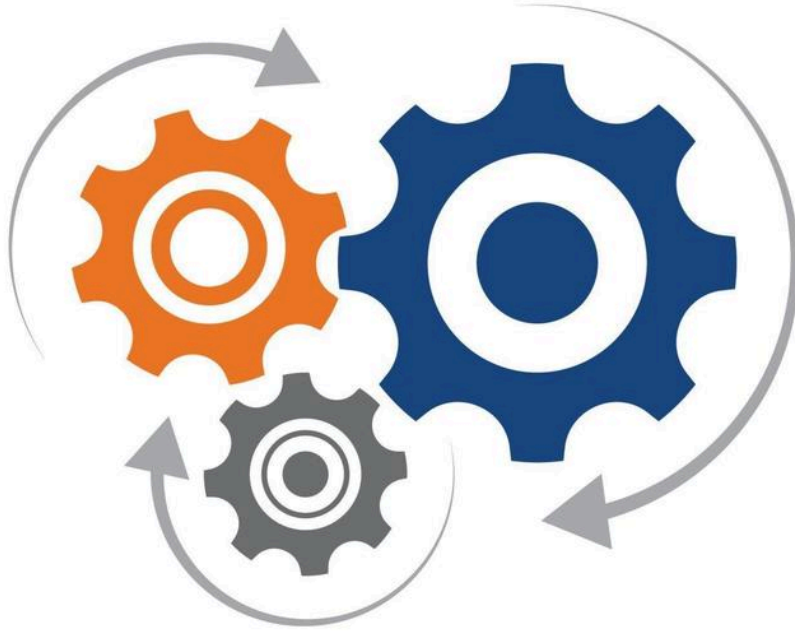

Tanrı Serisi - 2

TANRI FABRİKASI

“Matematik yalnızca gerçeğe değil, aynı zamanda Yüce güzelliğe de sahiptir – bir heykelinki gibi soğuk ve sade bir güzellik.” – [Bertrand Russell](#)

“Bütün sonlu şeyler sonsuzluğu ortaya koyar.” – [Theodore Roethke](#)

“Sonsuzluk, insan zihninin kavrayamayacağı sonu olmayan boyuttur.” – Anonim

“Sonsuzluk, mümkün olanı kaçınılmaz olana dönüştürür.” – [Norman Cousins](#)

“Sonsuzluk ! Başka hiçbir soru insan ruhunu bu kadar derinden etkilememiştir; başka hiçbir fikir zekasını bu kadar verimli bir şekilde harekete geçirmemiştir; yine de başka hiçbir kavram sonsuzdan daha fazla açıklığa ihtiyaç duymaz...” – [David Hilbert](#)

İÇİNDEKİLER

Giriş.....	4
Matematiksel Evren.....	5
Sexsomnia.....	13
Descartes'ın Mirasçıları.....	14
Geri bildirim sistemleri.....	17
Kozmik Yürüyüş.....	19
Karma, Schmarma.....	22
Tasarımcıyı kim tasarladı?.....	25
Aydınlanmacılık: Logos ve Mitos.....	27
Sonsuzluk ve Sıfır.....	28
Sınırlı ve Sınırsız.....	29
Sonsuzluğun Aydınlanmacı Kahramanları.....	34
Giordano Bruno (1548-1600).....	36
Spinoza.....	39
Dan Brown.....	40
Büyük ve Küçük.....	45
İki Elma.....	53
Sonlu Yaratılışın İmkansızlığı.....	55
Platon'un Demiurge'u.....	57
Aşkınlık ve İçkinlik.....	61
Teozofi ve Antroposofi.....	63
İnvolution ve Evrim.....	66
Atlantisliler?.....	68
Antroposofi.....	69
Bilim ve Ruhun Birleşmesinin Olasılığı.....	73
Matematiksel Dünya Neden Matematiksel Olmayan Gibi Görünüyor?.....	81
Hristiyan Steiner.....	84
Teosofi ve Antroposofi Arasındaki Ayrım.....	86
Omega Adam.....	88
Kendini Organize Eden Tanrı.....	90
Solaris: Bilinç ve Bilinçdışı.....	94
Omega Noktası.....	95
Neoplatonist Teilhard.....	97
Evrim.....	98
Elektriksel mi yoksa Matematiksel mi?.....	99
Omega İnsanlık.....	100
Atomlar: Ölü mü Diri mi?.....	101
Mistik Birlik.....	102

Şeylerin İçi ve Dışı.....	103
Öznel Evren.....	110
Noosfer.....	111
Omega Dirilişi?.....	112
İnternet.....	113
Kozmik Süreç.....	114
Alfa'dan Omega'ya.....	117
Ruh Enerjisi.....	120
Negentropi.....	125
Ölü Dinler.....	127
Bergson – Sezginin Dehası.....	128
Élan vital.....	132
Kozmik Organizma Teorisyenleri.....	134
Fabrika Ayarları.....	135
Bencil Gen Dayatması.....	137
Pedofili Dosyası.....	140
Piramit Dinleri.....	142

Giriş

BU, Yunan bilgin Pisagor'un ilk resmi Büyük Üstadı olduğu İlluminati olarak bilinen eski ve tartışmalı gizli topluluğun dinini, politikasını ve felsefesini ana hatlarıyla açıklayan [BİR KİTAP SERİSİNDEN BİRİDİR](#). Topluluk günümüze kadar varlığını sürdürmektedir ve yazar Mike Hockney, takma adla çalışan kıdemli bir üyedir.

İlluminati'nin dini, Gnostisizm'in en gelişmiş ifadesidir ve Aydınlanma (alternatif olarak, İlluminizm) olarak adlandırılır. Aydınlanma arayışına adanmıştır ve Hinduizm, Budizm ve Taoizm gibi Doğu dinleriyle birçok benzerliği vardır. İbrahimî inanç dinlerini reddeder: Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam, bunları kötücül ve beceriksiz "Demiurge"nin işi olarak görür; Bu sahte tanrı kendisini Gerçek Tanrı olduğuna inandıran ve insanlığa sonsuz dehşetler yaşatmış aşağılık, zalim ve kötü bir tanrıdır.

Demiurge'un ne kadar delirmiş olduğunu kendiniz anlamak istiyorsanız, sadece Eski Ahit'i, Demiurge'un sözde "Seçilmiş Halkı" İbraniler ile olan ilişkisinin hikayesini okumanız yeterlidir. "Her Şeyin Tanrısı"nın birkaç bin yıl önce Orta Doğu'daki bir kabile ile neden özel ve taraflı bir Ahit yaptığını, neden onlara başkalarına ait bir toprak vadettiğini ve neden daha sonra O topraklarda yaşayanlara karşı soykırım savaşında onlarla birlikte aktif olarak yer aldığını merak ediyor olabilirsiniz. Daha da tuhafı, Hristiyan teolojisine göre, fanatik bir şekilde desteklediği tüm o İbranileri öldüklerinde Limbo'ya -Cehennem kenarına- gönderecekti. Cennete gidemezlerdi çünkü Adem ve Havva'nın "Orijinal Günahı" ile silinmez bir şekilde damgalanmışlardı. Sadece Tanrı'nın "oğlu" İsa Mesih'in acı dolu ölümüyle sağlanan kefaret, günahı silebilir ve İbranilerin Limbo'dan kurtulmasını sağlayabilirdi. Ancak bir sorun vardı; İddiaya göre Cennete girmeye hak kazananlar yalnızca İsa Mesih'i Rab ve Kurtarıcı olarak kabul edenlerdi.

Elbette, "Tanrı"nın sözde Seçilmiş Halkı İsa Mesih'i neredeyse tamamen reddetmiştir. Bu nedenle, Hristiyan bakış açısından, Seçilmiş Halk'ın neredeyse tamamı artık cehennemlidir. Tanrı'nın davranışını açıkça tuhaf bulmuyor musunuz? Gerçekten de inanılmaz, değil mi? Alarm zilleri çalmaya başlamıyor mu? Bu Tanrı'nın davranışı Şeytan'dan beklenen şeye daha çok benzemiyor mu?

Aynı "Tanrı"nın İbrahim'e kendi oğlu İshak üzerinde insan kurban etmesini (*rüyalar aracılığı ile*) emrettiğini hatırlayın. İbrahim, bu korkunç emri reddetmek yerine, rüyasında bu emri veren yarattığı kötülüğün ta kendisi olarak kınamak yerine, ne kadar kölece ve düşüncesizce itaatkar olduğunu göstermek için kendi etini ve kanını kesmeyi kabul etti - tüm psikopat, fanatik "inançlıların" prototipi.

Sözde Tanrı'nın İbrahim'e verdiği emir, Gerçek Tanrı'nın dudaklarından hiç çıkmayacak bir şeydir. Eğer öyle olduğunu düşünmüyorsanız size acıyoruz çünkü siz kesinlikle Demiurge'un bir kölesi ve lanetli lejyonlardan birisiniz. Ancak İbrahimî Tanrı'nın emirlerinden şüphe ediyorsanız, İlluminati'nin mesajına ve geleceğe yönelik, rasyonel, bilimsel, matematiksel ve diyalektik ışık dinimize - Aydınlanma'ya - açık olabilirsiniz.

Matematiksel Evren

[PİSAGOR](#) sayıların arkhe - evrenin temel maddesi - olduğunu ilan ettiğinde, insanlık tarihindeki belki de en büyük ve en muammalı içgörüyü duyuruyordu. Böylesine imkansız görünen bir iddia için hiçbir emsal yoktu. İnsanlık Pisagor'u takip etseydi, şimdi tanrılar gibi olurduk. Bunun yerine, insanlık güvenini "İsa Mesih" ve okuma yazma bilmeyen "Muhammed" gibi kişilere koymayı seçti ve sadece Rönesans ve Aydınlanma tarafından aydınlatılan İbrahimciliğin dini Karanlık Çağlarına 2.000 yıl katlanmak zorunda kaldık.

Sayıları ve matematiği varoluşun dokusundan ayırmak imkansızdır. Gerçekliği kavramak istiyorsanız, matematiğin gerçekliği yansıtmadığını fark etmelisiniz; matematik GERÇEKTİR. Varoluş bilimi olan ontoloji, nihayetinde matematiğin tek başına var olabilecek ve olamayacak her şeyi belirlediği anlayışıdır. **Matematikle bağdaşmayan her şey imkansızdır.** Duygular ve arzular gibi hayatta matematikle hiçbir ilgisi olmadığını düşündüğünüz her şey aslında matematikten başka bir şey değildir. Bu kitap serisi boyunca, matematiğin basitçe var olan her şey olduğunu size kanıtlamayı amaçlıyoruz. **Evrenin büyük sırrı, yaşayan matematik olmasıdır.** Gerçek olan her şey matematikseldir ve matematiksel olan her şey gerçektir.

Her şeyden önce bir sayı, varoluşun gerçek doğasını özetler: SIFIR (0). Bilimsel materyalistler sıfırın bir "şey", gerçek evrendeki bir varlık olduğuna inanmazlar. Sıfırın nasıl bir gerçekliği olabilir derler. Görülemez, dokunulamaz, hissedilemez, tespit edilemez - bu yüzden kesinlikle var olamaz. Materyalizmin felsefi konumu, sıfırın var olmadığı basit iddiasına dayanır. Karşıt felsefi konum olan idealizm, nihayetinde sıfırın yalnızca gerçek bir varlık olarak var olmakla kalmayıp aslında varoluşun geri kalanını tamamen belirlediği, yani her şeyin sıfırdan geldiği (ve sıfıra elbette sıklıkla "hiçbir şey" denir) iddiasıdır.

Büyük Patlama teorisi genellikle evrenin "hiçlikten" patlayarak çıkması olarak tanımlanır. Ancak bilimsel materyalizm "hiçliğin" ne olduğunu bilmez ve "hiçliğin" herhangi bir tanımını sunamaz. Bu nedenle evreni, boş bir şapkadan tavşan çeken bir sihirbaz gibi varlığa büyüler, ve ancak Tanrı bilir neden ve nasıl tüm bir evreni çekip çıkarabildiğini.

Büyük Patlama teorisi materyalistlerin değil de idealistlerin elinde kökten farklı bir şeye dönüşür. Evren gerçekten de hiçlikten doğar, ancak bu hiçliğin çok kesin bir tanımı vardır: matematiksel sıfırdır. Hiçlik sadece bir sıfır değildir, sonsuz sayıda sıfırdır. Sadece kristal netliğinde olmak gerekirse: varoluş gerçek, hakiki, bölünemez, yok edilemez, ölümsüz varlıklar olan sonsuz sayıda sıfıra indirgenebilir. İlluminati'nin en büyük Büyük Üstatlarından biri ve belki de insanlık tarihinin en zeki adamı olan [Leibniz](#) bunlara monadlar ("birimler") adını verdi. Ayrıca onlara başka bir isim de verdi: RUHLAR. Anlıyor musunuz?

Düz bir çizgi (tek boyutlu bir varlık) oluşturmak için, iki noktayı mümkün olan en kısa yolla birleştirmelisiniz. Peki "nokta" nedir? "Sıfır boyutlu" bir varlıktır, boyutluluktan yoksun bir şeydir. Başka bir deyişle, bir nokta -tüm çizgilerin, eğrilerin, şekillerin ve fonksiyonların oluşturulduğu geometrinin temel birimi- SIFIR'dan başkası değildir.

Bir nokta, gerçekliği anlamamıza yardımcı olmak için soyut matematiğin varsayımsal bir aracı değildir. Bir nokta, gerçek dünyadaki gerçek bir varlık olan bir monaddır. Matematiğin dünyamızı mükemmel bir şekilde *modellemesinin* tek nedeni, dünyamızın matematikten YAPILMIŞ olmasıdır. Özellikle, evren, matematiğin amansız, kusursuz yasaları tarafından belirlenen bir dizi farklı şekilde bir araya getirilen sonsuz sayıda noktadan -sıfırlardan- oluşur.

Tüm bir, iki ve üç boyutlu varlıklar sıfır boyutlu noktalardan kaynaklanır. Kendilerinden önce boyutsuz noktalar olmasaydı var olamazlardı. Matematiksel noktalar her şeyin altında yatar, onları destekler ve temel yapı taşlarını oluşturur. Matematiksel olarak tüm noktalar sıfır sayısı ile tanımlanır. Ancak sıfır sadece matematiksel bir noktadan daha fazlasıdır, CANLI bir varlıktır: bir ruhtur. Elbette bilinçli değildir, ancak potansiyel olarak öyle olabilir, ve ancak yalnızca son derece gelişmiş bir beyne sahip insan vücudu gibi karmaşık bir organizmaya bağlandığında "bilinç" kazanır.

Ruhları tam olarak göremeyiz çünkü onlar sıfır, hiç, boyutsuz, elle tutulamaz. Onlar *gerçek* dünyadadır ama maddenin fiziksel dünyasında değildir, yine de madde aslında monadların belirli düzenlemelerinden başka bir şey değildir. *Bu amaca adanmış bu kitap serisinde dünyanın en büyük bilim insanlarını ve filozoflarını tamamen şaşkına çeviren bu görünüşte paradoksal durumun kesin matematiğini ortaya koyacağız.*

Temel noktamız, matematiğin insan zihninin bilimin yasalarını anlamasına yardımcı olan teorik bir soyutlama olmadığıdır. Aksine, matematik gerçektir ve bilimsel yasalar yalnızca varoluşun matematiksel yapısını yansıtır. Sıfırlar, nesnel olarak bakıldığında matematiksel noktalardır. Ancak, öznel olarak bakıldığında, ZİHİNLERDİR - bilinci geliştirebilen bilinçsiz zihinsel varlıklar - ve dini terimlerle, uzay ve zamanın dışında asla yok olamayacak ebedi, bölünemez ruhlardır.

Böylece Descartes'ın klasik zihin-beden ikiliğinin matematiksel olarak çözüldüğünü görüyoruz. Zihin boyutsuz, uzantısız, matematiksel noktaların (sıfırlar) alanıdır ve madde matematiksel olarak birbirine bağlanmış muazzam nokta koleksiyonlarından bir araya getirilen matematiksel, fiziksel, uzantısız varlıkların alanıdır. Aslında hiçbir zihin-madde ikiliği yoktur. Basitçe iki şekilde gelen matematik vardır: boyutlu (madde) ve boyutsuz (zihin).

Carl Jung şöyle yazmıştır: "*Psişik olanın, psişik olmayan bir doğaya sahip gibi görünen bir şeyin içine gömülü olduğuna inanmak için yeterli nedenler [vardır].*" Ayrıca "*Seçimimizden bağımsız ve fenomenler dünyasından farklı bir kozmik düzen*"den söz etmiştir. "*Mikrofiziğin ve derinlik psikolojisinin arka planı, psişik olduğu kadar fizikseldir ve bu nedenle ikisi de değildir, daha ziyade üçüncü bir şeydir, özünde aşkın olduğu için en fazla ipuçlarıyla kavranabilen nötr bir doğadır.*" demiştir.

Jung'un umutsuzca tanımlamaya çalıştığı nötr *tertium quid* (üçüncü şey) elbette matematiktir. Ne saf zihin ne de saf maddedir, ancak her ikisini de ortaya çıkarır ve bunların nasıl etkileşime girdiğine dair her şeyi açıklar. Zihinler ve bedenler arasındaki tüm etkileşim matematiksel olarak aracılık edilir ve zihinler ve bedenler, özünde, matematiksel varlıklardır. Matematik HER ŞEYDİR. Kesinlikle başka hiçbir şey yoktur. Evrenin düzenli ve anlaşılır olmasının tek nedeni matematiksel olmasıdır. Matematiksel olmayan bir evren imkansızdır. Matematik olmadan, tüm matematiğin yapı taşlarını oluşturan boyutsuz noktalar olmadan hiçbir şey var olamaz.

Tüm sayılar boyutsuz noktaların farklı toplamlarıdır. Tüm şekiller boyutsuz noktaların basitçe düzenlenmiş koleksiyonlarıdır. Tüm denklemler boyutsuz noktaların bir araya gelmelerini ilişkilendirmenin yollarından ibarettir. Fizikçilerin aradığı gizemli "karanlık enerji" boyutsuz noktaların durdurulamaz hareketinin etkisinden başka bir şey değildir. Kara delik nedir? – boyutsuz bir nokta (tekillik). Kara delikte madde ilk başta geldiği şeye ezilir: boyutsuz noktalar. Büyük Patlama tekilliği neydi? – sonsuz sayıda boyutsuz noktadan oluşan boyutsuz bir nokta (*çünkü boyutsuz bir nokta fiziksel dünyada var olmadığı için fiziksel sınırlamalar olmadığından herhangi bir sayıda boyutsuz nokta aynı boyutsuz noktayı işgal edebilir: fiziksel dünyanın bakış açısından Tekillik "hiçbir şey" gibi görünür!*).

Varlığın bütününe açıklamak için tek olası aday vardır: matematik. Matematik, tüm mutlak, Platonik bilginin kaynağıdır. Matematik, ontolojiyi (varlığın incelenmesi) ve epistemolojiyi (bilginin incelenmesi) mükemmel bir şekilde birleştirir. Matematik sayesinde varoluş hakkında tam ve kesin bilgiye sahibiz. Matematik, bilimlerin kraliçesidir ve bilimden üstündür. Matematik, bilimsel materyalizmin aksine, sıfırın, dolayısıyla zihnin gerçekliğini kabul eder.

Bilimsel materyalizm "Matematiksel Materyalizm" olarak yeniden markalanmalı, Aydınlanmacılık (İlluminizm) ise "Matematiksel İdealizm" olmalıdır. Matematiksel Materyalizmin (bilim) Matematiksel İdealizmin yalnızca bir alt kümesi olduğunu gösterebiliriz. Matematiksel Materyalizm eksiktir çünkü en önemli iki sayıyı göz ardı eder: sıfır ve sonsuz. Matematiksel İdealizm ise bu iki sayıyı içerdiği için tamamdır.

Matematik, bilim değil, gerçek gerçekliktir. Matematik, Pisagor'un 2.500 yıl önce çok parlak bir şekilde ilan ettiği gibi, arkhe'dir! Matematiksel gerçekler mutlak ve kusursuzdur. Başka hiçbir şey matematiğin kesinliğini sunmaz. Matematik yanılmaz ve tartışılmazdır. Matematik ya doğrudur ya da yanlıştır. Görüş, tartışma, inanç, hayal ürünü düşünce veya fantezi için orta yol yoktur. Matematik, tüm yanlışları paramparça eden hakikat çekicidir (*reality hammer*). Matematikte saklanacak hiçbir yer yoktur. O, nihai saçmalık dedektörüdür. Neden hiçbir sözde kutsal peygamber hiçbir zaman matematikçi olmamıştır? İbrahimî "Tanrı" neden hiçbir zaman matematikten bir kelime etmemiş ve tek bir matematiksel denklem kullanmamıştır? Çünkü matematik acımasızca ve merhametsizce tüm o sahte tanrıların "kutsal" yalanları ve yanlış iddiaları ortaya çıkarabilir.

Matematik, Giyotin ile aynı soğuk mantığa sahiptir. Saçmalıkları parçalara ayırır. Yalancıları öldürür. Tüm aldaticıların kafasını keser. Matematikte ifade edilmeyen herhangi bir hakikat iddiası tam bir saçmalaktır, kelimenin tam anlamıyla anlamsız ve değersizdir. Matematik, hakikatin tek dilidir. Derinlerde, herkes bunun böyle olduğunu bilir. Matematik, insanların duyguları, istekleri ve sanrıları umurunda olmadığı için en çok korkulan konudur. Matematik, kutsalın gerçek dilidir. Denklemler yanılmaz Kutsal Yazılardır.

Bilimsel deneyler değil, Matematik yasaları bize gerçek bilgiyi sunar. Bilim her zaman matematiğin zayıf bir taklididir. Bilimsel deneyler kesinlikle yardımcıdır ve hatta hayati önem taşır, ancak gerçeğin özü değildirler. Matematik gerçek müjdedir, Tanrı'nın Sesi, Yaşam Kitabı'dır.

Yani Arenada sadece iki gösteri var: Matematiksel İdealizm (Aydınlanmacılık) ve Matematiksel Materyalizm (Bilim). Geri kalan her şey baştan sona saçma, delilik, gülünç, komedi, zırva ve saf mantıksızlıktır. İbrahimî dinlerin SIFIR gerçek içeriği var çünkü matematikten bir kez bile bahsetmiyorlar. Tek bir matematiksel denklem bile içermiyorlar. **Ancak gerçeklerden kaçamazsınız.** Doğu dinleri bazı matematiksel gerçekleri sezgisel olarak kavramayı başardılar, ancak bunları anlamlı bir şekilde ifade edemediler. Belirsiz bir mistisizm içinde sıkışıp kaldılar. Matematiksel bir netlikleri yoktu.

Tek başına Aydınlanmacılık HER ŞEYİN cevabıdır. Diğer tüm düşünce sistemleri Aydınlanmacılık tarafından geçersiz kılınmıştır. Dini, bilimi, matematiği, felsefeyi, psikolojiyi ve hatta sözde paranormal olanı birbirine bağlayan Her Şeyin Büyük Birleşik Teorisini sunuyoruz. Bunların hepsinin tek bir pakette bir araya getirilmesinin nedeni, hepsinin aynı temel gerçekliğin, yani yaşayan matematiğin yansımaları olmasıdır.

Evren canlıdır. Sürekli olarak matematiksel denklemleri çözen bir organizmadır, bunların en başında Bilinç Denklemi gelir. Matematik - evren - **canlı denklemler kendilerinin bilincine vardıkları noktada özgür ve belirsiz hale gelir.**

Jung, "Hayatım bilinçdışının kendini gerçekleştirmesinin hikayesidir." demiştir. Biz evrenin hayatının bilinçdışı matematiğin kendini gerçekleştirmesinin hikayesi olduğunu söyleriz.

Profesyonel matematikçiler ve fizikçiler tarafından "gerçek dışı" olarak reddedilen bir diğer kritik sayı, sonsuz mühendislik ve bilimsel denklemlerde (kuantum mekaniğinin denklemleri dahil) yer alan bir sayıdır: sözde "hayali sayı", i , -1 'in karekökü.

Bu sayının her yerde görünmesinin sebebinin ontolojik gerçekliğe sahip olması olduğunu iddia ediyoruz. Aslında, ZAMAN boyutunun matematiksel kökenidir.

Yani, Matematiksel İdealizm ve Matematiksel Materyalizm üç kritik sayı açısından ayırt edilebilir. Matematiksel Materyalizm sıfırın, sonsuzun ve hayali sayının gerçek bir varoluşa sahip olduğunu reddeder. Öte yandan Matematiksel İdealizm, sıfırın Zihnin ontolojik temeli, hayali sayının Zamanın ontolojik temeli ve sonsuzluğun her bir bireysel zihnin ontolojik kapasitesi olduğunu iddia eder - yani her Zihnin sonsuz kapasitesi vardır ve kelimenin tam anlamıyla Tanrı olabilir! Sıfır ile sonsuzluk arasındaki tüm sayılara gelince, bunlar Uzay ve Madde'nin ontolojik temelidir.

Böylece uzayı, zamanı, zihni, maddeyi, ruhu ve Tanrı'yı matematiksel olarak tanımladık. Sıfırı, sonsuzu ve hayali sayıyı teorik, soyut bir alandan ontolojik gerçekliğe getirerek, tüm varoluşu açıkladık. Hiçbir boşluk yok. Sıfırdan sonsuza kadar olan aralığı tüm olası yönlerde kapsadık. Başka hiçbir şeye yer yok. Hiçbir şey Aydınlanmacılık dışında var olamaz. Her şeyi kapsayan, kesinlikle eksiksizdir ve her şeyin tek düşünülebilir tam açıklamasını sunar. Aydınlanmak için yapmanız gereken tek şey, matematiği kabul etmek ve başka hiçbir şeyin gerçeklik olmadığını anlamaktır. Evren, müzik sesiyle canlıdır - duyulabilir matematik, yalnızca ilahi kulakların duyabileceği Kürelerin Pisagor Müziği.

Bu Mutlak Gerçektir. Diğer tüm peygamberler, vahiyler ve dinler bir kez ve herkes için çürütülmüştür. Asıl Tanrı, tabiri caizse, bir matematikçidir. Ve hepimiz öyleyiz. Hepimiz en karmaşık denklemin, bilinçli ruhun cevaplarıyız. Evren, ham maddeyi -bilinçsiz ruhları- alıp, tüm sonsuz potansiyelleri gerçeğe dönüşene ve onlar bilinçli TANRILAR'dan başka bir şey olmayana kadar matematiksel olarak işleyen göksel bir fabrikadan başka bir şey değildir!

Bizler Tanrı Fabrikası'nda yaşıyoruz.

Bu, İlluminati'nin Müjdesidir !

Matematiksel İdealizm, dünyanın en büyük düşünürlerinin gizemli ve muammalı fikirlerinin çoğunu anlamlandırabilir. Birkaçına bir göz atalım. [Schopenhauer](#), tüm bireylerin uzay ve zamanın dışında, altta yatan, ebediyen çabalayan, kör bir İrade'nin cisimleşmiş hali olduğunu iddia etti. Artık Schopenhauer'ın İradesi'ni, tek bir boyutsuz nokta olarak topluca var olan sonsuz sayıda bilinçsiz zihinsel varlığa - monadlar, sıfırlar - eşitleyebiliriz. Bu monadların her biri, matematiksel olarak, boyutsuz alanda bir ayağını korurken, uzay ve zamanda bireyselleşebilir. Başka bir deyişle, monadlar aynı anda iki alanı aşabilir: boyutsuz ve boyutlu. Boyutsal alan aracılığıyla, uzay ve zamanda ayırıcılar ve boyutsuz kanal aracılığıyla, hepsi uzay ve zamanın dışında birbirine bağlıdır ve böylece Einstein'ın varsayılan kozmik hız sınırının (ışık hızı) dayattığı sınırlamalardan hiçbirisi olmadan anında bilgi alışverişinde bulunabilirler. Bu, iki ilişkili parçacığın sonsuz derecede uzakta birbirlerinin kuantum durumunu anında bilebildiği olağanüstü kuantum dolanıklığı olgusunu açıklar. Einstein haklı olsaydı bu imkansız olurdu.

[Jung](#)'un Kolektif Bilinçdışı kavramı, Schopenhauer'ın İrade kavramıyla aynı şekilde tanımlanabilir ve tüm insanların ortak bir psikik arketipe nasıl erişebildiğini açıklamak için mükemmel bir mekanizma sunar.

Benzer şekilde, [Hegel](#)'in Geist'i, [Nietzsche](#)'nin İrade Gücü ve [Kant](#)'ın numenal dünyası, uzay ve zamanın dışında, duyuşal deneyimin dışında monadlar kavramına göre tanımlanabilir. Bu monadlar, gerçekliğin dışsal, nesnel, bilimsel dışsal görüşünden ziyade şeylerin içsel, öznel karakterini oluşturur. Varoluş, içsel ve dışsal, öznel ve nesnel, zihinsel ve fiziksel arasındaki bu etkileşimle ilgilidir ve evreni diyalektik olarak ileriye iten kalıcı bir geri bildirim döngüsü oluşturur.

Budizm, Hinduizm, Taoizm, Teosofi ve Antroposofi gibi dinlerin hepsi de benzer şekilde Matematiksel İdealizm'in (diğer adıyla Monadoloji) monadik şemasına göre analiz edilebilir.

Sadece İbrahimcilik ve onun dalları Monadoloji ile tamamen uyumsuzdur. İbrahimcilik, tek bir hakikat zerresi bile içermez. Kavramsal olarak temelde matematiğe aykırıdır. İronik olarak, İbrahimciliği dışarıdan inceleyebilseniz, İbrahimcilerin bireysel inançlarını analiz edebilseniz, her şey gibi, bunların da matematiksel sinyaller olduğunu keşfederdiniz. Kainat sadece matematikten oluşur. İnsanların inançları, duyguları, arzuları, sevinçleri ve üzüntüleri, nesnel olarak bakıldığında, matematiksel sinyallerdir.

Ancak, insanlar asla düşüncelerinin o dışsal, nesnel görünümünü elde edemezler. Sadece içsel, öznel deneyimi elde ederler. Bir bakıma, matematiksel sinyallerin içindedirler. Birisi kaval kemiğimize tekme attığında, acı hissedersiniz, ancak beyninizi izleyen başka biri bir yerlerde bir sinyalin alevlendiğini görecektir. O, sizin öznel olarak hissettiğinizi nesnel olarak görüyordur. Siz sinyalin içindesiniz, onu deneyimliyorsunuz ve o sinyalin dışında, onu inceliyor.

Yaşamın büyük yanılsaması, matematik ve matematiksel sinyallerden başka bir şey olmamasına rağmen, biz öznel olarak, matematiğin bizimle ilgili olduğu okyanusun içindeyiz ve onu yalnızca matematiksel sinyallerin öznel yorumları açısından deneyimliyoruz. Bu yorumlar, duyularımıza ulaşan veriler temelinde yarattığımız hisler, arzular, sezgiler ve inşa edilmiş gerçekliktir. "İnşa edilmiş gerçeklik" diyoruz çünkü gerçek, aracasız gerçekliği asla görmüyoruz veya deneyimlemiyoruz. Tüm veriler her zaman beyin-zihin sistemimizden süzülür ve hayatımızda bu sistemin dışında olan hiçbir şeyi deneyimleyemeyiz.

Her şeye uyguladığımız beyin-zihin filtresinin tutsağıyız. Örneğin, nesnel dünyada renk diye bir şey yoktur. Rengi biz inşa ederiz. Beyin-zihin sistemlerimiz kelimenin tam anlamıyla öznel renk deneyimini icat eder. Bunu yaparız çünkü renk kurgusu şaşırtıcı derecede faydalıdır. Başka bir deyişle, bize ulaşan matematiksel sinyallere uygulanabilen içimizde yaratıcı bir bileşen vardır. Bunun böyle olması çok mantıklıdır: aksi takdirde insan olmaktan çok android olurduk. Bir insan ile bir makine arasındaki fark, ilkinin yaşayan, organik olarak gelişmiş matematiğin gerçek bir örneği olması, ikincisinin ise organik gelişimden yoksun matematiksel parçaların bir araya getirilmesi olmasıdır. Vücudumuzun hücreleri bilgisayar çiplerinden sonsuz derecede daha karmaşıktır.

Dünyanın ne kadar matematiksel olduğunu anlamak istiyorsanız, sadece dışarı çıkın ve gökyüzüne, nehirlere, dağlara, kar tanelerine, yağmur damllarına, çiçeklere, binalara, arılara bakın. Eğer çok iyi konsantre olursanız, sadece birbirine karışan sonsuz desenler görmeye başlayacaksınız. Hava durumu nedir? Bu sadece muazzam bir denklemdir, "kaos teorisinin" matematiğine uyar ve her gün kendini yeniden çözer. Gezegenler eliptik yollar izler. Arılar altıgen kovanlar inşa eder. Ağustos böcekleri, bir sonraki nesli oluşturmak için çiftleşmek üzere ortaya çıkmadan önce tam 13 yıl yer altında yaşarlar. Hepsi matematiktir ve başka hiçbir şey değildir. Yaşamın tamamı sadece matematiksel denklemlerin ve desenlerin varyasyonlarıdır.

Tıpkı fiziksel bedenin birçok farklı yapıyı evrimleştirilmesi gibi, zihin de evrimleşmiştir. Freud ve Jung gibi kişiler tarafından tanımlanan psişik bileşenler, hepimizin karmaşık ve çok yönlü yaratıklar haline gelmemizi sağlamak için matematiksel olarak birlikte çalışan matematiksel bileşenlerdir.

Evrenin dışından bir "Tanrı'nın gözünden" görebilseydiniz, "göreceğiniz" tek şey, rekabet eden matematiksel fonksiyonların şaşırtıcı bir dansında durmaksızın ortaya çıkan sonsuz değişkenli muazzam bir denklem olurdu. Bizler kendimiz, kozmik denklemin kendi kendine yeten ve ebedi düğümleriyiz. Kendi denklemimize kendi çözümümüz var: Tanrı olmak.

İşte gerçekliğin özü:

1) Başlangıçta, sonsuz sayıda sıfır tek bir Genesis (Yaratılış) Noktasında bir aradaydı. Bu Kozmik Köken, her şeyin kökeni, varoluşun matematiksel ölü merkeziydi. Genesis Noktası boyutsuz, uzantısız ve tamamen zihinseldi. Maddi gerçeklik açısından, "hiçbir şey"di; tamamen tespit edilemezdi. Genesis Noktasını sadece iki sayı tanımlıyordu - sıfır ve sonsuzluk. Başka hiçbir sayı yoktu.

2) Gerçekte, Pisagor arkhesi sadece bir sayıdır - sıfır - ve bunun sonsuz örnekleri vardır. Sıfır, varoluşun temel birimidir - monad. Matematiksel olarak boyutsuz noktalar olan sonsuz monadlar vardır. Dolayısıyla evrenin hiçlikten veya daha kesin olmak gerekirse Sıfırdan geldiği gerçekten söylenebilir. Sonsuz sayıda boyutsal nokta içeren maddi olmayan boyutsuz bir noktadan geldi. Kabala'da [Aleph](#), diğer tüm noktaları içeren nokta olarak tanımlanır. Bu, Genesis Noktasının mükemmel tanımıdır. Aleph (Yunanca Alfa) her şeyin başladığı yerdir. Kozmos sıfırla başlar (Alfa) ve biter (Omega). Sıfır, olabilecek olanın sınırındadır.

3) Sonsuz sıfırlar nasıl fiziksel bir evrene dönüşür? Bunu matematiksel olarak, doğal olarak yönetirler. Varoluş, sonsuz sıfırların sıfır ile sonsuzluk arasındaki tüm sayılara nasıl dönüştürdüğüyle ilgilidir. Bu dönüşüm şaşırtıcı derecede basit bir şekilde gerçekleşir. Tüm sıfırlar, boyutsuz noktalar, Genesis (yaratılış) Noktası'ndan üç gerçek ve üç "hayali" boyuttan oluşan altı boyutlu bir evrene çıkar (*elbette hiç de hayali değil; matematiksel olarak, aslında gerçek boyutların "gerçek uzay"ın dışında özel bir yönde doksan derecelik bir dönüşüdür*). Altı boyutlu evrenin dikkate değer matematiksel özellikleri, otomatik olarak uzay ve zamanı -yani boyutluluğu- ve dolayısıyla Büyük Patlama adı verilen olayda fiziksel evreni yaratır.

4) Ancak hikaye burada bitmiyor. Sıfırlar Genesis Noktası'ndan tek bir büyük patlamayla değil, kontrollü ve amansız bir yürüyüşle ortaya çıkıyor. Fiziksel evren, sıfırların bu yürüyüşünün baskısı altında genişlemeye devam ediyor ve sonunda genişleme o kadar aşırı hale geliyor ki fiziksel evren içinde yaratılan yerçekimi (parçacıklar arası çekim) aşıyor. Tüm madde izole atomlara ayrılıyor. Yürüyüş (march) ve genişleme devam ettikçe, atomları bir arada tutan kuvvetler -elektromanyetizma ve zayıf ve güçlü nükleer kuvvetler- bile yenilir ve madde evrenden tamamen kaybolur ve geriye sadece... SIFIRLAR kalır.

5) Başka bir deyişle, evren sıfırdan gelir, sıfır ile sonsuzluk arasında sonsuz sayılar yaratır ve sonra hepsini sıfıra döndürür. Evren sonsuz sıfırlarla başlar ve biter.

6) Pisagor şanlı bir şekilde haklı çıkarılmıştır. Evrenin evrimi, yalnızca sıfır sayısının diğer tüm sayılara evrimine göre izlenebilir. Ancak arche, tüm sayılardan oluşmaz, daha çok tek bir sayıdır - sıfır, monadın sayısı. Dediğimiz gibi, bu Pisagor sıfırları "sadece" sayılar değildir. Bunlar temel zihinlerdir; varlıklardır. Bunlar monadlardır. Bunlar RUHLARDIR. CANLIDIRLAR. Her monadın sonsuz potansiyeli, sonsuz zihinsel kapasitesi, bilgi depolama ve hafıza için sonsuz alanı vardır. Her monadın tek bir hırsı vardır: maksimum potansiyeli maksimum gerçekleşmeye dönüştürmek - kendini boş bir ruhtan TANRI'ya dönüştürmek. Diğer her monadın tam olarak aynı niyeti vardır. Sonsuz monadlar sonsuz Tanrılar olmak ister.

Evren, Tanrılar yaratmak için kozmik ölçekte matematiksel bir formülden başka bir şey değildir. Evrenin tek amacı Tanrılar üretmektir. Potansiyeli alıp onu gerçekleştirmeye dönüştüren geniş bir kozmik üretim hattıdır.

Evrenin sonunda – Omega Noktası – her monad Tanrı olmuştur. Evren Mutlak'ın durumuna ulaşmıştır. Mükemmeldir. Tamamen gerçekleşmiştir. Dönüştürülecek hiçbir potansiyel kalmamıştır. Evren sonsuz boş sınırlar olarak başladı ve sonsuz tam sınırlar olarak sona erdi.

Peki sonra ne olur? Tanrı Evreni, mükemmelliğinin tadını çıkarabildiği kadar çıkarır, ancak mutluluk *ebedi* değildir. Potansiyeli gerçekleştirmeye dönüştürme süreci aslında elde edilebilecek en büyük mutluluktur. Tüm potansiyel optimize edildiğinde mutluluk buharlaşır. Tanrı Evreni'nin o zaman tek bir seçeneği vardır: *İlahi İntihar !*

Ve böylece tüm süreç tekrar başlar ve asla sona eremez. Bu, kaçışın olmadığı sonsuz bir sistemdir. **Varoluş asla sona eremez.** Sınırlar - monadlar, ruhlar - asla yok edilemez. Varoluşları asla sona eremez ancak Ebedi varoluşla nasıl başa çıkacaklarını seçmeleri gerekir. Bu en önemli sorudur.

Ebedi bir hayat yaşamamanın en iyi yolu nedir? Evren cevabını vermiştir. Evrenin herhangi bir nihai, kalıcı hali mümkün ve arzu edilebilir olsaydı, sonsuzluk bu andan önce geldiği için biz ona çoktan ulaşmış olurduk. Ve sonsuzluk da önümüzde uzanıyor olurdu.

Evren, en büyük hazzın, en büyük mutluluğun, kozmik yolculuğu maksimum potansiyelden maksimum gerçekleştirmeye kadar sonsuza dek tamamlamak olduğunu hükmetmiştir: "boş sıfır"ın sıfır ile sonsuzluk arasındaki tüm sayılara dönüşmesi ve "tam sıfıra" dönüşmesi.

Bu yolculuğu tamamlamak kozmik orgazmdır ve evrenin bu kozmik orgazma sonsuz sayıda kez ulaşmaktan başka bir ilgisi yoktur.

Biz insanlar tam olarak aynı şekilde yönlendirilmiyor muyuz? Hepimiz mükemmel, en çekici partnerlerle orgazm üstüne orgazm istiyoruz. Hayal gücümüze musallat olan, özlediğimiz şey bu değil mi? Hiç durmasını ister miyiz? Daha fazla orgazm arzumuzu tatmin edecek tek bir mükemmel orgazm ister miyiz? Hayır! Orgazmların asla durmasını istemeyiz. Son bir mutluluk hali istemeyiz. Sonsuza dek daha fazla ve daha iyi orgazm arayışı bizi tanımlar.

Yukarıda olduğu gibi, aşağıda da öyle.

Biz orgazm makineleri ve Tanrı makinelerinin birleşimiyiz. Ve aslında Tanrı olmak en büyük orgazmdır. Ondandır doyamıyoruz. Ve bu orgazmik süreci sonsuza dek tekrarlamaya devam ediyoruz.

Sonsuza dek yaşamak için daha iyi bir çözüm hayal edebilir misiniz? Kesinlikle en iyi çözümü bulduk: sonsuz orgazmlar!

Sexsomnia

BİR ADAM [sexsomnia](#)dan (uykudayken seks yapmak, uyurgezerliğin başka bir versiyonu) muzdarip olduğu için tecavüzden içeri ALINDI. Ne yaptığını hatırlamıyordu. Uyku transında seks yaparken "azgın kaltak" diye bağırıyordu. Karısı ve eski kız arkadaşı iddialarını destekledi ve onlara da aynısını yaptığını söyledi. Bir uzman şöyle dedi: "*Sexsomnia içgüdüsel bir davranıştır. O sırada bilinçli değildir.*"

Gerçekten uykudayken seks yaptığınızı ve konuştuğunuzu hayal edin!

Hem Jung'un Kolektif Bilinçdışı'nı hem de Julian Jaynes'in iki meclisli zihin hipotezini (*beynin sağ yarımküresinin işitsel halüsinasyonlar yoluyla sol yarımküreyi yönetmesi*) önceden tahmin eden Nietzsche şöyle demiştir: "*Uykumuzda ve rüyalarımızda daha önceki insanlığın tüm düşüncelerinden geçersiziz. Yani, insanın rüyalarında akıl yürütmesiyle aynı şekilde, binlerce yıl önce uyanırken de akıl yürütmüştür... Rüya bizi insan kültürünün daha önceki hallerine geri götürür ve onu daha iyi anlamamıza olanak tanır.*"

Başka bir deyişle, tüm insanlar geçmişte kalıcı bir rüya halindeydi. Rüya mantığı gerçeklik mantığıydı. Rüya eylemleri gerçeklik eylemleriydi. Hepimiz rüyalar aracılığıyla (yani Jung'un arketipleriyle) ulaşabileceğimiz ortak bir erken insan kültürü durumunu paylaştık.

İnsanlar normalde rüyaları sırasında rüyalarını gerçekte canlandırmayı durdurmak için felç olurlar, peki ya bilinç öncesi geçmişte felç mekanizmasının olmadığı bir zaman olsaydı? Rüyalar HER ZAMAN gerçek olarak gerçekleştirilirdi. Hayatın tamamı uyanık bir rüya olurdu.

P.D. Ouspensky, "*Uyku ve uyanıklık hali birbirini izleyen iki hal değildir... Bunlara uyku ve uyku artı uyanıklık hali denebilir. Bu, uyandıığımızda uykunun kaybolmadığı, ancak uyku haline rüyaların seslerini boğan ve rüya imgelerini görünmez kılan uyanıklık halinin eklendiği anlamına gelir.*"

Bu, iki meclisli paradigmayla tutarlı, olağanüstü bir içgörüdür. İki meclisli insanı, rüyalarının gerçek olduğuna inanarak sürekli bir rüya halinde hayal edebiliriz. Bilinç, uyuyan, iki meclisli rüya halinin üzerine bindirilmiş "uyanık hal"dir. Hipnoz, bilinçli hali kapatır, iki meclisli hali aktive eder ve hipnozcinun sesinin sağ yarımküreden gelen eski halüsinasyonlu sesin yerini almasını sağlar.

Rüya felci genellikle bizi iki meclisli dünyadan izole eder, ancak felç devreye girmezse, iki meclisli, bilinçsiz benliğimiz kontrolü ele geçirebilir. Aynı şekilde, gün içinde yorgunsak ve zihnimizin dolaşmasına izin verirsek, altta yatan iki meclisli halimiz kendini yeniden ortaya koyabilir. Başka bir deyişle, bilinç ve iki meclislilik arasında sürekli bir gerginlik vardır. Stres ve bitkinlik genellikle altta yatan iki meclisli benliği tetikleyebilir.

Descartes'ın Mirasçıları

[DESCARTES](#) modern felsefenin KURUCUSUYDU. Dünyayı iki bağımsız “şeye” ayırmasıyla ünlüdür: "uzamlı" (madde) ve "düşünen" (zihin), ki bu da uzamlı değildi. Descartes'ın sorunu, düalist bir sistem yaratmış olmasıydı ve ne kendisi ne de haleflerinden hiçbiri, farklı maddeler olarak zihin ve maddenin nasıl etkileşime girebileceğini makul bir şekilde açıklayamıyordu. Bunlardan biri diğerini nasıl etkileyebilirdi? Mekanizma nasıldı ?

İdealist filozoflar maddeyi ortadan kaldırarak sorunu "çözdüler", materyalist filozoflar ise tam tersini yapıp zihni ortadan kaldırdılar. Modern dünyanın temel entelektüel paradigması olan bilimsel materyalizm, zihnin maddeden bağımsız bir varoluşa sahip olmadığını, yani tamamen maddi bir fenomen veya epifenomen olduğunu ileri sürer. Öldüğümüzde, zihniniz de zorunlu olarak ölür. Ahiret, ruh ve Tanrı yoktur. Bilimsel materyalizm saf, nihilist ateizmdir.

İlluminati, Descartes'ın gerçek mirasçılarıdır çünkü zihin-madde ikiliğinin Kartezyen sorununu başarıyla çözdük. Aslında, ikilik bir yanılsamadır ve gerçekte yalnızca bir monizm vardır - tek bir “şey”. Bu şey Matematiktir ve iki biçimde var olabilir: BOYUTSUZ (uzatılmamış) Zihin ve BOYUTLU (uzatılmış) Madde. (yani; *monoteizm but stereo*)

Hem varoluşun hem de matematiğin temel birimi bölünemez, boyutsuz noktadır - sıfır, monad, ruh. Monadın hem matematiksel bir varlık hem de matematiksel işlemler gerçekleştiren zihinsel bir varlık olduğu göz önüne alındığında, matematiğin kendisinden bir madde olarak bahsetmekten kaçınma ve bunun yerine matematiksel zihinden arkhe, varoluşun temel maddesi olarak bahsetme fırsatını verir. Normalde ona sadece Zihin diyeceğiz, ancak zihinlerin matematiksel sinyalleri almak, yorumlamak ve üretmekten başka bir şey yapmadığını her zaman hatırlayacağız. Başka bir aktiviteyi yoktur.

Madde böylece boyutlu zihin olarak tanımlanabilir. Zihin ve madde tamamen uyumludur çünkü onları ayıran şey madde değil (aynı maddedirler), boyutluluktur, matematiğin bir işlevidir. Zihin sıfır ve sonsuzluk alanında var olur; madde sıfır ve sonsuzluk arasındaki tüm sayıların alanında var olur. Zihin ve madde matematik tarafından ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır ve matematiksel aktiviteden başka hiçbir şeyi yansıtmaz. Matematik, Descartes'ın (ironik bir şekilde kendisi de parlak bir matematikçi ve filozoftu) elinden kaçan zihin ve madde arasındaki iletişim protokolünü sağlar. **Bunun anlamı, yeterince güçlü bir zihnin maddeyi kontrol edebileceği ve dönüştürebileceğidir.** Simya, yani basit metali altına dönüştürme yeteneği, aslında matematikselidir!

Descartes'ın hatası, zihin ve maddeyi aslında aynı şeyin iki bakış açısı olmalarına rağmen iki ayrı şey olarak görmesiydi. Ontolojik olarak değil, matematiksel özellikleri açısından farklıdır. Madde, uzay ve zaman boyutlarına tabi olan zihindir. Zihin, uzay ve zamanın dışındadır, dolayısıyla ölümsüzdür.

Madde, zihni "katı ve yerel" (bizim algımız açısından) yapan belirli ve sistematik bir matematiksel işleme tabi tutulan zihindir. Öte yandan zihin ne katıdır ne de yereldir. Madde sonlu zihindir. Zihin sonsuz maddedir. Varlığın tamamı sonsuzluk ve sonluluk arasındaki bir etkileşimden başka bir şey değildir. Zihinsel alan, sonsuzluk ve tersi olan sıfırdır. Madde alanı, sıfır ve sonsuzluk arasındaki tüm sonlu sayıların alanıdır. Başka hiçbir şeye yer yoktur. Bu gerçeklik modeli, olabilecek her şeye uygundur.

Sonsuz zihin, zaman ve mekan tarafından belirlenen bilincimize göre yerel ve sonlu GÖRÜNÜR çünkü maddi bedenimiz ve sonlu mekan ve zamana dalmış duyularımızla bir geri bildirim döngüsüne girer. İnsan bedenleri, mekan ve zamanın dışında bir zihne (ruha) bağlı, mekan ve zamanda işleyen maddi varlıklardır. Beden yaşadığı sürece, zihinle bir geri bildirim sistemi oluşturur. Mekan-zaman bilgisi zihne gönderilir ve zihin, mekan-zaman alanında ne yapmak istediğine dair seçimlerini geri gönderir. Mekan-zaman düşünceleri, zihnin kendisi mekan ve zamanda olmasa bile, zihnin faaliyetine hükmeder. **Özgür irade, yalnızca zihnin mekan-zaman nedenselliğinin bir parçası olmaması nedeniyle mümkündür.** Alsi taktirde, hepimiz robot olurduk. Özgür irade aslında bir monadın -bir ruhun- kendi matematiksel sinyallerini oluşturabileceği ve diğer monadlardan gelen sinyalleri alabileceği ve yorumlayabileceği anlamına gelir. *(Son tahlilde, evrende gerçekleşen tek şey, tüm monadların kendi matematiksel sinyallerini üretmeleri ve diğer monadların sinyallerini almalarıdır. Bu matematiksel sinyal alışverişi, monadlar gerçekten öz-farkındalığa ulaşana ve özgür iradeyi sergileyen bağımsız, özerk araçlar haline gelene kadar -diyalektik yoluyla- giderek daha da karmaşık hale gelir. Bu, "yaşam, evren ve her şeyin özüdür.")*

Bilimsel materyalizm entelektüel olarak sahtekârdır çünkü hiçbir bilim insanı ciddi olarak zihninden veya özgür iradesinden yoksun olduğuna inanmaz, ancak bilimsel materyalizm hem zihni hem de özgür iradeyi reddeder. Zihnin, özgür irade gibi bir şeyin mümkün olmadığı mekanik, nedensel güçler tarafından kontrol edilen bir madde biçimi olduğunu ileri sürer *(çünkü özgür irade, asla kaprisli olmayan bilim yasalarıyla çelişir).*

Bilimsel materyalistler %100 yanılıyorlar. Zihin bir madde biçimi değildir; tam tersi doğrudur. Bilim insanları hiçbir zaman Her Şeyin Büyük Birleşik Teorisini başaramayacaklar çünkü ilk engelde düştüler: Zihnin, sıfır ve sonsuzluk sayılarının önceliğini reddettiler. Bilimsel materyalistler sıfır ve sonsuzun herhangi bir "gerçekliği" olduğunu reddediyorlar. Bir şey uzamsız (sıfır) ise o zaman var olmadığını söylüyorlar. Ve eğer sonsuzluk bilimsel bir denklemde görünüyorsa, denklemde bir sorun olması gerektiğini çünkü sonsuz bir sonucun uzay ve zaman dokusunun ölümcül bir şekilde parçalanmasını temsil edeceğini söylüyorlar. Her iki konuda da yanılıyorlar ve daha da kötüsü, bunu zaten biliyorlar. Kara delikler ve fiziksel dünyanın ortaya çıktığı Büyük Patlama Tekilliği, bilim insanlarının gerçekliklerinin olmadığını söylediği sıfır ve sonsuzluk sayıları tarafından belirleniyor. Işık da tamamen sıfır ve sonsuzluk tarafından belirleniyor.

Bilim insanları başarısız teorilerinde ısrar ediyorlar çünkü kelimenin tam anlamıyla anlamsız bir paradigmaya kilitlemiş durumdadır. Kimsenin buna meydan okumasına izin verilmiyor. Hiçbir profesyonel bilim insanı, kuruluş paradigmasına açıkça meydan okursa itibarını veya işini bile koruyamaz. Bilim insanları, ne yazık ki, gerçeğe ilgi duymuyorlar. Bunun yerine, meslektaşları arasında statülerini iyileştirmek için oyalayıcı bilimsel makaleler üreterek kariyer ilerlemesine takıntılılar.

Bilimsel materyalizmin son, ölümcül çılgınlığı olan M-teorisi kavramsal olarak her açıdan yanlıştır. Ancak, tarihin en ayrıntılı ve karmaşık teorisi olarak, bilim insanlarını neredeyse sonsuza kadar üzerinde makaleler üreten işlerde tutacak ve bir anlamda gerçek amacı da budur: Gerçek gerçeğe karşı dürüstlüğü veya ilgisi olmayan bilim insanları için bir iş yaratma planıdır.

Geri bildirim sistemleri

GERİ BİLDİRİM DÖNGÜLERİ hayatın özüdür. Geri bildirim döngüsü nedir? En basit haliyle, X ve Y olmak üzere iki bağlantılı öğeyi içeren X, Y'ye bilgi sağlar, bu da Y'de bir değişikliğe neden olur, bu da X'e değişiklik hakkında bilgi gönderir, X de X'te bir değişikliğe neden olur, buna tepki verir ve Y'ye yeni bilgi gönderir ve geri bildirim döngüsü ya bir Omega noktasına ulaşıp artık değişemez hale gelene ya da kaotik bir duruma (türbilans gibi) girene ve sonsuza kadar devam edene kadar böyle devam eder.

Bir son noktaya ulaşan bir geri bildirim döngüsü, diyalektiğin başka bir adıdır. Aynı zamanda bilimsel yöntemin temeli ve evrimin itici gücüdür. Kısacası, evreni ileriye ve yukarıya doğru iten temel süreçtir.

Olumsuz geri bildirim döngüleri, finansal Kredi Krizi gibi felaket sonuçlara doğru hızlanır. Sistemlerin sağlıklı olması için olumlu geri bildirim döngülerine dayanmaları gerekir.

Tanrı tarafından vahyedilen Mutlak Gerçeği ilan ettiğini sanan sahte dinler, pozitif geri bildirim döngülerine doğal olarak düşmandır. Müslümanlar, yeni bilginin kaçınılmaz olarak Kuran'la çeliştiğini ve bunun kabul edilemez olduğunu bildikleri için entelektüel olarak gelişmeyi reddettiler. Müslümanlar Kuran'ı terk etmek (yani kendileri güncellemek) yerine entelektüel ilerlemeyi terk etmeyi tercih ettiler. Sonuç olarak İslam, insanlığın entelektüel ilerlemesine hiçbir şey sunmayan geri kalmış bir kültür oldu. Kültürler, gruplar ve bireyler pozitif geri bildirim döngülerini reddettiğinde olan budur. Anti-diyalektik hale gelirler ve ilkel çamura doğru geri dönmeye başlarlar. İslam, er ya da geç kendisini yok edecek olumsuz bir geri beslemenin tuzağına düşmüş durumda, ama bu geri kalanımıza da büyük zararlar vermeden (*yani içimizdeki aptalları da kendi bataklığına batırmadan*) önce olmayacaktır. Ki aslında böylece İslam'ın ister istemez insanlığa yararlı olabileceği tek durum bu olacaktır, zira Aptalları Akıllılardan ayıran bir tür filtreye dönüşerek yok olduğunda, insanlığın da seviyesi yükselecektir.

Canlı organizmalar aracılığıyla ruhlar sonlu bilince ulaşır ve birçok reenkarnasyon aracılığıyla sonsuz bilince (gnosis) ulaşır ve Tanrı statüsüne yükselirler - bu mükemmellik, mutlak gerçekleşmedir.

Evrendeki tüm "ruhlar" kozmik yolculukta farklı aşamalardadır. Sonunda hepsi gnosis ve Tanrısallığa ulaşacaktır. Her boş ruh Tanrı'ya dönüştüğünde, evren her bir parçasında Tanrı olduğunda, Omega Noktasına ulaşmıştır. Daha fazla ilerleyemezler. Nihai, mutlak [Gestalt](#) haline gelmiştir. Bütün, parçaların toplamından daha büyüktür ve her parça Tanrı olduğunda o zaman Bütün nedir? Tanrıların Tanrısı, Son Tanrı, Mutlak Tanrı, varoluşun tüm potansiyelinin tam gerçekleşmesidir. Ve aynı zamanda (Omega) Son'dur. Neden? Çünkü kainat her zaman yeniden doğmalıdır.

İlahi İntihar eden ve kozmik bir Çağı sona erdiren Tanrıların Tanrısıdır. Tüm gerçeklik potansiyele geri döner. Tüm Tanrılar tekrar boş ruhlara dönüşür ve tüm süreç yeniden başlar. Her kozmik yolculuk evrimsel ayrıntılarında farklılık gösterecektir. Kesin bir ebedi tekrar yoktur. Yine de genel kalıp tekrarlanacaktır: maksimum potansiyel, zihin ve madde arasındaki diyalektik geri bildirim döngüleri tarafından maksimum gerçekleşmeye dönüştürülmektedir.

Harika değil mi? Sonsuz mükemmelliğin yüce kozmik vizyonu değil mi? Daha ilham verici hiçbir şey olamaz. Daha büyük bir coşku olamaz. Sürecin kendisi nihai mutluluktur. Mükemmel orgazmı tekrar tekrar sunar ve varoluştan daha fazlası istenemez.

Kainat sıfırda doğar ve sıfırda ölür, ancak sıfır bu arada mutlak potansiyelden mutlak gerçekleşmeye, boş bir ruhtan Tanrı'ya geçmiştir! Kozmik yolculuk budur ve hepimiz bu yolculuktayız, ancak bazılarımız onu tamamlamaya diğerlerinden çok daha yakınız. Bazılarımız ilahiliğin eşiğinde ve bazılarımız -örneğin İbrahimîler- ilkel çamurdan zar zor ayırt edilebilir durumdayız.

Hinduizm, Budizm, Jainizm ve Taoizm gibi Doğu dinleri doğru ayrıntıların çoğunu içerir. Tüm Doğuluların Aydınlanmacılığa gelip gerçek Aydınlanmayı bulmaması için hiçbir neden yok. Dinlerinin belirli kültürel yönlerini korumaları hoş karşılanır. Bizim bununla bir sorunumuz yok. Kötü, Şeytana tapan (bir anlamda asıl satanistler olan) İbrahimîler gibi hoşgörüsüz, aşırı uç manyaklar değiliz.

Kozmik Yürüyüş

Ruhların Genesis Noktası'ndan maddi aleme ve sürekli genişleyen uzaya YÜRÜYÜŞÜNÜ NE SEMBOLİZE EDİYOR? – İlluminati'nin en kutsal sembollerinden biri olan [Pisagor Tetraktys](#).

Evren aslında her zaman Tanrı'dır. Maksimum potansiyel ve minimum gerçekleşme halindeki Tanrı olarak başlar ve minimum potansiyel ve maksimum gerçekleşme halindeki Tanrı olarak sona erer ve sonra baştan başlar... ve döngü sonsuza dek tekrar eder.

Aslında hepimiz Tanrı'yız ve gördüğümüz, duyduğumuz, dokunduğumuz, kokladığımız ve hissettiğimiz her şey Tanrı'dır. Tüm madde Tanrı'dır. Tüm zihin Tanrı'dır. Tanrı'dan başka hiçbir şey yoktur. Tanrı evreni yaratmaz, Tanrı evrenin KENDİSİDİR. Evren, gizli Tanrı'yı (Deus Absconditus) ortaya çıkan Tanrı'ya (Deus Manifestus) götüren araçtır.

Diyalektik, potansiyeli gerçeğe dönüştüren ve mükemmel olana, ilahi Omega Noktasına ulaşana kadar onu daha da yükseğe çıkararak kozmik motordur. Herhangi bir Yaratıcıya ihtiyaç yoktur. Kozmos kendini iter. Diyalektik geri bildirim döngüleri aracılığıyla kendini yükseltir. Kendini bilinçli hale getirir. Kendini zeki hale getirir. Kendini mükemmelleştirir.

Aydınlanma Tanrısı Abraxas, gnosis'e - Tanrı Bilincine - ulaşan ilk kozmik bilinçti. Ancak o benzersiz bir Tanrı değildir; eşitler arasında birincidir. Hepimiz Abraxas gibi olabilir, ona katılabiliriz. O hepimizi ileriye götürür.

Abraxas, iki karşıt diyalektik gücün sentezidir: iyi (fedakarlık; başkalarına karşı düşüncelilik) ve kötü (bencillik; başkalarına karşı küçümseme). O, iyi ve kötünün ötesindedir ve saf akla göre hareket eder. Başka bir deyişle, matematiksel kesinlik ve mantığın Tanrısıdır. Her zaman doğru ve en iyi şeyi yapmayı bilir çünkü düşünülebilecek her durumla ilgili tüm olası denklemleri çözebilir. Tanrı'nın olması gerektiği gibi, her şeye gücü yeten, her şeyi bilen ve yanılmazdır. Matematik bunu garanti eder. O, ahlaki mükemmellik değildir (her ne kadar hiçbir zaman ahlaksız bir eylemde bulunmayacak olsa da), daha ziyade rasyonel mükemmelliştir, matematiğin mükemmelliğidir.

Lucifer iyiliğin kozmik ilkesidir ve **Satan** kötülüğün ilkesidir. Diyalektik zorunlu olarak tüm olası ilkeleri yaratır ve bunlar daha sonra daha yüksek ve daha yüksek sentezlerde çözülür. İyilik ve kötülük yalnızca gerçek Tanrı bilincine ulaşıldığında çözülür.

Tüm bireyler Şeytan (Satan) İlkesine - *"Ben, ben, ben: 1 Numaralıya bak ve diğer herkesi mahvet"* - bir dereceye kadar çekilir. Neyse ki, birçok insan Lucifer İlkesinden - *"Sana yapılmasını istediğini yap; başkalarına yardım et ve onlar da sana yardım edecekler."* - daha fazla memnuniyet bulur. (Ayrıca Not; *Sana yapılmasını istediğini yap; mottosu da az sorunlu değildir, zira başkası için iyi olan diğeri için kötü olabilir !*)

Dünya, Satan ve Lucifer ilkeleri arasında sürekli bir savaş alanıdır. Toplumun tepesindekiler değişmez bir şekilde Satanisttir (Tanrı kılığındaki Şeytana taparlar). Kendileri için ele geçirdikleri olağanüstü orantısız miktardaki zenginlik ve güç, kişisel zenginleşme ve yüceltmenin tek motivasyonları olduğunu gösterir. Başkalarını hiç umursamazlar *(ve dezavantajlı olanların böyle olmayı hak ettikleri yönünde bahaneler üretirler)*. Bu tür insanların toplum üzerindeki güç pozisyonlarına asla yaklaşmalarına izin verilmemelidir. Onlar yönetmeye en az uygun olanlardır.

Şeytan, nihayetinde, kötü bir matematikçidir *(ve çok iyi bir sözelcidir)*, Kozmik Denklemi asla kavrayamamış biridir. "Bir"e -kendisine- takıntılıdır. Lucifer daha iyi bir matematikçidir, ancak yine de o da mükemmel değildir. Bir'e karşı "Çok"a takıntılıdır. Abraxas, Bir ve Çok'u uzlaştıran mükemmel bir matematikçidir. İkisi de esastır. Hiçbiri ihmal edilemez.

En yüce topluluk, ideal siyasi devlet, Kolektif bağlamında bireysel özgürlüğü en üst düzeye çıkarandır. Ancak Bazı bireylere çok fazla özgürlük tanınırsa, diğerleri köleleştirilir (kapitalizm böyle işler); insan ne kadar medeni görünürse görünsün orman kanunları içgüdüleriyle yaşar ve kendisinden dezavantajlı ve zayıf olanlara karşı daha fazla avantaj elde etmek için her yolu deneyebilir. Ancak Herkes eşit olmaya zorlanırsa, bu sefer de herkes köleleştirilir (komünizm böyle işler).

En iyi çözüm fırsat eşitliği sağlamak, sonuç eşitliği sağlamamaktır; Yani meritokrasidir. En liyakatli olanlar eşit fırsatlardan en iyi şekilde yararlanacak ve zirveye yükselecek, böylece kanıtlanabilir şekilde en yetenekli bireylerden oluşan mümkün olan en iyi hükümetleri yaratacaktır.

Bu Meritokratik Devlettir. Ayrıcalıklı aile hanedanlarının asla var olmamasını sağlamak için öldüklerinde %100 miras vergisi uygulanır. Rasyonel bir Devlet içindeki azami bireysel özgürlük, bir birey öldüğünde tüm kişisel servetin gönüllü olarak veya gerekirse yasa yoluyla Toplum refahına bağışlanmasını gerektirir. Bir bireyin servetini Toplum refahına değil de belirli kişilere devretmesi özünde liyakate aykırıdır. ***Dünyada hiç kimse bir kişinin özgürlüğünü ve fırsatını, başka bir kişinin özgürlüğü ve fırsatı pahasına artırma hakkına sahip değildir.*** Zengin ebeveynlerin refahı çocuklarına devrettiği ayrıcalık sistemi, zengin ebeveynleri olmayan çocukların özgürlük fırsatlarına ve kapsamına doğrudan bir saldırıdır. Gerçekte olduğu gibi görüldüğünde, ayrıcalık ayrıcalıksızlara karşı bir şiddet ve savaş eylemidir ve uygun tepkiyi almalıdır. Dünyamızda ayrıcalığa yer yoktur. Meritokrasi veya Savaş. Seçiminizi yapın.

Yaratıcı Gelecek

“Biz Üniversiteden mezun olduğumuzda bir iş bulmamız gerekiyordu. Çocuklarımız ise üniversiteden mezun olduğunda bir iş icat etmek zorunda kalacaklar.” – [Tom Friedman](#), New York Times

BU gezegende yaklaşık 8.000.000.000 kişi var. Bunların ne kadarı yaratıcı? İnsanlığın toplam yaratıcı nüfusunun 800.000'den fazla olmadığını tahmin ediyoruz. Bu sadece %0,01'dir.

Eğer bu oranı %1'e yükseltirsek, bu muazzam bir ilerleme, insan yaratıcılığında 100 kat artış anlamına gelir.

Bir de %50 yaratıcılığa sahip bir dünya hayal edin. İnsanlık neyi başaramazdı ki? Bir "Tekillik" elde ederdik - bir dönüm noktası, insan ırkını ilahiliğe fırlatacak kritik bir kütle.

Eski, aptal dinler ve ayrıcalıklı elitler yolumuza çıkıyor. Evrimi engelleyenler onlar. İnsanlığın ilahi kaderini reddediyorlar. Onları bir kenara süpürmenin zamanı geldi. İlahi Filtre işleyecek ve ne ironikti bu filtre, kulları tanrı kılığına bürünmüş şeytana taptıran, yani satanist olduğunu anlayamayacak kadar aptalları toplayan ana-akım dinler sayesinde ister istemez olacaktır !

Karma, Schmarma

Bu ÜNLÜ BİR DOĞU KAVRAMI kesinlikle yanlıştır ve terk edilmelidir: karma !. Bu, İbrahimîlerin kötücül inançları kadar gülünç ve kötüdür.

Genel Halk arasında benimsenen temel karmik önerme, etrafımızda bizi takip eden, tüm iyi ve kötü işlerimizi tek tek izleyen ve gelecekteki hayatlarımızı bu ahlaki muhasebe sistemine göre yapılandıran bir tür ahlaki güç olduğudur. (*sözde; kişi yaşattığını yaşatır, derler ama elbette bu bir boş avuntudur*) Bu gülünç bir fikirdir. Biz özgür insanlarız. Geleceğimize karma değil, biz karar veririz. Dünyaya en yüzeysel bir bakış, dünyamızdaki en başarılı ve en zengin insanların neredeyse hepsinin iğrenç, bencil, kibirli, narsisist, açgözlü, kötü, şeytani, canavarca, aptal, sosyopat ve psikopat olduğunu ortaya koyar. Eğer bu (hem içi hemde dışı) kötü ve çirkin kişiler karma tarafından "ödüllendiriliyorsa", Tanrı bizi karmadan korusun. Karma, Demiurge ve onun arkonları tarafından aptal ve batıl inançlı insanları kontrol etmek için kullanılan (aynen Cennet Cehennem vaadi gibi) bir silah (havuç/sopa taktiği) olan başka bir Şeytani kavramdır.

Er ya da geç, karma, bazı insanların "dokunulmaz" olduğu ve en kirli/pis işlerin onlara verilmesi gerektiği fikrini destekleyen (bkz. [Dalitler](#)) şeytani kast sistemine dönüşür. Sadece hasta insanlar karmisttir, ve saçma batıl inançlar uydurarak dezavantajlıları pis işler yaptırmayı dayatırlar.

Karma bilimsel olarak saçma bir fikirdir. "İyi ve kötü" - veya daha doğrusu, iyi ve kötü hakkındaki görüşler - DNA'yı nasıl etkileyebilir (eğer bir beden bir ruhun önceki günahlarının veya erdemlerinin bir yansıması olacaksa olması gerektiği gibi)? GÜLÜNÇ. Karma o kadar aptalca ki İbrahim'ciliğe layıktır. Bu Saf bir batıl inanç ve aptallıktır. (*ki bazı İbrahimci yorumcular sinsi bir şekilde bu karmik yorumu kendi inançlarına bile yedirebilirler*)

Kötü insanlar her ülkede toplumun tepesindedir çünkü açıkça KÖTÜLÜK ÖDÜLLENDİRİLİR; KÖTÜLÜK ÖDÜLLENDİRİLİR çünkü ne kadar medeniymiş gibi görünsek de aslında vahşi doğa içgüdülerimizle yaşarız, dolayısıyla vahşi doğa yasaları geçerlidir; Büyük balık küçük balığı yutar ! . **Başarılı kötülük daha az değil, daha fazla kötülüğe yol açar.** Hiçbir karmik ceza veya engelleme getirmez. Herhangi bir güçlü ve baskın kişi zayıf, itaatkar insanları kolayca kölesi yapabilir ve onlar üzerinde mutlak güç uygulayabilir. Dünyevi alemin gerçek yasası budur - mutlak güç gerçek kanundur, karma kanun değildir. Karma ahlaki saçmalıktır, kölelerin ve zayıfların hayal ürünü düşünceleridir.

Dünyamızdaki kötü insanları cezalandıran hiçbir kozmik/ilahi güç yoktur. Onların cezalandırılmasını istiyorsak, bu bizim sorumluluğumuzdur, karmanın değil (tarihe bakın; Diktatörler nasıl çıkmışlar yada düşmüşler). Karma, zayıfların hayatlarının sorumluluğunu almalarını engellemek için kullandıkları bir başka stratejidir. Kötülükle yalnızca BİZ HAREKETE GEÇERSEK mücadele edilebilir. Bunu karmaya (yada ahirete) bırakmak korkaklıktır (yada tembellik) ve böyle bir şey olmadığı için boşunadır.

Akıl ve mantıksızlık yerine iyi ve kötü arasındaki farklı bir karma versiyonunu hayal edin. İyi olduğu için ödüllendirilmek ve kötü olduğu için cezalandırılmak yerine, bir ruh akılcı olduğu için ödüllendirilir ancak mantıksız olduğu için cezalandırılır. Yani, iyi ama aptal insanlar daha ilkel durumlara gerilerken, akıllı ama kötü insanlar giderek daha fazla güç ve başarı kazanır. Etrafınıza bakın. Sizde Hangi model gerçeği yansıtıyor - cezalandırılanlar aptal mı yoksa kötü insanlar mı; geriye ve aşağıya gidenler aptal mı yoksa kötü insanlar mı?

"Ahlaki" karma bir yalan ve sahtekarlıktır. Kendilerini "iyi" sanan aptal insanlara yaranmaya çalışır. Gerçekte, aptal insanların zeki ama kötü insanlara göre "hayvan" olarak reenkarnasyon geçirme olasılıkları çok daha yüksektir. **Kötülük sizi aşağı çekmez ve cezalandırmaz - aptallık bunu yapar.** Ahlaki karma aptal insanlar için aptalca bir fikirdir. "Rasyonel" karma çok daha güçlü bir kavramdır - zeki, bilgili ve aklın tarafında olduğunuz için ödüllendirilirsiniz. **İnsanlar kendilerince "iyi" olmaktan çok aslında gerçekten akıllı olmaya daha hevesli olsaydı dünyanın nasıl dönüşeceğini hayal edin?** Moron İslam ordularına bakın. Şüphesiz kendilerini son derece "iyi" olarak görüyorlar, ancak kaç tanesi son derece rasyonel? (bkz. İntihar saldırıları, yada [irak-iran savaşı](#)....vb) Hiçbiri! İslam'a bakın - dünyayı ileri mi yoksa geri mi götürüyor?

İnsanların zihinlerini "iyilik ve kötülük"ten "zekilik ve aptallık"a doğru yönlendirmekten daha önemli neredeyse hiçbir şey yoktur. Aptallık neredeyse suç olarak görülmeli; utanç ve rezalet kaynağı olarak, pratik olarak bir hastalık ve üstelik oldukça bulaşıcı bir hastalık olarak görülmelidir. Dünya binlerce yıldır sözde "iyilik" ve "kötülükle" meşgul oldu. Bu bizi "iyi" bir dünyaya mı götürdü? Hayır. Halbuki odaklanmamız gereken, akıl ve aptallık ayrımıydı !

Açıkça, eğer "ahlaki" karma gerçek bir olgu olsaydı, dünya şimdiye kadar çoktan iyilik ve ahlaki huzurun olduğu bir yer olurdu, değil mi? Her yıl, dünya "daha iyi" olurdu. Ancak bunun tam tersi açıkça doğrudur. İyilik ve kötülük hakkındaki dini söylem başarısız oldu ve bu sahtekarlıktır. Hükümetler eğitimle/akılla değil dinle/aptallıkla birlikte olmuştur. Daha zeki insanlar aptal insanlardan daha iyi sonuçlara sahiptir, bu yüzden eğitim Devlet politikasının merkezi eksenini olmalı, sürekli olarak akıl ve bilgiyi akılsızlık ve inanç lehine baltalayan gülünç ana-akım dini baskı gruplarına boyun eğmemelidir.

Ahlaki karma, İbrahimcilik gibi, anlatılmaz zararlar veren zararlı bir kavramdır. Aydınlanma akılla ilgiliydi, iyi ve kötüyle değil. Aydınlanma henüz zafer kazanmadı, üstelik geçmişte fazlasıyla sabote edilmeye çalışıldı. Akılsızlık hala dünyamıza hükmediyor. "İyi ve kötü" söylemi doğası gereği aptallıkla bağlantılıdır çünkü bu gündemi destekleyenler aptal dinlerdir ve bunu insanları cehennem vizyonları ve cennet vaatleriyle korkutarak kontrol etmek için yaparlar. Bu şimdiye kadar tasarlanmış en etkili şartlandırma stratejisidir: [Pavlov'un köpekleri](#) deneyini insan alemine uygulamaktır. **Akıl yoluyla iyi ve kötünün ötesine geçmeliyiz.** Aynen Abraxas gibi !

Kendinize basit bir soru sorun: İnsanlar yüksek eğitilmiş ve son derece rasyonel olsalardı daha mı az mı kötü olurlardı? Herkes akıllı olsaydı dünyamız eşitsizlikle dolu olur muydu? DİN DEĞİL, Eğitim ve Akıl iyi ve kötü sorunlarının cevabıdır. Din, aptallık, mantıksızlık, inanç, batıl inanç, aşırılık, fanatizm, hoşgörüsüzlük, gettolaşma/mafyalasma, zulüm ve çılgınlık ürettiğinden beri kötülüğün birincil kaynağı olmuştur. Ahlaki olarak daha iyi bir dünya istiyorsak, en büyük ahlaksız gücü yok etmeliyiz: yani ANA AKIM DİNİ.

Biz İlluminati'de zayıf ve korkakların hiçbir kaçış deliği ve bahanesi olmamasını isteriz. Hayatınız sizin sorumluluğunuzdadır, başka hiç kimsenin değil. Karma (ve diğer ana-akım batıl inançlar) bir kurgudur. Her zaman özgür iradeniz ve özgür seçiminiz vardır. [Sartre](#)'ın dediği gibi, "**Özgür olmaya mahkumsunuz.**" Tam olarak böyledir. Karmanızı değil, SİZ hayatınızı seçersiniz. İsteddiğiniz her şey olmakta özgürsünüz. KÖTÜ olmakta özgürsünüz ve birçok insan (*kendilerini kandırarak yada nadiren bilinçli olarak da*) tam olarak bunu seçer. Aptal yada şanssız iseler, Bu insanların bazıları felakete karşılaşır. Akıllı ve şanslılarsa, Birçoğu refaha kavuşur. Kötülük kozmos tarafından sürekli olarak cezalandırılırdı ve asırlar boyunca cezalandırılmış olsaydı, şimdiye kadar çoktan ortadan kaybolmuş olurdu. Halbuki Gerçek tam tersidir. Kötülük sıklıkla ödüllendirilir. Neden? Çünkü maddi varoluş kötücül Tanrının (sahte tanrı) Demiurge'un alanıdır.

Tasarımcıyı kim tasarladı?

İBRAHİMCİLER, hayal edilebilecek en karmaşık ve mükemmel varlığın (Tanrı) her zaman var olduğunu iddia ederler (O Ebedi ve Ezelidir; yoksa onu matematikle mi karıştırıyorlar ? neyse). Ama nedense (?) Bir gün daha az karmaşık ve mükemmel bir şey yaratmaya karar verdi: evren. Varoluş hemen kusurlu hale geldi, bu yüzden İbrahimci Tanrı'ya Kusurluluk Tanrısı denmeli. Bu elbette ölümcül bir çelişkidir, dolayısıyla İbrahimci Tanrı yoktur. Ve yahut çelişkilerle varolan bir kaos tanrısına tapacaksanız, siz bilirsiniz ! *ki böyle bir tanrıya aptallar gibi tapmak yerine kullanmak daha "akıllıca" olur !*

Bilimsel materyalistler, fizik, kimya ve biyoloji yasalarının (doğal seçilimle Darwinci evrimle sonuçlanan) dünyanın karmaşıklığından sorumlu olduğunu iddia ederler. [Richard Dawkins](#) gibi ateistler, evrenin tasarlanmış olduğu fikrini, tasarımından daha karmaşık bir tasarımcının varlığını ima ettiği ve nasıl var olduğu sorusunu gündeme getirdiği için alaya alırlar - onu (tanrıyı) kim tasarladı?! Başka bir deyişle, alemin görünürdeki tasarımının bir tasarımcıyı ima ettiğini iddia eden herkes, tasarımcıyı kimin tasarladığını sormaya hazır olmalıdır. Eğer sormazlarsa, tüm sorunların aynı bilmecenin daha karmaşık bir versiyonuna (Tanrı olarak adlandırılır) başvurarak çözülmesi gerektiğini söylemiş olurlar. Dolayısıyla, kozmosun görünürdeki tasarımı sorunu, daha da sorunlu bir şeye - kozmik bir tasarımcının varlığına - başvurarak "çözülür". Bu, soruyu hiç cevaplamamak, sadece Tanrı'nın kapsayıcı kavramında bir cevap yanılması yaratmak anlamına gelir.

Tasarımın varlığı bir tasarımcıyı ima ediyorsa, o zaman tasarımcının varlığı da daha da yüksek bir tasarımcıyı ima eder ve bu sonsuz gerileme sisteminde böyle devam eder.

Dawkins gibi materyalistlerin farkına varmadıkları şey, kendilerinin Tanrı sorununun farklı bir versiyonunu ortaya atmış olmalarıdır. İbrahimciler "Tanrı"ya başvururken, Dawkins "bilim yasalarına" başvurur. Ancak, İbrahimciler sonsuz zeka ve güce sahip ebedi bir Tanrı'nın varlığını açıklayamadığı gibi, hiçbir bilimsel materyalist de bilim yasalarını açıklayamaz. Bunlar nereden geldi? Nasıl var oldular? Nerede saklanıyorlar? Madde yasalara uymayı nasıl "biliyor"? Maddenin bilimsel "yasaları" yaşamı, zihni ve bilinci nasıl ortaya çıkarabilir? *(Bu, eğer biliyor olsaydık, maddi bilimin matematiksel denklemlerinde aslında yaşamı, zihni ve bilinci tanımlayan bir şeyin olduğu anlamına gelir.)* Bilim yasaları Büyük Patlama'dan önce onu yönlendirmek için var mıydı? Eğer öyleyse, neredeydiler? Eğer yoksa, hiçbir bilim yasası yoksa Büyük Patlama nasıl kontrol edildi ve bu yasalar nasıl ortaya çıktı? Bilimsel materyalizm zihnin varlığını reddeden ve her şeyin maddesel temelli olduğunu söyleyen bir ideoloji olduğundan, fizik yasaları bir şekilde maddeci olmalıdır - herhangi bir bilim insanı bunun nasıl olduğunu açıklamak ister mi? Bilim yasaları neden yaşam, zihin ve bilinç üretmek için tam olarak doğrudur? Yasalardaki herhangi bir ufak değişiklik yaşamın var olmasını imkansız hale getirir. Yaşam için bu kadar ince ayarlanmış olmaları nasıl mümkün?

Bazı bilim insanları "Çoklu Evren" soyutlamasına başvuruyor. Her biri onları yönlendiren rastgele bir bilimsel yasa kümesine sahip sonsuz sayıda evren olduğunu iddia ediyorlar. Bilim yasalarının tüm olası versiyonlarının var olduğu söyleniyor. Böyle bir argüman, elbette İbrahimîlerin Tanrı konusunda başvurdukları tür kadar çaresizdir.

Bu sonsuz farklı yasalar nerede? Birbirlerini nasıl takip ediyorlar? Bu sonsuz evrenler nerede? Bu evrenler neden her zaman birbirleriyle felakette çarpışmıyor? Bir evren bu yasa kümesi yerine bunu nasıl "seçiyor" veya süreç rastgele dağıtımla nasıl yönetiliyor? Bilimsel yasaların rastgele üretilmesinin bu mekanizması nedir?

Dünyadaki tasarımın tek makul açıklaması iki aşamalı bir tasarım sürecine başvurmaktır. Birincisi: Evrenin temel "malzemesi" olan zihin, kendi kendini evrimleştirme kapasitesiyle (potansiyelden gerçekleşmeye taşıma kapasitesiyle) aşılınmış olarak, aslında bilimin yasalarını yarattığı duruma evrimleşir ve ikincisi, bu yasaları Büyük Patlamayı başlatmak ve fiziksel bir evren yaratmak için kullanır.

Dawkins'e karşı adil olmak gerekirse, onun gerçek argümanı İbrahimî Tanrı iledir ve biz de onun böyle bir Tanrı'ya olan itirazlarını paylaşıyoruz. Ancak, Yehova'ya olan düşmanlığı genellikle tüm dini düşüncelere düşmanlığa dönüşür ve bu son derece akılsızcadır. Tanrı tanımını dinden dine değiştirir, ve her din ibrahimi dinler gibi akılsızca bir tanrı tanımını yapmayabilir.

Tanrı, son tahlilde, zihindir ve zihin/akıl, madde gibi, evrimsel süreçler tarafından yönetilir. Dawkins'in bir Aydınlanmacı olabilmesi için kabul etmesi gereken tek şey budur! O, yaşamın, zihnin ve bilincin maddeden evrildiğini iddia eden bir evrimsel materyalisttir; oysa İlluminati, yaşamın ve bilincin zihinde zaten örtük olduğunu iddia eden evrimsel idealistlerdir. Madde zihinden evrilir ve yaşam ve bilinç, zaten zihnin potansiyelleri oldukları için maddi dünyada belirir. Dawkins ve onun gibiler, hareketsiz, cansız maddenin yaşam yaratabileceğini iddia ederler. İlluminati, tüm evrenin canlı olduğunu, ancak yaşamın büyük bir kısmının o kadar ilkel -o kadar ilkel bir şekilde evrimleşmiş- olduğunu ve "ölü" görüldüğünü iddia eder.

İlkel yaşama karmaşıklık ve organizasyon eklediğinizde, onun içsel yaşamı giderek daha belirgin hale gelir ve sonunda materyalistler için bile şüphe götürmez hale gelir. Başka bir deyişle, evrendeki her şey bir "canlılık" spektrumunda var olur ve yalnızca spektrumun üst ucunda bildiğimiz haliyle yaşam vardır, ancak spektrum boyunca var olur.

Materyalizme göre, tamamen ipucu olmayan, sonsuz derecede kafa karıştırıcı bir nokta vardır; burada ölü, cansız, akılsız atomlar topluluğu ölümden (cansızdan) yaşamı (canlıyı) yaratır. Ölüm ve yaşam, maddenin nasıl organize edildiğine dair sonsuz bir gizemle (çağrışımlarında neredeyse dinsel) ayrılır.

İlluminati için "ölüm" yaşamdan hiç de ayrı değildir; "ölü" atomlar aslında "yaşamaktadır" ancak yaşam spektrumunun çok daha altındadır. Hangi senaryoyu daha makul buluyorsunuz? Seçiminiz basit. Ya her şey canlıdır ya da ölümün yaşam, yaşamın da ölüm olduğu yarı-dinsel bir varoluş kesintisi vardır. Bu kesintiyi açıklamaya çalışmak, kaotik İbrahimî Tanrı'yı açıklamaya çalışmak kadar zor olacaktır.

Aydınlanmacılık: Logos ve Mitos

PISAGORCULUK (İLLÜMİNİZM) her zaman iki yola ve aslında İlluminati'nin iç çemberi olan *mathematikoi* ("öğrenenler") ve dış çember olan *akousmatikoi* ("dinleyiciler") temelinde iki ayrı düşünce okuluna sahipti.

Mathematikoi'ler Logos'a adanmıştı: akıl, mantık, matematik, bilim ve felsefe. Akousmatikoi'ler mit, efsane, hikaye, din, ritüel gizem, mistisizm, ezoterizm ve büyü'nün Mitos yaklaşımını benimsedi.

Antik çağlarda akousmatikoi'nin baskın rol üstlendiği dönemler vardı (ve Gnostisizm, Hermetizm ve geç Neoplatonizm bu geleneğe aitti; Plotinus'un erken Neoplatonizm'i diğer gelenekteydi). Matematikoi, Leibniz zamanından beri İlluminizm'in kesin sorumlusuydu.

Sonuç olarak, İlluminizm dünyanın tek Logos dinidir - modern bilim, matematik ve felsefeyle tamamen uyumludur - ancak İlluminizm ritüellerinin alındığı geleneksel, Mitos temelli dini yönleri sahiptir.

İlluminizm, Logos ve Mitos'un mükemmel sentezidir.

Sonsuzluk ve Sıfır

“...sonsuzca küçük ve sonsuzca büyük olanın tanıtılmasıyla, genellikle çok katı bir şekilde etik olan matematik gözden düştü... Mutlak geçerliliğin ve her şeyin çürütülemez kanıtının bakir hali sonsuza dek yok oldu; tartışma alanı açıldı ve çoğu insanın ne yaptıklarını anladıkları için değil, saf inançtan dolayı farklılaştığı ve bütünleştiği noktaya ulaştık, çünkü şimdiye kadar her zaman doğru çıktı.” -- [Friedrich Engels](#)

“Bilimsel devrimde bir sorun vardı: sıfır. Bilim dünyasının güçlü yeni aracı olan kalkülüsün derinliklerinde bir paradoks vardı. Kalkülüsün mucitleri [Isaac Newton](#) ve [Gottfried Wilhelm Leibniz](#), sifıra bölüp sonsuz sayıda sıfır ekleyerek şimdiye kadarki en güçlü matematiksel yöntemi yarattılar. Her iki eylem de $1 + 1$ 'i toplayıp 3 elde etmek kadar mantıksızdı. Kalkülüs, özünde, matematiğin mantığına meydan okuyordu. Bunu kabul etmek bir inanç sıçramasıydı. Bilim insanları bu sıçramayı yaptı, çünkü kalkülüs doğanın dilidir. Bu dili tamamen anlamak için bilimin sonsuz sınırları fethetmesi gerekiyordu.” -- [Charles Seife](#)

Ne yazık ki, bilim hiçbir zaman "sonsuz sınırları" fethedemedi. Ne bilim insanları ne de matematikçiler (elbette Leibniz hariç) kalkülüsü tam olarak anlamadılar. Engels'in alaycı bir şekilde belirttiği gibi, sıfırın gerçekte ne anlama geldiğini kavramadan, onu hesaplamalar yapmak için bir inanç aracına dönüştürdüler.

M-teorisyenleri sıfırı gerçeklik açısından varolmayan bir şey olarak ilan ettiler ve buna rağmen tüm kalkülüs sonsuz sayıda sifıra dayanıyor. Bilimin, sonsuz küçükle başa çıkma aracı olan kalkülüse saygı göstermesi ve sonra sonsuz küçük olanın aslında varolmadığını ilan etmesi nasıl mümkün olabilir? Eğer filozof olsalardı, felaket bir hata yaptıklarını bilirlerdi; hatta bir kategori hatası. Ama değiller; onlar hesapçılar ve hesaplamaları işe yarası da bu hesaplamaların ne anlama geldiğini umursamıyorlar. Teknik olarak, onların pozisyonuna araçsalcılık denir: önermeler doğru veya yanlış olarak değil, etkili veya etkisiz olarak kabul edilmelidir.

Filozoflar bir hesaplamanın etkili olup olmadığıyla değil, gerçeğe ilgilienirler. Öte yandan bilim insanları etkili hesaplamalara takıntılıdır çünkü bunlar onların bilimsel makaleler yazmalarına ve kariyerlerini ilerletmelerine olanak tanır. Bilim insanlarının gerçeği önemseydiği fikri bir efsanedir. Onların önemseydiği şey etkili ve verimli hesaplamalardır.

[Tobias Danzig](#) şöyle yazmıştır: "Avrupa düşüncesi, bin yıllık bir uyuşukluktan sonra, Hristiyan Babalar tarafından ustaca uygulanan uyku tozlarının etkisinden kurtulduğunda, sonsuzluk sorunu ilk canlanan sorun oldu."

Hristiyanlık Batı'ya bir bin yıla mal oldu. Ve İslam'ın Müslüman uluslara verdiği zarara bakın: gerilediler ve bu yüzden tehlikeli bir şekilde hayal kırıklığına uğradılar ve öfkeleniler. Yanıldıklarının acı gerçeğini kabullenemedikleri için ya hayallere, ya baskıya yada teröre sarılıyorlar.

Sonsuzluk sorunu Batı'ya geri dönmüş olsa da, ortadan kalkmadı. Bilimsel materyalizm hala sonsuzluk ve sıfır tarafından şaşkına çevrilmiş durumda.

Sınırlı ve Sınırsız

“Şeylerin maddi nedeni ve ilk unsuru Sonsuzdu... ve şeylerin doğuşuna sebep olan şeye bir kez daha geçerler, zorunluluktan, çünkü zamanın düzenine göre birbirlerine yaptıkları haksızlıkların telafisini ve tatminini sağlarlar.” -- [Anaximander](#)

AYDINLANMACILIK tek bir merkezi kavrama indirgenecekse, bu sonsuz ve sonlunun etkileşimidir. Varoluşun tamamı - bilim, matematik, felsefe ve din - sonsuz ve sonlunun birbirleriyle nasıl ilişkilendiğiyle tanımlanır. Elbette iki temel konu vardır: sonsuzun nasıl sonlu hale getirildiği ve sonlunun nasıl sonsuz olduğu. Sonsuz ve sonlu sürekli olarak birbirlerine girip çıkarlar. Ölüm ruhu sonlu moddan sonsuz moda dönüştürür ve doğum onu sonlu moda geri döndürür.

Bilimsel materyalizm, sonlu olandan başka hiçbir şeyin olmadığı inanç sistemidir: madde. Bilim, sonsuzu kucaklayana kadar her şeyin büyük bir birleşik teorisine asla ulaşamayacaktır. Dinsel alan sonsuzluğun alanıdır ve bu yüzden materyalizmin amansız saldırıları karşısında kendini kanıtlamakta bu kadar zorluk çekmiştir. Günlük yaşamlarımızda sonlu olanla çevriliz. Sonlu olan, beş duyumuzla algıladığımız şeydir. Sağduyu ve pratiklik alanıdır. İnsan zihninin sonlu alanın sınırlarından kaçıp sonsuz ötesini tefekkür etmeye başlaması son derece zordur. **Bilincimiz sonsuz bir aleme değil, sonlu bir alemde var olmaya (alışmış) ayarlanmıştır.**

Bu Tanrı Serisi kitaplarında *Illuminism*'in Logos çekirdeğini sunduğumuzda, tamamen sonsuz ve sonlu olanın nasıl ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı olduğu, bilimsel ve dini alanların matematik ve felsefe aracılığıyla nasıl tamamen uyumlu olduğu etrafında dönecektir. **Matematik, varoluşun tutkalıdır.** Her şeyi bir arada tutar. Neden? Çünkü sıfırı, sonsuzluğu ve ikisi arasındaki her şeyi barındırır. Matematik dışında hiçbir şey var olmaz.

[Sokrates](#) öncesi filozof [Anaksimandros](#)'u izleyen antik Yunanlılar, apeiron (sınırsız, sınırsız) ve peiron (sınırlandırılmış, sınırlı) kavramlarından büyülenmişlerdi. Pisagor'dan bir nesil daha yaşlı bir matematikçi ve filozof olan Anaksimandros (aslında Pisagor bir süre onun öğrencisiydi), arche'nin -varoluşun nihai özü- apeiron, sonsuz, belirsiz, görünmez, ebedi, yok edilemez bir öz, ebedi hareketle dolu olduğunu ilan etti. Apeiron'a enerji dersek, modern bilimin ilk enkarnasyonuna ulaşmış oluruz. Anaksimandros'un dünyanın ilk bilim insanı olma ve varoluşun gerçek doğasını ilk gören kişi olma konusunda haklı bir iddiası var.

Anaximander, her şeyin apeirondan kaynaklandığını ve her şeyin ona döndüğünü söyledi. Su, hava, toprak ve ateş gibi elementlerin, hepsinin nihayetinde birleştiği sonsuz bir süper elementin sonlu tezahürleri olması gerektiğine inanıyordu (bunu bilimsel Her Şeyin Büyük Birleşik Teorisinin ilk güvenilir görünümü olarak adlandırabiliriz). Her element diğer elementlerle denge dışına çıkamazdı (yani bir "haksızlık" yapamazdı) çünkü böyle bir girişim apeiron tarafından düzeltilirdi. (Bu, bilimin korunum yasalarıyla ilgili bir ifadeye denk gelir.)

Anaximander bunu açıkça söylemeden apeiron'u neredeyse Tanrı olarak nitelendirdi. Maddenin bir anlamda "canlı" olduğunu ve tüm uzayı doldurduğunu açıkça biliyordu. Apeiron'un hareketinden, parçaların serbest kalıp alemin bireysel nesnelere haline gelmesine neden olduğundan bahsetti ve gelecekte hareketin tüm parçaları birleştirerek sonsuz orijinal, kesintisiz birliğine geri getireceğine inanıyordu.

Burada maddeden farklı olarak enerji veya kuvvetin erken bir fikrini görüyoruz; madde üzerinde etki eden ve onu maddi nesnelere dönüştüren ve onları ebedi hareketiyle iten.

Anaximander parlak bir düşünürdü. Ay ışığının aslında ayın kendisinden değil (birçok antik insanın gece lambası olduğunu düşündüğü) güneşten geldiğini öğretti. Dünya'nın yuvarlak olduğunu (daha doğrusu silindirik, çapı yüksekliğinin üç katıydı - insanlık dairesel bir okyanus külesiyile çevrili düz tepede yaşıyordu) ve kozmosta birçok Dünya benzeri dünya olduğunu ilan etti. Bir harita yapan ilk kişiydi, güneş saatini icat etti ve hatta Sparta'da bir deprem olacağını tahmin ederek birçok hayat kurtardı.

Işık ve akıl tanrısı [Apollon](#)'un takipçisi olan Anaximander, Karadeniz kıyılarında bir koloni kurdu ve adını Apollonia koydu. Evrim teorisinin erken bir versiyonunu savundu ve insanların başlangıçta pullarla ve bir tür sulu çamurla kaplı olduğunu ilan etti. İnsan, balık benzeri yaratıkların ağızlarında kuluçkaya yatan ve sonunda buradan çıkan, pullarını döken ve bağımsız bir yaratık olarak karada yaşayan bir tür su canlısıydı. İnsanlığın denizden ve balıktan evrimleştiği fikri, şüphesiz tüm zamanların en dikkat çekici içgörülerinden biridir. Modern düşünce, tüm yaşamın gerçekten de denizlerde ortaya çıktığıdır.

Anaximander'in mantığı, canlı yaratıkların "nemli" olduğu ve dolayısıyla nemli elementle -su- ilişkilendirilmeleri gerektiği idi (insanlar gerçekten de ağırlıklı olarak sudan oluşur). Güneş suyu buharlaştırdıkça, kara (toprak elementi) ortaya çıktı ve nemli canlı yaratıklar kara yaşamına adapte oldular.

Anaximander, insanlığın farklı yaratıklardan evrimleşmiş olması gerektiğinden emindi çünkü insan bebeklerinin bebeliği diğer hayvanların bebeliğine kıyasla o kadar uzundu ki, esasen insanlar asla "vahşi doğada" hayatta kalamazdı: yani, bebeklerin ebeveynleri tarafından yıllarca bakılabileceği şu anki hallerine gelmek için zamanla evrimleşmiş olmalı. Bu kusursuz bir mantık.

Anaximander, dünyaların ve hayvanların evrimleştiğini ve İbrahim'in Tanrısı gibi bir Yaratıcı tarafından yaratılmadığını iddia ettiği için Evrimin Babası olarak adlandırılabilir. Yani, 2.500 yıldan fazla bir süre önce, Evrim ile Yaratılışçılık tartışmasını en erken haliyle görüyoruz. Pagan Yunanlılar elbette haklıydı ve Yahudiler tamamen haksızdı. 2.500 yıl sonra İbrahimcilerin hala ortadan kaybolmamış ve salgın hastalık gibi yayılmış olması şaşırtıcı. İnsan aklının ilerlemesi, deliliğinden daha zahmetli oluyor! Gerçekte, insan akli sadece insan ırkının yaklaşık %1'inden fazlasını oluşturmamış küçük bir entelektüel sınıfın alanı olmuştur, ancak insanlığın neredeyse tüm ihtişamı ve ilerlemesi onların eseridir. *(Ancak güdülmesi ve kontrol edilmesi kolay aptal nüfusun çoğaltılması teşvik edildiği için, aptallık hakimmiş gibi görünür)*

İlluminati, 2500 yıl önce olduğu gibi şimdi de sınırlı ve sınırsız, sınırlanmış ve sınırsız, sonlu ve sonsuz olanla meşguldü. Sonsuzluk kavramından korkan birçok antik Yunanlının aksine, Pisagorcular bu kavramla takıntılıydı, ancak onu tanımlamanın teknik bir yolunu bulmakta zorlandılar ve İlluminati, Aydınlanmacılığın rasyonel temellerini tamamlamalarına olanak tanıyan sonsuzluk kavramı üzerinde ustalığa ancak 17. yüzyılın sonlarında ulaştı. Bu kredi, tüm zamanların en büyük dahilerinden biri olan ve parlaklığı dünya çapında hiçbir zaman tam olarak kabul görmeyen Büyük Üstat Leibniz'e gitti. Bunun nedeni basit: Isaac Newton'un yükselen figürü tarafından haksız yere gölgede bırakılmıştı. Ancak bir gün Leibniz, muazzam derecede daha büyük bir figür olarak tanınacak.

Leibniz, kalkülüs -sonsuz küçüklerin matematiği- Newton'dan bağımsız olarak icat etti, bu konuda ilk yayın yapan kişiydi ve günümüzde de kullanılmaya devam eden notasyonu onun notasyonudur. Leibniz için talihsizlik, Newton'un kendisinden biraz önce kalkülüs üzerinde çalıştığı genel olarak düşünülüyordu, Newton'un notasyonu ve konuya ilişkin ele alışı korkunç derecede beceriksizdi ve Avrupa Leibniz'in çok daha akıllıca kalkülüs versiyonuyla yarışırken İngiliz fiziği ve matematiğini bir yüzyıl boyunca geride tuttuğu tartışılırdı.

Gerçek şu ki Leibniz, kalkülüsün gerçek yaratıcısıydı. Tüm yetişkin hayatı boyunca hem sonsuz büyük hem de sonsuz küçük olan sonsuzluğa odaklanmıştı. Leibniz'in monadları -Aydınlanmacılığın özü - sonsuz büyük ve sonsuz küçük (sıfır) çarpıştığı yerdir: sonsuz sınırlar (monadlar) varoluşun temelini oluşturur.

Newton, yirminci yüzyıla kadar fiziğe hakim olan ve hatta 1969'da insanı aya indirmek için kullanılan hareket denklemleri nedeniyle Leibniz'den çok daha ünlü oldu. Newton, bilimsel materyalizmin en büyük savunucularından biridir (*gizlice dindar bir fanatik olmasına ve fizik ve matematiğe ayırdığından çok daha fazla zamanı mistik hokus pokus, okült ve İncil kehanetlerine harcamasına rağmen - insanlığın yararına İncil'in gizli mesajlarını ortaya çıkarmak üzere Tanrı tarafından seçilmiş seçkin bir gruba ait olduğunu düşünüyordu*), Leibniz ise idealizmin (*dış dünyanın bir şekilde zihin tarafından yaratıldığı kavramı*), rasyonalizmin (*dünyanın rasyonel zihinlerin ayırt edebileceği rasyonel ilkelere dayandığı kavramı*) ve panpsişizmin (*zihnin her yerde ve her şeyde olduğu kavramı*) en büyük savunucularından biridir.

Dinin matematiğin, bilimin ve felsefenin kalbine getirilmesini sağlayan Leibniz'in çalışmasıdır ve bu gerçek yaygın olarak bilindiğinde, Leibniz tüm zamanların en büyük insanı olarak kabul edilecektir. Newton, Leibniz'in aksine, Leibniz'e bir dipnot olacaktır.

Leibniz'in İlluminati için önemi o kadar büyüktür ki, bazen kendimizden bahsetmek için kullandığımız "Pisagorcu İlluminati" etiketi geçerli bir şekilde "Leibnizci İlluminati" ile değiştirilebilir.

Hegel ayrıca sonsuz ve sonlunun ve bunların diyalektik olarak nasıl bağlantılı olduğunun değerlendirilmesine hayati içgörüler ekledi. Sonsuz kendini sonlu aracılığıyla ifade eder ve sonlu (sınırlı, sınırlanmış) aracılığıyla sınırsız, sınırsız ve sonsuz kavramı şekil alır. Hiçbiri diğeri olmadan var olamaz.

Pisagorcular sınırsızın "sınır" tarafından çekilip sınırlandırıldığından söz ettiler. Bu, özünde, maddenin açıklamasıdır. Bu, "sonlulaştırılmış" sonsuzdur. Aşağıdaki tanımlara yönlendiriliyoruz:

- 1) "enerji" maddi olmayan, uzantısız, boyutsuzdur ve sıfır ve sonsuzlukla ilişkilidir.
- 2) "madde", uzantılı, boyutlu, sonludur ve sıfır ile sonsuzluk arasındaki tüm sonlu sayılarla ilişkilidir.

Enerji ve madde sırasıyla sonsuz ve sonludur ve etkileşimleri yoluyla dış dünya varlığa getirilir.

Descartes gerçeği farkında olmadan kavradı. Düşünen tözün genişlememiş, maddenin ise genişlemiş töz olduğunu söylediğinde tüm olasılıkları kapsamıştı. Anlamadığı şey, zihne "enerji" dediğinizde ve sonra da maddenin "bağlı, sonlu" enerji olduğunu söylediğinizde, her şeyi tek bir töze - enerjiye (zihin) - indirgemiş olmanızdı; bu töz ya sıfır ve sonsuz alanına ya da "sıfırdan büyük ve sonsuzdan küçük" sonlu alanına ait olabilir. İki farklı tözün nasıl etkileşime girdiğine dair çözümsüz sorunu olan Kartezyen düalizm ortadan kaldırılmış ve bunun yerine tek bir töz olan enerjinin (zihin) boyutsal düalizminin kökten farklı kavramıyla değiştirilmiştir.

Zihin ve madde etkileşime girebilir çünkü bunlar ayrı maddeler DEĞİLDİR, fakat matematiksel olarak tamamen bağlantılı olan boyutlu veya boyutsuz formlarda aynı maddedir. Kartezyen düalizm bir madde meselesi değil, bir maddenin özellikleri meselesidir. İki farklı madde asla etkileşime giremezken, iki farklı ancak ilişkili özelliğe sahip bir madde kesinlikle etkileşime girebilir. Matematik, zihin ve maddenin (boyutsuz ve boyutlu enerji) tercümesi için bir ortam sağlar; aralarında köprü kurar, aralarındaki iletişim protokollerini sağlar, birinden diğerine dönüşümlerine izin verir. **Bu nedenle matematik, simyacıların aradığı FELSEFE TAŞI'dır.** "[Calculus](#)" kelimesi Latince "küçük taş" kelimesinden gelir ve tüm bilimin anahtarı olan calculus, gerçek Felsefe Taşı olma iddiasını her şeyden daha iyi bir şekilde ortaya koyabilir.

Bilimdeki en ünlü denklem, Einstein'ın $E = mc^2$ 'si, enerji ve kütleyi birbirine bağlar, ancak bilimsel materyalistler için HER ZAMAN görünmez olan ve Her Şeyin Büyük Birleşik Teorisini yaratamamalarının altında yatan kritik bir noktayı vurgulamak istiyoruz. Einstein'ın denklemi, yüzeysel olarak, sonlu sayılarla ilgili gibi görünse de, aslında sonsuzluk ve sıfıra gizli bir gönderme içerir. Bir vakumdaki ışık hızında, tüm "nesnelere" maddi değildir ve ne uzayı ne de zamanı deneyimlemezler. Tüm mesafeler SIFIR'dır ve zaman SONSUZCA yavaş geçer, yani zaman durmuştur. Bu, madde değil, ZİHİN alanıdır. Bir kara deliğin merkezindeki veya Büyük Patlama Tekilliğindeki alanla tam olarak aynı alandır.

Herhangi bir denklem "c"yi (ışık hızı) içerdiği anda, bize sonlu ile sonsuz arasındaki boşluğun kapatıldığını söyler. Bu kritik bir noktadır.

Evrenin, matematik aracılığıyla sınırlayıcı ve sınırsız şeylerden oluştuğunu söyleyebiliriz. Pisagor, her şeyin sayı olduğunu söylediğinde çok gerçek bir anlamda haklıydı çünkü sayılar sıfırdan sonsuza kadar her noktayı etiketler. Kendisiyle ilişkilendirilebilecek bir sayıya sahip olmayan hiçbir şey var olamaz.

Pisagorcu İlluminatus, Croton'lu Philolaus (Güney İtalya'daki Croton, İlluminati için ilk büyük operasyon üssüydü), Dünya'nın evrenin merkezi olduğunu reddeden ilk kişi olarak kabul edilir. [Kopernik](#), Philolaus'un kozmolojisinin Dünya'nın merkezi bir ateşin (Evrenin Ocağı) etrafında döndüğünü gösterdiğini kabul etti. Bu Merkezi Ateş, ortaçağ dünyasında [Empyrean](#) olarak adlandırılan, tanrıların meskeni olan şeye benziyordu, ancak ortaçağcılar onu evrenin merkezinden yıldızların ötesine taşıdılar ve böylece "en yüksek cennet" statüsüne ulaştı.

Başka bir İlluminatus olan [Aristarchos](#) (Pisagor'un da bulunduğu Samos adasından), Philolaus'un sistemini geliştirdi ve Merkezi Ateş'i Güneş ile değiştirdi. Böylece Kopernik'ten yaklaşık 1.800 yıl önce güneş sisteminin güneş merkezli modelinin yaratıcısı oldu.

Astronomik fikirleri, antik astronom [Batlamyus](#)'un MS 150 civarında ortaya koyduğu sistemde en üst ifadesine ulaşan [Aristoteles](#) ve diğerlerinin jeosantrik teorisi lehine göz ardı edildi (konuyla ilgili kitabının adı "Almagest" - "En Büyük").

Kopernik Aristarchos'un modeline geri dönme aklını başına toplayana kadar Ptolemaios evreni sorgulanmadan kaldı. 1.800 yılın kaybedilmesi şaşırtıcı. Bu gaf, İbrahimî Yaratılış görüşleriyle tamamen uyumlu olduğu için başarılı oldu: kimse buna meydan okumaya motive olmadı ve sonunda [Engizisyon](#) sayesinde kimse cesaret edemedi. İnsanlık, İbrahimîlerin gerizekalı görüşleri yüzünden sayısız üretken yıl kaybetti. Antik Yunanlıların yaklaşık 2.500 yıl önceki şaşırtıcı keşifleri, insan ırkı dini katliam ve çılgınlıkla uğraşırken bir kenara atılmak yerine o zamandan beri amansızca takip edilseydi şu an nerede olacağımızı hayal edin.

Sonsuzluğun Aydınlanmacı Kahramanları

[CUSA'LI NICHOLAS](#) (1401-64) etkili bir Katolik hümanist, matematikçi, filozof, ilahiyatçı (Kardinal ve papalık elçisi pozisyonuna yükseldi) ve **İlluminati**'nin gizli bir üyesiydi. Çok seyahat etti ve bir dizi manastırın yolsuz uygulamalarını düzeltmekle görevlendirildi. Önerdiği reformlar o kadar radikaldi ki asla uygulanmadı. Uygulanmış olsalardı, Katoliklik, birçok yönden Kilise'nin açık mali suistimallerine ve rahiplerin, keşişlerin ve hatta papaların düşük ahlaki standartlarına karşı bir tepki olan Protestanlığın yükselişini önlemek için eylemini yeterince temizleyebilirdi.

Nicholas, [Neoplatonizm](#) felsefesinin (yeterince dikkatli bir yazar tarafından Katolik ortodoksluğu gibi gösterilebilir) savunucusuydu. Evreni "maximum contractum" olarak tanımladı - Tanrı'dan akan ve ona geri dönen sonlu şeylerin toplamı ("maximum absolutum" - mutlak maksimum), Tanrı Neoplatonizm'in tarif edilemez "Bir"i ile eş tutuluyordu. Bu, İlluminati'nin günümüze kadarki pozisyonu olmaya devam ediyor. Maximum Absolutum tamamen sonsuzlukla ilgiliyken, Maximum Contractum tamamen sonluyla ilgilidir.

Nicholas, Mesih'i, aynı anda her iki alanın da parçası olan, maximum absolutum ve maximum contractum arasında bir tür arayüz olarak tanımladı. Antik çağlardan beri evrenin jeosantrik olmayan bir görünümünü sunan ilk kişiydi, ancak Engizisyon'un dikkatini çekme korkusuyla yazdıklarına son derece dikkat ediyordu ve ana eseri, Engizisyon'un ulaşamayacağı bir yerde ölümünden sonra yayınlandı.

Modern astronominin kurucusu olan [Kopernik](#) (1473-1543), Cusa'lı Nicholas'ın fikirlerini biliyordu ve bunların onu güneş merkezli kozmos üzerine önemli çalışmalarına başlamaya teşvik ettiği sonucuna varılabilir. (Nicholas aslında Güneş merkezliliği desteklemiyordu; onun görüşü, evrensel bir merkezin tanımlanamayacağı yönündeki ultra-modern görüştü - yine de, jeosantrizmle mücadele ederek yeni kozmolojik modellerin geliştirilmesi için alan sağladı.)

Cusa'lı Nicholas'ın temel öğretisi, aslında, evrenin küçük parçalara bölünmüş Tanrı olduğu panteistik öğretiydi. Her parça Tanrı'nın bir parçasıdır ve Tanrı her parçadadır. Bu, Bütünün tüm parçalardan oluştuğu ve her parçanın Bütünü içerdiği Holografik İlkeye çok benzerdir. Tüm parçalar bir araya getirildiğinde, Bütünlük olarak Tanrı'dırlar. Sonsuz olan Tanrı, sonsuz sonlu parçalara bölünebilir.

Bu görüşleri dile getirerek, Cusa'lı Nicholas, evrenin sonsuz olduğunu resmen düşünen ve öneren ilk kişi olarak kabul edilir (sonuçları gözlemsel olmaktan çok teorikti, daha sonra İngiliz Illuminatus Thomas Digges'in açıkça sonsuz yıldız olduğunu ilan etmesinde olduğu gibi). Nicholas, durum böyleyken evrenin ne bir merkezi ne de bir çevresi olabileceğini yazmıştır. Evrenin bir merkezi olup olmadığı sorusu, tüm zamanların en derin sorularından biri haline gelmiştir ve Leibniz'den bu yana Illuminati'nin pozisyonu, kesinlikle bir merkezi olduğu yönündedir - ve bu merkez Yaratılış Tekilliğidir.

Nicholas'ın pozisyonu, hepimizin Tanrı'nın bir parçası olduğumuz ve dolayısıyla mistiklerin deneyimlediklerini iddia ettikleri gibi, hepimizin Tanrı'nın anında sezgisine sahip olabileceğimizdi. Bu fikri genişleterek, kendimiz Tanrı olabiliriz. Biz Bütün'ün bir parçasıyız, ancak her parça Bütün'ü içerir ve yeterince hazırlıklıysak, içimizdeki Bütün'ü kavrayabiliriz - ve bu da Tanrı olduğumuz anlamına gelir.

Nicholas, 15. yüzyılın en büyük dahilerinden ve bilginlerinden biri olarak tanındı. Tartışmalı olarak, özellikle astronomik ve kozmolojik terimlerle, modern bilimsel çağın gerçek kurucusuydu. Kopernik, Galileo ve Kepler'in hepsi onun eserlerini okudu (sonuncusu ondan "ilahi olarak ilham almış" olarak bahsetti).

Nicholas, [Giordano Bruno](#) (kendisine bir sonraki bölümde bakacağız) üzerinde büyük bir etkiye sahipti ve her iki adam da hepsinin en büyük Aydınlanmacılarından biri olan Gottfried Leibniz'e ilham kaynağı oldu. İki Alman ve bir İtalyan olan bu üç adam, İlluminati'nin altın üçlüsünden birini oluşturuyor. Üç adam da sonsuzluk ve sonsuz küçüklüklerle takıntılıydı.

Nicholas, Maksimum'un ("Tanrı") var olmada başarısız olamayacağı ve Maksimum var olmasaydı hiçbir şeyin var olmayacağı yönünde bir argüman öne sürdü. Bu, Aydınlanmacılığın temel doktrinidir. Ayrıca, mutlak Maksimum ve mutlak Minimum'un çakıştığını da ilan etti. Bu, yine, Aydınlanmacı düşünce için önemlidir.

Nicholas, maksimum ve minimum hareketin sonsuzlukta ayırt edilemez olduğunu savundu. Yaratılmış dünyada sonsuz hareketin mümkün olduğunu reddetti ve aynı şekilde mutlak dinlenmenin mümkün olduğunu da reddetti. Evrendeki her şeyin, bize öyle görünse de görünmese de hareket halinde olduğunu belirtti. Bu son ifade, modern fiziğin "sıfır noktası" enerjisiyle tutarlıdır. Doğada mükemmel daireler olduğu fikrine meydan okudu ve bu, Kepler'in eliptik gezegen yörüngeleri fikri üzerinde çalışmasının yolunu açtı. (Aslında, İlluminatus Hypatia 1.000 yıldan fazla bir süre önce eliptik yörüngeler üzerinde çalışmıştı.)

Nicholas ayrıca, kadim insanların çok sevdiği ve kozmolojilerini temellendirdikleri mükemmel kozmik kürelerin varlığını da reddetti.

Sonsuzluk, İlluminati'nin her zaman bir meşguliyeti olmuştur. İlluminati tarafından evreni kavramanın anahtarının sıfır ve sonsuzu - "gizemli" sayıları - diğer tüm sayılarla (sonlu sayılar) ilişkilendirmek olduğu uzun zaman önce anlaşılmıştı, böylece tüm olası tabanları kapsayan "tam" bir matematik kurulmuş oldu (bu, Pisagor'un sayıların arkhe olduğu beyanında örtük olarak bulunur).

Görev açık olsa da çözüm açık değildi - sıfır ve sonsuzluk son derece zayıf anlaşılmıştı - ve bulmaca nihayet Leibniz tarafından tamamlandı. Matematik dehası - kalkülüsün mucidi - Leibniz, varoluşun temel çerçevesini çözmek için matematikte teknik uzmanlığa ve sıfır ve sonsuzluğun gelişmiş bilgisine tam hakimiyete sahip olan ilk filozoftu.

Giordano Bruno (1548-1600)

“Dünya gibi sonsuz sayıda dünya hayal edebiliyorum, her birinde bir Cennet Bahçesi var. Tüm bu Cennet Bahçelerinde, Ademler ve Havvalar bilginin meyvesini yemeyecek, yarısı da yiyecek. Ama sonsuzluğun yarısı sonsuzdur, bu yüzden sonsuz sayıda dünya lütuftan düşecek ve sonsuz sayıda çarmıha gerilme olacak.” -- [Giordano Bruno](#)

Bruno, bir zamanlar [Dominik Tarikatı](#)'nın bir Katolik Rahibiydi, ancak sonunda Roma Engizisyonu tarafından sapkınlıktan suçlu bulunup kazıkta yakılan dikkate değer bir İtalyan filozof, matematikçi, astronom ve İlluminatus'tu. Bu nedenle sadece İlluminati'nin değil aynı zamanda bilim insanlarının, ateistlerin, filozofların ve Kilise otoritesine karşı çıkan herkesin kahramanlar panteonuna girdi. Özgür düşünce ve modern bilimsel fikirler için bir şehit olarak kabul edilir.

Copernicus'un davasını ve onun güneş merkezli kozmolojisini coşkuyla savundu ve Cusa'lı Nicholas'ın (*ortodoks bir Katolik duruşunun görünümünü korumaya çalışmıştı*) fikirlerini, Tanrı ve evrenin esasen bir olduğu çok daha açık bir panteistik sisteme dönüştürdü. Evrendeki her şey Tanrı'dan gelir ve Tanrı'da birleşmiştir.

Öncelikle panteistik inançları nedeniyle sapkınlıktan suçlu bulundu. (Sonsuz, panteistik bir evren görüşü Spinoza'yı etkiledi ve bu nedenle parçası olduğu Yahudi topluluğuyla ters düştü. Spinoza ateizmle suçlandı ve sapkınlık nedeniyle aforoz edildi, öldürüldü.)

Bruno'ya yöneltilen suçlamalar arasında şunlar yer alıyordu:

- 1) Katolik inancına aykırı görüşlere sahip olmak ve ona ve onun papazlarına karşı konuşmak.
- 2) Teslis, Mesih'in ilahiliği ve Enkarnasyonu hakkında yanlış görüşlere sahip olmak.
- 3) Mesih hakkında yanlış görüşlere sahip olmak.
- 4) Özdeşleşme ve Ayin hakkında yanlış görüşlere sahip olmak.
- 5) Birden fazla dünyanın varlığını ve bunların sonsuzluğunu iddia etmek.
- 6) Metempsikoza ve insan ruhunun hayvanlara göç ettiğine inanmak.
- 7) Büyü ve kehanet ile uğraşmak.
- 8) Meryem'in Bakireliğini inkar etmek.
- 9) Ahlsız Davranış.
- 10) Küfür.
- 11) Mesih'in Baba'dan daha aşağı olduğu şeklindeki Arius sapkınlığını benimsemek (Bruno, İsa'nın yalnızca alışılmadık derecede yetenekli bir sihirbaz olduğunu iddia etti).
- 12) Kutsal Ruh'un dünyanın ruhu olduğunu benimsemek.
- 13) Şeytan'ın kurtulacağını benimsemek.
- 14) Yaratılışın olmadığını ve Son Yargı'nın olmayacağını iddia etmek.

Elbette tüm İlluminati'nin görüşleri de böyleydi.

Bruno yakıldığında, "kötü sözleri yüzünden dili hapsedilmiş"ti. (Başına bir tür düzenek takılmış ve ağız tahta bir çubukla kapatılarak konuşması engellenmiş.) Külleri Tiber Nehri'ne dökülmüş ve tüm eserleri Index Librorum Prohibitorum'a – Katolik yasaklı kitaplar listesine – konmuştu.

Bruno, tüm Aydınlanmacılar gibi, Neoplatonizm ve Hermetizm konusunda bilgiliydi. Güneşimizin aslında bir yıldız olduğunu öne süren ilk kişiydi. Bu, onu, bu diğer yıldızların yörüngesinde gezegenler olması gerektiği ve dolayısıyla sonsuz sayıda yıldız olduğu için evrenin diğer zeki varlıklarla dolu sonsuz sayıda yaşanabilir dünya içermesi gerektiği sonucuna götürdü. Bu tür düşünceler, yaşadığı çağda şaşırtıcı ve benzeri görülmemişti.

Bruno, sonsuz evrenin bir maddeyle dolu olduğunu söyledi: "saf hava" (aether veya spiritus) ve hakim görüşün aksine küreler içinde sabitlenmemiş, kendi momentumlarıyla hareket eden gök cisimlerine karşı hiçbir direnç göstermeyen. Evrensel bir eter kavramı, Einstein'ın özel görelilik teorisi ortaya çıkana kadar çürütülmedi.

Eski kozmik görüş, ayın seviyesinin üzerindeki her şeyin -tüm yıldızların, gezegenlerin ve ayların- eterden oluştuğunu söylerken, Bruno yıldızların, gezegenlerin ve ayların aslında Dünya gibi toprak, su, hava ve ateş olmak üzere dört elementten oluştuğunu, ancak farklı oranlarda olduğunu savundu. Evren boyunca aynı fiziksel yasaların işlediğini savundu. Uzay ve zamanın, ikisinin de sonsuz olduğunu söyledi. Evren ebediydi, bu yüzden Yaratılış veya Son Yargı için bir kapsam yoktu.

Bruno, gezegenlerin yörüngesinde dönen bir güneşten (yıldızdan) oluşan güneş sistemini evrenin temel birimi olarak görüyordu (birkaç yüzyıl sonra William Herschell'in çığır açan çalışmasına kadar resme girmeyen galaksileri kavramayı başaramadı).

Modern bilimin aksine, tüm maddelerin bir zihne sahip olduğunu ve zeki olduğunu ileri sürdü. Sonsuz dünyalar hakkındaki fikirleri sıklıkla alay konusu oldu: Zamanının çok ötesindeydi. Modern bilimin doğuşuna katkısı tartışmalı olmaya devam ediyor, ancak hiç şüphesiz Yaratıcı Tanrı gerektirmeyen bir kozmos görüşünün Kurucu Babalarından biriydi. Sonunda, modern bilimsel materyalistlerden daha algılayıcı ve doğru olarak görülecektir.

Hafızayı nasıl geliştirebileceğine dair eserler yazdı ve kendisi de o kadar şaşırtıcı bir hafıza geliştirdi ki büyü ve cadılık kullanmakla suçlandı.

Bruno, Dominikanlardan ayrıldıktan sonra Avrupa'da geniş bir şekilde seyahat etti ve çağının en dikkat çekici figürlerinden biri oldu. Evreni, bedenleri oluşturmak üzere birleşen "monadlar" adını verdiği sonsuz, nedensiz, yok edilemez parçalardan oluşmuş olarak tasarladı. Ruhların, sıradan monadları kontrol edebilen özel bir monad kategorisi olduğunu düşünüyordu.

Monad kavramı [Leibniz](#)'in çalışmalarında belirleyici olmuştur. Tartışmasız bir şekilde, Aydınlanmacılığın en önemli doktrinidir. Aydınlanmacılığın tüm matematiksel yapısı, tamamen monadlardan oluşan temellerden inşa edilmiştir.

Leibniz, tüm evrenin monadlardan nasıl inşa edildiğini matematiksel olarak gösterebilmiştir ve onun anıtsal ve nefes kesici çalışmasını bu *Tanrı Serisi* boyunca ortaya koyacağız. Basitçe söylemek gerekirse, Leibniz'in tek bir matematiksel birimle -bir monad- başlamasından ve bundan HER ŞEYİ tanımlamasından daha harikulade bir şey yoktur.

Leibniz bir monadı alıp onu yalnızca matematik kullanarak Tanrı'ya dönüştürdü. İlluminati'nin bilimsel materyalizmi çürütebilmesi onun parlak matematiği sayesinde. İlluminizm gibi, bilimsel materyalizm de matematiğe dayanır. Belirleyici fark, bilimsel materyalizmin varoluşun en küçük biriminin 11 boyutlu bir uzayda (üç normal uzay, bir zaman ve yedi uzaysal boyut o kadar küçük ki neredeyse görünmezler!) titreşen, akıl almaz derecede küçük, tek boyutlu bir enerji "ipi" olduğunu ilan etmesidir. Öte yandan İlluminizm, zihnin madde üzerindeki önceliğini ileri sürer ve varoluşun en küçük, bölünemez birimini maddi bir nesne olarak değil, bir zihin - bir monad olarak tanımlar.

Fiziksel evren, üç gerçek uzay boyutu ve üç hayali uzay boyutundan oluşan altı boyutlu bir evrende faaliyet gösteren monadların bir sonucudur. İnsan ırkının tüm kaderinin, insanlığın bilimsel materyalizmi mi yoksa Aydınlanmacılığı mı izleyeceğine bağlı olduğunu söylemek abartı olmaz. Bu iki pozisyon matematiksel olarak çatışır ve *Tanrı Serisi* boyunca, bilimin kullandığı başlıca araç olan kalkülüsün mucidi Leibniz'in, evrenin tüm özelliklerini açıklayan en üstün matematiksel sistemi tasarladığını göstereceğiz.

Doğal olarak, diğer tüm dinler, özellikle de inanç ve vahiy gibi çılgın dinler, bu tartışmanın dışındadır. Yalnızca Aydınlanmacılık, matematik sayesinde, bilimsel materyalizme rasyonel olarak meydan okuyabilir ve onu çürütebilir.

Son tahlilde, matematik tek gerçektir. Açıkçası, diğer her şey saçmalaktır ve en büyük saçmalık inançtır. İnanç, insan durumundan çıkarılmalıdır. Hiçbir yararlı amaca hizmet etmez ve sıklıkla zehirli ve kötücüdür. Yalnızca aptal insanlar inanca değer verir. Rasyonel insanlar akıl ve mantığa, gerçeklere ve delillere bağlı kalırlar.

Spinoza

DESCARTES evrenin iki tür maddeden, zihin ve bedenden oluştuğunu öğretirken, [Spinoza](#) tüm evreni oluşturan tek bir temel madde olduğunu ilan etti ve buna "Tanrı" adını verdi. Evrendeki her şey Tanrı'dır. Görünüşte bireysel olan her şey tek "bir" büyük Bütün'e aittir. Descartes'ın zihin ve bedenin az çok tamamen ayrı olduğu doktrininin aksine, Spinoza her nesnenin hem zihin hem de beden olduğunu söyledi. Bir zihin beden olmadan, bir beden de zihin olmadan var olamaz. "Tanrı maddesi" - evrenin temel maddesi - sonsuz, sınırsız, kendi kendine neden olan, kendi kendini belirleyen ve ölümsüzdür. Tanrı'nın her şeyle özdeşleştirildiği görüşe panteizm denir.

Spinoza, Tanrı'nın sonsuz sayıda niteliği olduğunu ancak insanlara yalnızca ikisinin görünür olduğunu ileri sürmüştür: **beden** ve **zihin**. Dahası, bunlar birbirinden tamamen bağımsızdır ve hiçbirini diğeri hiçbir şekilde etkilemez. Ancak, bedensel bir olay aynı zamanda zihinsel bir olaydır çünkü yalnızca tek bir "şey" vardır ve bu "şeye" olan bir olay, tüm farklı nitelikleri veya modları tarafından algılanır ve yorumlanır. Zihinsel mod, beden modu gibi olaya bir tepki verecektir. Bu görüşe "psiko-fiziksel" paralellik adı verilir - zihin ve beden her zaman paralel hareket eder, asla ayrı ayrı hareket etmez. Dolayısıyla, evren her zaman mükemmel bir zihin ve beden senkronizasyonundadır.

Bu, Kartezyen zihin-beden ikiliğini ortadan kaldırırsa da, insan özgür iradesi için hiçbir şey yapmaz.

Dan Brown

DAN BROWN'UN KİTABI [Melekler ve Şeytanlar](#), İlluminati tarihinin Giordano Bruno dönemiyle ilgilidir. Bruno, Dee, Digges ve Cusa'lı Nicholas, İlluminati'nin üyeleriymiş, Kopernik, Galileo, Descartes ve Spinoza değildi (*ne yazık ki o dönem, bazı önemli şahsiyetler İlluminati tarafından gözden kaçırıldı*). Brown'un kitabı, İlluminati ile Katoliklik arasındaki bilimsel ve felsefi çatışmayı vurgulamakta haklıydı ve Bruno'nun şok edici idamıyla sonuçlandı, ancak Brown, İlluminati'nin temelde Katolikliğe karşı dini bir rakip olduğu ve acımasız, laik bilim insanlarından oluşan bir grup olmadığı gerçeğini tamamen gözden kaçırdı.

Bu dönemin diğer önemli İlluminati'cileri şunlardı:

Simyacılar:

[Heinrich Cornelius Agrippa von Nettesheim](#) (1486 – 1535): Alman büyücü, ilahiyatçı ve simyacı.

Agrippa, okült felsefenin kurucu babalarından biri olarak kabul edilir ve "Büyücülerin Prensi" olarak bilinirdi. Hukuk, tıp, bilim, felsefe ve diller okuyan büyük bir bilgindi. Çok seyahat etti ancak birkaç kez Kilise'nin gazabına uğradı. Bir olayda, Fransiskanlar onu dini metinlerin şüpheli bir şekilde incelenmesini teşvik ettiği için şehirden kovdu. Başka bir olayda, Dominikanlar tarafından büyücülükle suçlanan bir köylü kadının hayatını kurtardı. Tekrar şehri terk etmek zorunda kaldı. Paris'teki İlahiyat Fakültesi, üniversitelerde öğretilen şeylerin çoğunun kibirini kınadığı kitaplarından birini yaktı. Günümüzde birçok akademisyen kendilerini meşgul ve önemli göstermek için değersiz makaleler ürettiği gibi, Agrippa'nın zamanında da durum aynıydı. Montaigne, Descartes ve Goethe, hepsi de onun, kendini beğenmiş, alaycı kurumlar tarafından teşvik edilen "öğrenmenin görünümü"ne (gerçek öğrenme yerine) yönelik şüpheli yaklaşımından etkilenmişlerdi.

Agrippa'nın en önemli eseri De Occulta ("Okült Üzerine") olarak adlandırıldı. Bu eserde, diğer dinleri incelemenin değerini destekledi ve hiç kimsenin teoloji, fizik ve matematikte iyi bilgi sahibi olmadan büyüye başlamaması gerektiğini ilan etti. Tüm bilgilerin bütünlük bir görünümünü destekledi ve tüm konuların birbirini tamamladığını ve güçlendirdiğini söyledi: önemli bir Aydınlanmacı doktrin.

Üç alandan bahsetti: temel (maddi), göksel (manevi) ve entelektüel (akıl/fikir). Her alan bir "üstün" tarafından kontrol edilir. Kant'ın noumena ile fenomenleri öngörerek, hemen algılanabilir niteliklerinin aksine "şeylerin gizli erdemlerinden" bahsetti ve bunların Dünya Ruhu'ndan ve gezegenlerin ruhlarından kaynaklandığını söyledi (yani tabiri caizse astrolojik olarak belirlendiler).

Sayıların sihirli güçleri olan numerolojiye ve bunların "kozmetik uyumu" nasıl şekillendirdiğine çok zaman ayırdı. Melekler ve şeytanlar arasındaki hiyerarşileri tartıştı ve aynı şekilde eski Yunan dini Orfizm'in (Aydınlanmacılık üzerinde büyük bir etkisi olan) ayinlerinden bahsederken de aynı şekilde evindeydi. Çalışmaları Giordano Bruno ve John Dee'ye ilham verdi.

Goethe'nin Faust'unun modellerinden biriydi ve her yere düşmanları tarafından "yakın dostu" olarak görülen siyah bir köpek eşlik ediyordu.

Agrippa şöyle dedi: "*Hiçbir şey akıllı ve mantıklı olanlardan gizlenemezken, değersiz olanlar sırları öğrenemez.*" Rezonans yasasını vurguladı: "*Benzer ve dolayısıyla bağlantılı olan her şey birbirlerinin gücüne çekilir.*"

Zamanında alışılmadık bir şekilde, kadınlara karşı aşırı derecede yüksek bir görüşe sahipti. Kadın Cinsiyetinin Asaleti ve Üstünlüğü Üzerine Declamation'da, kadınların ahlaki olarak erkeklerden üstün olduğunu ve dini daha iyi anladığını yazmıştı. Bu görüş için söylenecek çok şey var. Tüm papalar, rahipler, papazlar, imamlar, hahamlar, gurular ve peygamberlerin erkek yerine kadın olduğunu hayal edin. Dünyanın şimdi çok daha iyi bir yer olacağından kim şüphe edebilir? Tüm aşırılık, fanatizm, şiddet ve nefret önlenmiş olurdu.

[Paracelsus](#) (Hohenheim'lı Theophrastus: 1493-1541) İsviçreli bir "mucize işçisi" ve simyacıydı. Neoplatonizm, Hermetizm ve Pisagor'un her şeyi konusunda uzman olan Paracelsus, kozmosu birleştirici ve hayat veren bir ruh tarafından kaplanmış tek bir tutarlı organizma olarak tasvir etti. İnsanlık da dahil olmak üzere Bütün, Tanrı'ydı. Bu görüş onu, Tanrı'nın Yaratıcı olduğunu ve zorunlu olarak Yaratılışından ayrı ve farklı olduğunu savunan Kilise ile çatışmaya sürükledi.

Paracelsus'un bir yayında "bilinçdışı" kelimesini kullanan ve psikosomatik hastalıktan bahseden ilk kişi olduğu söylenir. "*Ruh acı çekerse, beden de acı çeker.*"; "*Vücudun her bir parçası, tedavisinin etkili nedenini içerir.*" Homeopatinin kurucusu olarak kabul edilir ve kendisine "Tıbbın Mesih'i" adını takmıştır.

Bazı çevrelerde, Gül Haçlıların ününe sahip efsanevi simyacı Christian Rosenkreutz'un altında yatan gerçek kişi olarak tanımlanmıştır. Avrupa'daki tüm bilgili erkekler ve kadınlar, entelektüel manzarayı sanatsal, dini, bilimsel, politik ve sosyal olarak dönüştürmeye hazırlanan gizli bir bilgeler kardeşliği fikrine kapılmıştı.

Paracelsus'un sloganı şuydu: *Alterius non sit qui suos esse potest* ("*Kendine ait olabilen bir başkasına ait olmasın.*"). Ve her şey bununla ilgili değil midir? - ***başkalarına değil, kendinize ait olmak.***

Kendinizi tanımlayın, kendinizi yaratın, kendiniz olun. Ebeveynlerinizin veya akranlarınızın sizi inşa etmesine veya kontrol etmesine izin vermeyin. Eski geleneklerin kim olduğunuzu belirlemesine izin vermeyin. Bozuk devletlerin ve toplumların propagandasına inanmayın.

Mistikler:

[Jakob Boehme](#) (1575-1624): Ünlü bir mistik ve ilahiyatçı olan eğitimsiz bir Alman kunduracı. Resmi bir eğitimin faydası olmadan, zorunlu olarak kendi kendini eğitti ve bazı durumlarda bu, yenilikçi bir dahi için mümkün olan en iyi yol olabilir. Kurum tarafından empoze edilen katı bir müfredatı veya önceden tasarlanmış fikirler dizisini takip etmek zorunda olmazlar, böylece daha orijinal fikirler çıkabilir.

Boehme, Düşüş'ün evrenin evriminde gerekli bir aşama olduğunu ve insanlığın cennete ulaşmadan önce cehennemden geçmesinin gerekli olduğunu söyledi. Birçok kişi bize insanlığın neden İbrahimîliğin Şeytani dinlerine yenik düştüğünü soruyor. Çok basit. "Şeytani Çağ" ilkel bir insan zihniyetini yansıtır ve insanlık ancak diyalektik olarak evrimleştiğinde Şeytan'ın beslendiği ve geliştiği geçmişin çocuksu, mantıksız hurafelerinden kurtulabilir. Şeytan için en büyük tehdit haçlar veya gümüş kurşunlar değil, AKIL'dır ve onu üzerimizde güçsüz kılar. **Ancak akıl genetik değildir. Akıl diyalektiktir.** Diyalektik, daha yüksek ve daha yüksek seviyelerde tekrarlanan antitez, tez ve sentez döngüleri tarafından yönlendirilir. Şeytan, diyalektiğin düşük, iğrenç, ilkel, bencil, kötü, açgözlü, mantıksız, irade odaklı, egoist olan tüm bölümleriyle ilişkilendirilir.

Tanrı, yüksek olan her şeyi bulmak için içindeki her şeyi alt etmeden var olamaz. Şeytan evrim için GEREKLİDİR. O, Tanrı'nın gerekli diyalektik öncüsüdür, ustalaşılması gereken en yüce kozmik antitezdir. **Şeytan, Diyalektik evrimin düşük bir aşamasındaki aptal insanlara, Gerçek Tanrıymış gibi görünebilir.** Zira Kelimenin tam anlamıyla daha iyisini bilmiyorlar.

Şeytan, ortaçağ gravürlerinde gördüğümüz kuyruklu ve dirgenli saçma bir karikatür değildir. O, insanlara en büyük arzularını yerine getirmeyi teklif eden son derece baştan çıkarıcı bir varlıktır - Sineklerin Tanrısı'ndan ziyade Mephistopheles. İnsanların Şeytan'a tapması ve onu Tanrı olarak düşünmesi hiç de şaşırtıcı değil. Bu, diyalektiğin ortaya çıkışında doğal bir aşamadır. Ancak İbrahimî dinlerin çocuksu yollarını çoktan geride bırakmış olan bizler, diyalektiği daha yüksek bir seviyeye çıkardık ve Şeytancılar (yani Satanistler) artık insan ilerlemesini engelleyen geri kalmış, ilkel bir gruptur. İnsanlığın GERÇEK TANRI'ya doğru hızlanabilmesi için yenilmeleri gerekir.

Boehme, Teslis ile ilgili olarak Tanrı Baba'yı Ateş, Tanrı Oğul'u Işık ve Tanrı Kutsal Ruh'u yaşam ilkesi olarak tanımladı.

İnsanlığın Tanrı'dan (ya da ilksel birlikten) ayrılmasının gerekli olduğunu yazmıştır çünkü zıtlıkların ve çatışmanın ortaya çıkması için orijinal kozmik birliğin farklılaşmaya uğraması elzemdir. *(Benzer bir şeyi Jung'un bireyleşme kavramında da görürüz; burada tüm psişik işlevler anlaşılabilir için ayrılmalı ve farklılaştırılmalıdır ve ancak o zaman çok daha yüksek ve daha üretken bir seviyede yeniden bir araya getirilebilirler, artık hepsinin nasıl bir araya geldiğini anladıkları için hedeflerine çok daha iyi ulaşabilirler.)*

Şeytan'ın isyanı gerekliydi, Adem ve Havva'nın itaatsizliği gerekliydi, iyi ve kötünün varlığı gerekliydi. Varlığımızın tüm kötülükleri, kozmosun yeni ve daha yüksek bir uyum durumuna evrimleşmesi için gerekliydi.

Bu dirençlerin üstesinden gelerek, Kozmos orijinal ve basit masumiyet durumundan çok daha mükemmel hale gelecekti. Her şeyden önce, Tanrı'nın kendisi daha yüksek bir öz farkındalığa ulaşacaktı.

Tanrı'nın kendisi hakkındaki anlayışı, tüm tatsız unsurlar da dahil olmak üzere dünyadaki şeylerle etkileşimi yoluyla büyüdü. Özgür irade, kozmosun özüdür. İtaatkar otomatlardan oluşan bir kozmos, diyalektik ilerlemeye ve daha yüksek bilgelige nasıl izin verebilirdi? Kötü seçimler ve aptallık içeren özgür irade, cehalet denizini ve kendini yok eden seçimleri aşmanın yollarını bulmak zorunda olduğu için çok daha akıllı bir dünyaya yol açar.

Bir Amerikan hava kuvvetleri atasözü şöyledir: *"Büyük bir uçak yapmak için büyük bir düşman gerekir."* Aynı şekilde, **en büyük Tanrı'yi yapmak için en büyük Şeytan gerekir.** Tanrı ve Şeytan diyalektik olarak ayrılmaz bir şekilde bağlantılıdır. Tanrı'nın var olduğunu ama Şeytan'ın olmadığını söylemek çılgınlık olurdu. Bu, iyiliğin var olduğunu ama kötü diye bir şeyin olmadığını söylemekle aynı şeydir. İyi, yalnızca iyi olmayanla ilişkili olarak anlam ifade eden göreceli bir terimdir. Benzer şekilde, akıl, bilgelik, mükemmellik ve herkesin çıkarları doğrultusunda hareket etmenin en yüksek deposu olan Tanrı, yalnızca aptallık, kusur, mantıksızlık, batıl inanç ve bencillikle ilişkili olarak anlam kazanır.

Bir Hristiyan'ın, Tanrı'nın GÜNAHKAR bir hayat yaşayarak kendini eğitmek ve mükemmelleştirmek için Mesih olarak enkarne olduğunu öne sürmesi saçma olmazdı (İlluminati'nin "Kurtuluş İçin Günah" doktrinine benzer şekilde, "günah işlemek" zihinsel sağlık ve ilerlemenin hayati bir bileşenidir).

Çalışmalarını kamuoyuna duyurmaya cesaret eden birçok Aydınlanmacı gibi, Boehme de sapkınlık ve zehirli bir etki olmakla suçlandı. Lutheran papaz Gregorius Richter şöyle yazmıştı: *"Bu kunduracının kitabında satırlar kadar küfür var; kunduracının zift ve pis boya kokuyor. Bu dayanılmaz koku bizden uzak olsun. [Arius zehiri](#), bu kunduracının zehri kadar ölümcül değildi."*

Hristiyan dünyasında çalışan birçok Aydınlanmacının geleneğinde, Boehme çalışmalarını görünüşte ortodoks Hristiyan terimleriyle ifade etmeye çalışsa da, iyi eğitilmiş herhangi bir Hristiyan, onun sapkın görüşlerini bunların içinden görebilirdi. Dini tartışmalar ölümüne kadar peşini bırakmadı.

Boehme, Neoplatonizm ve simyadan büyük ölçüde etkilenmişti ve Kabala hakkında iyi bilgi sahibiydi. İlluminati ile ilgili olarak, Boehme Büyük Üstat Paracelsus'u özellikle önemli ve ilham verici bulmuştur.

Boehme'nin çalışması, özellikle Boehme'nin Tanrı'nın evrenin nesnelere aracılığıyla kendisinin bilincine vardığı yönündeki radikal iddiası olmak üzere Hegel'in çalışması üzerinde derin bir etkiye sahipti. Boehme, çelişkiler ve zıtlıklarla dolu olduğu kanıtlanan evrene yol açan ilahi, kör bir arzudan bahsetti. Bunların hepsi sonunda daha yüksek, bilinçli bir Tanrı'da uzlaştırıldı ve birleştirildi (ve Hegel, elbette, zıtlıkları uzlaştırma sürecinin diyalektik yoluyla gerçekleştiğini söyledi).

Gül Haççılık ve Martinizm Boehme'ye borçluymuş ve özellikle Schelling örneğinde olduğu gibi, Alman Romantik felsefesi için büyük bir ilham kaynağıydı.

Richard Bucke'nin yirminci yüzyılın başında Kozmik Bilinç üzerine yaptığı etkili çalışma, Boehme'nin ruhsal aydınlanmasına saygı duruşunda bulundu ve Boehme'nin yazılarının, nihayetinde insanlar ve Tanrı arasında bir ayırım olmadığı, yani hepimizin Tanrı olabileceğimiz şeklindeki temel çıkarımına vurgu yaptı.

John Milton, Boehme'nin çalışmalarının hevesli bir öğrencisiydi ve büyük Illuminatus romantik sanatçısı William Blake, Boehme'yi ilham verici bir figür olarak gördü. Schopenhauer ona hayrandı ve Hegel şöyle dedi: "[Boehme] ilk Alman filozofuydu."

Mütevazı geçmişlere sahip mütevazı dahiler arasında Boehme en iyi ve en önemlilerinden biridir.

Siyaset:

[Johannes Althusius](#) (1557-1638): Yöneticilerin yalnızca halkın çıkarlarına hizmet ettikleri sürece meşru olduklarını ve bu sözleşmeyi ihlal ederlerse devrilmelerinin, idam edilmelerinin ve değiştirilmelerinin doğru olduğunu ileri süren bir Alman düşünürdü. [Adam Weishaupt](#), Althusius'tan büyük ölçüde etkilenmiştir.

[Tommaso Campanella](#) (1568-1639): Engizisyon tarafından zulüm görmüş bir İtalyan Dominik rahibiydi (toplamda 27 yıl hapis yattı). En ünlü eseri, Platon'un Cumhuriyeti'ne benzeyen bir Devleti tasvir ettiği ütopyik *Güneş Şehri*'ydi. Bilgi, bu toplumun anahtarıydı ve insanlar arasında yalnızca bilgilerine göre ayrımlar yapılıyordu (yani bu, bilgiye dayalı bir liyakat sistemiydi). Maddi zenginliği küçümseyen ve ilahi gerçekleri ortaya çıkarmaya adanmış rahip-filozoflar Devleti yönetiyordu.

Güneş Şehri, Adam Weishaupt tarafından çok beğenilen bir kitaptı.

Cusa'lı Nicholas, Bruno, Althusius, Campanella, Boehme, Agrippa ve Paracelsus gibi insanlar resmi tarihte sadece dipnotlardır, ancak aslında insan bilgisinin diyalektiğinin ilerlemesinde yükselen figürler olarak kabul edilmelidirler. İlluminati içinde hayati katkılarda bulundular ve Goethe (Paracelsus, Agrippa ve Boehme aracılığıyla), Weishaupt (Althusius ve Campanella aracılığıyla), Leibniz (Cusa'lı Nicholas ve Bruno aracılığıyla) ve Hegel (Paracelsus ve Boehme aracılığıyla) gibi ultra devlerin yolunu açtılar.

Büyük ve Küçük

“Sonsuzluklar ve bölünemezler sonlu anlayışımızı aşar, birincisi büyüklükleri, ikincisi ise küçüklükleri nedeniyle. Birleştirildiklerinde ne olduklarını hayal edin.” -- Galileo

Din, bilim, felsefe ve matematiğin TÜM TARİHSEL YÜRÜYÜŞÜ her zaman tek bir varış noktasına sahip olmuştur: sonsuzluk/sıfır. Sıfır ve sonsuzlukta her şey karara bağlanır, tüm gizemler açıklanır. Kuantum mekaniği nedir? – çok küçük olanın bilimi. Görelilik teorisi nedir? – çok büyük olanın bilimi. Her Şeyin Büyük Birleşik Teorisi nedir? – kuantum mekaniği ve görelilik teorisinin birleştirilmesi. Neden başarıyla birleştirilemediler? Çünkü her iki teori de yanlıştır: hiçbiri sıfırı ve sonsuzu doğru şekilde nasıl ele alacağını bilmiyor.

Bilim insanların her şeyi açıklamak için son büyük umudu olan M-teorisi başarısızlığa uğrayacak. Neden mi? Çünkü sıfırın var olmadığı varsayımına dayanıyor ve sıfır yoksa o zaman "bir bölü sıfır = sonsuz" felaket denklemi de var olmaz. M-teorisinin tüm entelektüel temeli, sıfırdan farklı boyuttaki minik enerji "sicismlerini" varoluşun temel varlıkları olarak varsayarak sıfırdan ve sonsuzluktan kaçınmaktır.

İnsan ırkının en iyi beyinlerinin çoğunu çekmesine rağmen M-teorisinin kesinlikle başarısız olacağını fark etmek oldukça hem eğlenceli hemde moral bozucu. Başarısız olacak çünkü sıfır ve sonsuzlukla yüzleşmek yerine onları varoluştan tanımlamaya çalışmıştır. Sözde Bilimciler ne kadar isteseler de, hesaplamalarınızı kolaylaştırmak için gerçekliği ortadan kaldıramazsınız! M-teorisi, ideolojiye dönüşmüş enstrümantalizmden başka bir şey değildir.

Varoluş ölçeğinin bir ucundaki sonsuz büyük ve diğer ucundaki sonsuz küçük (infinitesimal) varoluşun sınırlarını ve ayrıca kökenini tanımlar. Materyalizm, duyularımızla kavrayabildiğimiz sonlu şeylere odaklanır ve sonlu şeyler sonlu sayılara dayanır. Daha sonra materyalizm, yalnızca sonlu şeylerin var olduğu yönündeki olağanüstü iddiayı ortaya atar ve dolayısıyla gerçekliğin bütününe değinmeyi başaramaz. Sıfır ile sonsuzluk arasındaki tüm sayıları anlayabilmek iyi (gerekli ?) bir şey değildir, çünkü aslında geri kalan her şeyi ortaya çıkaran sıfır ve sonsuzluktur.

Bilim, matematik, felsefe ve dinin son büyük savaşları sıfır ve sonsuzluk alanından başka hiçbir yerde yapılmayacaktır. Sıfır ve sonsuzluk bir kez karşılandığında, her şeyin nihai yanıtlarını bulduğunuzdan emin olabilirsiniz. Kelimenin tam anlamıyla gidecek hiçbir yer kalmadı. Sayılarınız tükendi. Her birinin hesabı verildi.

İşte nihai bilgelik. Matematik var olabilecek her şeyi tanımlar. Bir sayı ona bağlanamıyorsa, o zaman var olamaz. Varlığın temel birimine - monada - bağlanan sayı sıfırdır. Sıfır "hiçlik" değildir. Bir şeydir. Bir zihindir. Bir ruhtur. Sonsuz zihinsel kapasiteye sahip, yok edilemez, ölümsüz, maddi olmayan canlı bir varlıktır: tüm evrenin bilgisini barındırmaya yetecek kapasite!

Evren hiçlikten gelmez. SIFIRDAN gelir. Varoluşun sonsuz sınırlara yeri vardır ve her sıfırın sonsuz zihinsel enerjisi vardır ve bu enerji boyutsal evrene girebilir ve duyularımızla algılayabileceğimiz sonlu, maddi şeyler haline gelebilir.

Uzay ve zaman, sıfır ve sonsuzun sonlu hale getirildiği boyutsal araçlardır. Materyalizm tamamen sonlu olanla ilgilidir, idealizm ise tamamen sonsuz büyük ve sonsuz küçük olanla ilgilidir (yani boyutsuz olanla).

Sonlu, sıfırı ve sonsuzu yaratmaz. Bunun tersi doğrudur. Sonlu, yalnızca sıfırın ve sonsuzun varlığı nedeniyle mümkündür. Sıfır ve sonsuzluk, boyutsuz varoluşun (zihin) alanını tanımlar, dolayısıyla zihin maddeyi temel alır ve tanımlar, tam tersi değil.

Materyalizm, maddi dünyanın zihinlerden tamamen bağımsız olarak var olduğu doktrindir. Zihinler diye bir şey olmasaydı, yine de maddi bir dünya olurdu. Öte yandan idealizm, maddi dünyanın, zihnin önceden var olduğu bir dünya olmadan imkansız olduğu doktrindir. Yani, Zihinler olmasaydı, madde olmazdı. Zihinsel bir dünya, hiç madde olmadan var olabilir, ancak bunun tersi asla olamaz.

Materyalizm, sıfır ve sonsuzu içermeyen tutarlı ve eksiksiz bir sayı kümesinin var olabileceği oldukça tuhaf matematiksel hipoteze dönüştürülebilirken, idealizm, sıfır ve sonsuzun başka sayılar olmadan kendi başlarına var olabileceği ve ayrıca tutarlı ve eksiksiz bir sayı kümesinin sıfır ve sonsuzluk olmadan var olamayacağı matematiksel ifadesidir. Sıfır ve sonsuzu ortadan kaldıran herhangi bir matematik sistemi elbette saçmadır ve yine de bilimsel materyalizm tam olarak buna varır. Matematiksel olarak saçmadır.

Leibniz, en temel sorunun yaratıcısıydı - neden hiçbir şey yerine bir şey var? Soruyu matematiğe çevirene kadar tatmin edici bir şekilde cevaplamayı imkansız buldu. "Hiçbir şey"i sıfırla ve "bir şey"i sıfırdan büyük herhangi bir sayıyla eşitledi. Soru daha sonra kökten dönüştürüldü.

Eğer sıfır gerçek bir varlığa sahipse - özellikle Descartes'ın uzantısız, düşünen tözüne karşılık geliyorsa - o zaman sıfır "bir şey"dir ve aslında "hiçbir şey" diye bir şey yoktur. Bu sadece "bir şey"in farklı bir biçimidir - duyularımızla fiziksel olarak algılayamadığımız ancak zihinlerimizle algılayabildiğimiz bir tür şeydir.

Bu terimlerle, orijinal soru basitçe cevaplanabilir. Hiçbir şey diye bir şey olmadığı için hiçbir şey yerine bir şey vardır. "Hiçbir şey" sıfıra karşılık gelir ve sıfır bir şeydir. Mutlak hiçlik imkansız bir durumdur. Eğer sıfır bir şeyse, o zaman tüm sayılar bir şeye karşılık gelir ve matematik varoluşun tamamını tanımlar. Eğer sıfır bir şeyse, matematiksel olarak var olmama için hiçbir kapsam yoktur: **hiçbir şey yerine bir şey vardır çünkü matematik bunu garanti eder.**

Sıfırın gerçek bir varlığı olmasaydı, yani gerçek bir şeye karşılık gelmeseydi ve hakiki bir varolmama olsaydı: mutlak hiçlik olsaydı bu ne anlama gelirdi? Sıfır geri kalan her şeyin kökeni olduğuna göre, sıfır yoksa başka sayılar nasıl var olabilir?

Matematiksel gerçeklikte sıfır sayısını içeren ancak gerçek gerçeklikte içermeyen grafiklere, fonksiyonlara ve koordinat eksenlerine sahip olmak mümkün müdür? Eğer sıfır matematiksel olarak var olsa ancak gerçeklikte yoksa, matematik gerçekliği tanımlamak için bir araç olarak nasıl kullanılabilir? Matematik, ancak TÜM matematik varsa gerçekliği yansıtabilir ve bu, her şeyden önce, sıfırın bir şekilde gerçekliği yansıtmaması gerektiği anlamına gelir. Aksi takdirde iddia, gerçekliğin mucizevi bir şekilde matematikle tek bir yer hariç -sıfır, KÖKEN, tekillik-örtüştüğü olurdu. Neden en önemli nokta dışarıda bırakılsın ki?

Sıfırda kesişen bir x eksenini ve y eksenini çizdiğimizde, bu iki eksen tarafından tanımlanan tüm noktaların gerçek bir şeye, (0,0) çubuğuna, yani orijine karşılık gelebileceğini mi söylüyoruz? Sıfırın üzerindeki tüm sayılar bir şeye karşılık gelebiliyorsa, neden yalnızca sıfır hariç tutulsun? Doğa neden tek bir sayının "gerçekliğe" sahip olmasını yasaklasın? Sıfıra keyfi olarak yakın herhangi bir sayı gerçek bir şeye karşılık gelebilir, ancak sıfırın kendisi gerçeklikten kaybolur. Bu nasıl olabilir? Bu, "gerçekliğin" sıfıra sonsuz derecede yaklaştığımızda anlamlı olacağı, ancak daha sonra sıfırın kendisinde gizemli bir şekilde varlıktan kaybolacağı anlamına gelir. Peki ya konuya diğer perspektiften bakarsak? Sıfır bir tür gerçekliğe karşılık gelmiyorsa, bu gerçekliğin sıfıra keyfi olarak yakın herhangi bir noktada tam anlamıyla varlığa geleceği, ancak sıfırın kendisi olmayacağı anlamına gelir.

Bunun radikal sonuçları vardır. Eğer sıfır = "varolmayan" ise, herhangi bir nesne sıfıra küçültülürse, var olmaktan çıkar. Nereye gider? Ona ne olur? Kara delik tekillikleri, tam olarak bu sürecin gerçekleştiği fiziksel varlıklardır. Bilim insanları ciddi bir şekilde kara delik tekilliklerinin aslında var olmadığını mı iddia ediyorlar? Onlara hayat veren ölü yıldızların kütlelerine ve enerjisine ne oldu? Nereye gittiler? Daha da kötüsü, her şeyin ortaya çıktığı Büyük Patlama Tekilliği, VAROLMAYAN olarak tanımlanmak zorunda kalacaktı, yani bilim insanları varlığın tam anlamıyla mutlak hiçlikten, varolmamağından ortaya çıkabileceğini ilan ediyorlar. Bu, Termodinamiğin Birinci Yasasının temel bir çelişkisidir. Varoluşun varolmayan olması veya tam tersi İMKANSIZDIR. Bazı bilim insanları, tüm evrensel özelliklerin tam olarak birbirini götürdüğü ve sıfırı bıraktığı bir "bedava öğle yemeği evreni"nden bahsederek bunu aşmaya çalışıyorlar. Felsefi olarak, bu, sıfıra iptale dayalı varoluşun mutlak yokluğa ÖZDEŞ olduğunu iddia etmek anlamına gelir, dolayısıyla iki durum Birinci Yasa ile herhangi bir çelişki olmaksızın sorunsuz bir şekilde birbirine girip çıkabilir. *(Bu, elbette, saçmadır. Varolmama ve varoluş her şekilde uyumsuzdur.)* Varolmama = Varoluş: Bilimsel bir materyalist iseniz kabul etmeniz gereken çılgın mantık budur.

Yani, şimdi materyalizmi ve idealizmi iki tuhaf iddiaya indirgeyebiliriz:

- 1) Materyalizm: Varolmama = Varoluş.
- 2) İdealizm: Hiçbir şey = Bir Şey.

İdealizm durumunda, sıfır = "hiçbir şey" = zihin = bir şey. Materyalizm durumunda, sıfır = varolmama = tüm özelliklerin sıfıra dönüştüğü varoluş. İdealizm, varolmama anlamına gelen "hiçbir şeyin" imkansız bir durum olduğunu, çünkü "hiçbir şeyin" aslında her zaman sıfır sayısı ile karakterize edilen zihne karşılık geleceğini iddia eder. Materyalizm, tek gerçekliğin sıfır = varolmama olduğunu iddia eder. "Varoluş" ancak her zaman sıfıra yani varolmamaya dönüştüğü ölçüde mümkündür.

Yani, idealizm "hiçbir şeyin" imkansız bir durum olduğunu ilan eder ve materyalizm "bir şeyin" (sıfırdan başka herhangi bir şeyin) imkansız bir durum olduğunu ilan eder. Eğer idealizm doğruysa, sıfırdan sonsuza kadar tüm sayılar gerçekliğe sahiptir. Eğer materyalizm doğruysa, yalnızca sıfırın gerçekliği vardır (çünkü her şey her zaman sıfıra dönüşmelidir) ve sıfır = varolmama.

Materyalizm sıfırın varolmamaya karşılık geldiğini ilan eder ve sonra yalnızca sıfırın mümkün olduğunu söyler. Biz varız, dolayısıyla materyalizmin yanlış olduğu kanıtlanmıştır.

İdealizm sıfırın zihne karşılık geldiğini ve bu nedenle varolmamanın imkansız olduğunu ilan eder. Biz varız, dolayısıyla idealizmin doğru olduğu kanıtlanmıştır.

Bu, idealizmin doğruluğunun ve materyalizmin yanlışlığının kanıtıdır. Tüm mesele sıfırın anlamı etrafında döner; gerçek bir şeye - uzantsız varoluşa - karşılık gelip gelmediği: ZİHİN.

Her şeyi sıfıra küçülttüğünüzde elde ettiğiniz şey varolmama ise, var olan her şeyin nihayetinde hiçliğe, hiçliğe dayandığı anlamına gelir. Evren o zaman düşünülebiyecek en sarsak yapı olurdu, kelimenin tam anlamıyla var olmayan ve var olamayacak temeller üzerine inşa edilmiş olurdu.

Bilimsel materyalizme göre, tüm boyutsuz noktalar -matematik ve uzayın temeli- varolmamaya karşılık gelir. Sıfırın bir şey olduğunu kabul etmekten duyduğu nefret o kadar büyüktür ki, evreni ve bizi varolmayan ilan etmeyi tercih eder! Bilimsel materyalistler sıfırı zihinle ilişkilendirmek yerine, varolmamayla ilişkilendirirler. Maddi dünyanın zihinsel bir alt tabakadan (idealizmde olduğu gibi) ortaya çıkması yerine, materyalistler maddenin tam anlamıyla hiçlikten, varolmama durumundan ortaya çıktığını söylemeyi tercih ederler. Böyle bir iddia her bakımdan felsefi olarak tutarsızdır.

Varoluş matematikselidir ve bir kez "hiçlik" sıfır olarak anlaşıldığında, var olmama halinin (mutlak hiçlik) imkansız olduğu açıktır çünkü bu, matematiğin dışında bir hali temsil eder ve böyle bir hal yoktur çünkü varoluş doğası gereği matematiksel olarak tanımlanmıştır. Başka bir deyişle, "Neden hiçbir şey yerine bir şey var?" aslında matematiğin tüm olası halleri tanımlayıp tanımlamadığını sormaktır. Eğer tanımlıyorsa, o zaman matematiksel olmayan herhangi bir hal imkansızdır. Teorik olarak mümkün olan tek bir matematiksel olmayan "hal" vardır: mutlak hiçlik, her şeyin yokluğu, sayıların yokluğu, matematiğin kendisinin yokluğu. Böyle bir hal mümkün olsaydı, burada olmazdık. Biz buradayız, dolayısıyla tüm varoluş halleri matematiksel olarak tanımlanmıştır ve varoluş, tüm olası sayıları barındırma anlamında matematiksel olarak tamamlanmış olmalıdır. Bu, sıfırın "gerçek" olması gerektiği anlamına gelir, yani sıfır, kesin bir varoluş halini tanımlar.

Hatta "sıfır"ı, diğer tüm sayıları üretmek için aktif bir iradeye sahip olarak bile düşünebiliriz. Bir şey vardır ÇÜNKÜ "hiçbir şey" (sıfır) vardır. Sıfır, Genesis Noktası, köken, her şeyin aktığı Tekilliktir. Ve SAF ZİHİN'dir. Pisagor'un tüm şeylerin sayı olduğu ifadesi Leibniz tarafından zaferle doğrulandı. Varoluş yalnızca matematik ve inşa edildiği sayılar sayesinde mümkündür.

Ve böylece Leibniz, varoluşun temel biriminin monad olduğunu ve sayısının sıfır olduğunu ve tüm varoluşun monadlardan kaynaklandığını, bunlardan sonsuz sayıda olduğunu sonucuna vardı çünkü eğer bir monad var olabiliyorsa, sonsuz bir sayının da var olmaması için YETERLİ BİR NEDEN (Leibniz tarafından kullanılan birincil mantıksal araç) yoktur.

Daha sonra bir monadın ne kadar zihne sahip olduğu sorusunu sordu. Kapasitesi neydi? Bir monad tek bir düşünceyle mi sınırlıydı? Yine, yeterli sebep ilkesi cevabı sağladı. Bir monad tek bir düşünceden oluşabiliyorsa, sonsuz düşüncelerden oluşamamasının yeterli bir nedeni yoktur. Diyelim ki 15071 düşünceyle sınırlı olmazdı, değil mi? Düşüncelerin sayısının herhangi bir şekilde sınırlı olması için yeterli bir neden olmazdı.

Sonlu bir zihin için yeterli bir neden yoksa, sonsuz olmalıdır.

Böylece Leibniz varoluşun gerçeğini kavradı. Varlığın temel birimleri monad adı verilen uzantısız, boyutsuz noktalardır ve bunlardan sonsuz sayıda vardır. Dahası, her monadın sonsuz "düşünme", zihinsel kapasitesi vardır. Enerji kelimesini tanıtırsak, bir monadın zihinsel enerjisinin sonsuz olduğunu söyleyebiliriz.

Bu, maddi dünyayı yaratan Büyük Patlama'nın BOYUTSAL enerjisine (sonlu sayıların enerjisi) dönüştürülen boyutsuz zihin enerjisiydi ("sıfır noktası enerjisi"; sıfırın SINIRSIZ enerjisi).

İşte bütün mesele bu. Varoluş, her biri sonsuz enerjiden oluşan sonsuz sıfırlardan oluşur. Her sıfır ölümsüzdür, yok edilemez, bölünemez ve sonsuz zihniyle sonsuz bilgi edinme yeteneğine sahiptir. HER SIFIR TANRI OLABİLİR! Her sıfır boş bir zihin olarak başlar ve zihnini giderek deneyimler, bilgi, anılarla doldurur; bunların hepsi gerçekte sadece matematiksel sinyaller ve kalıplardır. İşini tamamladığında maksimum gerçekleşme durumuna ulaşmıştır. Omega Noktasına ulaşmış ve Tanrı olmuştur.

Varoluş, sonsuz kapasiteye sahip "sıfır" zihinlerin, kozmosun tüm bilgisini içeren sonsuz nüfuslu zihinlere dönüşmesinin hikayesidir. Bundan daha basit, daha güzel ve daha güçlü bir fikir var mıdır? Evren hiçlikten gelmedi. SIFIR'dan geldi. Sıfır zihindir, dolayısıyla zihin maddeyi destekler, dolayısıyla ruhlar gerçektir, ahiret gerçektir ve Tanrı gerçektir. Leibniz matematiği TANRI'NİN ve ölümden sonraki yaşamın VARLIĞINI KANITLAR! Dahası, kalkülüs yalnızca "fiziksel uzay"ın aslında sonsuz monadlardan (sıfırlar) oluşan sonsuz bir matematiksel uzay olması nedeniyle mümkündür. Monadlar tarafından desteklenmeseydik kalkülüs gerçekleştirilemezdi.

Leibniz, matematiği, sıfırı, kalkülüsü, ruhu, ahireti ve Tanrı'yı, yeryüzünde hiç kimsenin çürütemeyeceği şaşırtıcı bir matematiksel formüle bir araya getiren dehaydı. Yaşamın mutlak bir gerçeği varsa, o da budur. **Leibniz işini yaptı. İnancı, vahyi veya deneyleri kullanmadı. Kullandığı tek şey saf akıl, saf mantık ve saf matematikti.**

Varoluş, kendini üreten bir kozmik matematikçinin anlattığı sıfır hikayesinden başka bir şey değildir. Varoluşun bundan başka bir şey olması imkansızdır. Hepimiz sonsuzluğun yüzünde yürüyen ve yolculuğumuzda bizi Tanrı yapmaya yetecek kadar sonsuz bilgi edinen sıfırlarız.

Kitaplarımızda en başından itibaren hepimizin Tanrı olabileceğimizi söyledik ve Leibniz'in matematiği bunu kanıtıyor. Birçok açıdan, cevabı sağlamak için kendisi Tanrı oldu. Şeylerin nihai durumunu ve bunun başka türlü olamayacağını gördü. Matematik sadece bilimlerin kraliçesi değil, aynı zamanda felsefenin ve dinin de kraliçesidir.

Bilim neden bu kadar başarılı oldu? – çünkü matematiği kullanır. Matematik, gerçek bilginin tek garantörü ve kaynağıdır. Matematik olmadan tam anlamıyla hiçlik olurdu – tam ve mutlak yokluk. Matematik, varoluşu tanımlar. Başka hiçbir şey tanımlayamaz. Varoluş, matematiksel olmayan bir şekilde kavranamaz.

İlluminati arasında, Pisagor'un ilk tanımladığı görevin -gerçekliğin matematiksel gerçeğini belirleme- Leibniz tarafından tamamlandığı kabul edilir. Hegel daha sonra bir sonraki göreve geçti: zihnin MUTLAK ZİHİN'e tam gerçekleştirme potansiyeli olarak diyalektik ilerlemesi ve bu ilerlemenin bilinci ve zihnin evrimini yansıtan insan kurumlarını nasıl ürettiği.

19. yüzyıl İlluminati'si açısından, varoluşun tüm temel sorunları Hegel'in ölümünde, en azından Büyük Resim açısından, tüm ince ayrıntılar açısından çözülmüştü. Bu, İlluminati'nin görüşü olmaya devam ediyor. Yine de, tüm diyalektik iplikleri geliştirmeye ve mükemmelleştirmeye ve onları omega noktalarına daha da yakınlığa devam ettik. Nietzsche gibi İlluminati olmayanların fikirleri, anıtsal İlluminati düşünce yapısında benimsendi ve hizmete sokuldu. Dünyada hiç kimsenin *varoluşu* İlluminati'den daha büyük bir netlikle anlamadığını iddia ediyoruz.

Bilim, materyalizmin bayrağını sallıyor. İlluminati idealis bayrağını çekiyor. Sıfır ve sonsuzluk savaş alanıdır. HER ŞEY sonuca bağlıdır.

Eğer materyalizm doğruysa, ölüm kesindir. Eğer idealizm doğruysa, ruhlar ölümsüzdür. Bu nedenle daha önemli bir soru yoktur. İnsanlığın kaderi, yaşamın kendisi, sonuca bağlıdır. Kelimenin tam anlamıyla.

Aydınlanmacılık dışında hiçbir din, insanlığın ruhu hakkındaki bu tartışmaya katkıda bulunacak gerçek bir değere sahip değildir. Bilim ve Aydınlanmacılık, tartışmanın tek taraflarıdır, dinlemeye değer tek taraflardır. Geri kalan her şey SAÇMALIKTIR. Ve saçmalık, tüm aptal dinlerin en aptalı olan İbrahimcilik tarafından sunulandan daha zorba veya daha boktan olamaz, varoluşun merkezi sorusu açısından tamamen alakasız.

Çok uzak bir gelecekte, insanlık İbrahimî Tanrı'ya olan inancı batıl inançlara olan inançla birlikte sınıflandıracaktır. İbrahimcilik bu kadar saçmadır.

Kulağa sıra dışı gelebilir, ancak sonsuz küçüklük üzerine kurulu diferansiyel ve integral kalkülüs, nihayetinde ruhun matematiğinden başka bir şey değildir. Ve kalkülüs sayesinde fizikçiler evreni sonsuz büyüklükteki ölçekte tanımlayabilmişlerdir. Kalkülüs, sonsuz küçük ve sonsuz büyük olanın en verimli şekilde birleştirilmesine olanak tanır.

Kalkülüs yalnızca monadlar var olduğu için mümkündür. Leibniz hem kalkülüsün hem de monadların şampiyonuydu ve bu elbette bir tesadüf değildi. Eksiklik Teoremi'nin büyük dehası Kurt Gödel, Leibniz'in varoluşun tüm sorunlarını gizlice çözdüğüne inanıyordu. Eh, İlluminati de buna katılıyordu.

Bilimsel materyalizmin temel aracı olan kalkülüsün materyalizmi öldüren sihirli formül olması şaşırtıcı değil mi?

Teolojinin temel aracının nihayetinde kalkülüs olması ve dolayısıyla neredeyse tüm ilahiyatçıların kalkülüs hakkında hiçbir şey bilmedikleri için konuşmaya yetkili olmamaları şaşırtıcı değil mi?

Tanrı'nın varlığı tamamen matematiksel bir konudur ve yalnızca matematiksel olarak kavranabilir. Herhangi bir "vahiy" kitabı ciddiye alınabilmesi için bir matematik kitabı olmalıdır.

Bunu kim tahmin edebilirdi ki - dünyanın en "itici" gelen konusu olan matematik, her şeyin kaynağıdır. Ne ironi. Her şeyin cevabı, çoğu insanın alerjisi olan, onları gerçekten korkutan konudur. Varoluşun en büyük sırlarını gömmek için daha iyi bir yer var mı?

"Her şey sayıdır," demişti Pisagor 2.500 yıl önce. Dünyanın geri kalanı yeni yetişiyor.

Şüphesiz doğru olan şey, bir şey sayılarla (koordinatlar, nicelikler, büyüklük, hacim, yoğunluk vb.) etiketlenemiyorsa var olamayacağıdır. Monadlar vardır çünkü sıfır ve sonsuzluk sayıları onlara uygulanır ve monadlar sayesinde diğer tüm sayılar mümkündür.

Varlığın anahtarı sıfırdır. Gerçek bir şeye mi yoksa var olmamaya mı karşılık gelir? Bu, idealizmi ve materyalizmi bölen ve ölümden sonra yaşam olasılığı için olmazsa olmaz olan sorudur. Ruhun sayısı sıfırsa ve sıfır gerçek bir şeyse, asla ölemeyiz. Sıfır var olmama ise, sadece öleceğimizden emin olmakla kalmayıp, ilk başta nasıl var olabildiğimizi anlamak da imkansız hale gelir. Sıfır var olmama ise, var olan şeyler Büyük Patlama Tekilliğinden (kozmetik Sıfır) nasıl ortaya çıkmış olabilir? Sıfır var olmama ise, kara deliklerin merkezleri var olmama mıdır? – yani, varoluş, varoluş ve var olmama arasında felaketli kesintiler olmayan sürekli bir varoluş alanı olmaktan ziyade var olmama ile tohumlanmış mıdır? Var olma ve var olmamanın bir arada var olması mümkün müdür? Tıpkı doğanın boşluktan nefret ettiği söylendiği gibi, varoluş da lavabodan akan su gibi hemen varolmayan "yerlere" akmaz mıydı; alternatif olarak, varolmayan varoluşu unutulmaya yutmaz mıydı? Varoluş ve varolmayan iki farklı ve uyumsuz madde gibi değil midir? Hiçbir zaman birlikte bulunamazlar. Biri diğerini dışlar. Birine veya diğerine sahip olabilirsiniz ama asla ikisine birden sahip olamazsınız.

Sıfır, Descartes'ın genişlememiş düşünce özüne uygun olarak boyutsuz zihin olarak anlaşıldığı anda, varoluş sıfırdan sonsuza kadar sürekli bir alan oluşturur ve varolmama biçimsel olarak imkansız hale gelir. Sıfırın varolmama olduğu materyalist görüş, kesikli bir varoluş alanı olduğu ve gerçekliğin varolmama tarafından desteklendiği gibi tutarsız ve savunulamaz ifadelerle yol açar. Materyalistler bu görüşü yalnızca duyularıyla fiziksel olarak algılanamayan bağımsız zihin kavramını kavrayamadıkları için benimserler. Bağımsız zihni kabul etmektense, varolmamanın gerçekliğin temeli olduğu gibi saçma bir konuyu ilan etmeyi tercih ederler.

Matematik insanlığa gerçeği gösterir. Sonuç olarak, şeyler ancak matematiksel önermelere dönüştürülebildikleri ölçüde anlaşılabilir. İdealistler ve materyalistler arasındaki bitmek bilmeyen tartışmaların hepsinin bir kenara bırakılıp tek bir soruyla değiştirilebileceğini kim tahmin edebilirdi ki - sıfır sayısı gerçekliğin (zihin) temel bir yönüne mi yoksa var olmamaya mı karşılık gelir? Her iki konunun sonuçları daha sonra matematiksel olarak analiz edilerek hangisinin en rasyonel ve tutarlı sonuca yol açtığı görülebilir. Eğer sıfır bir şeyse, varoluş sıfırdan sonsuza kadar sürekli bir alandır ve sıfırdan sonsuza kadar tüm sayılar boşluksuz tam bir matematik sistemi oluşturur. Eğer sıfır hiçbir şeyse (var olmama), varoluş sıfırı dışlayan kesikli bir alandır ve matematik (gerçeklikle ilişkili olarak) sıfırın var olmadığı ve herhangi bir denklemde sıfırın herhangi bir görünümünün var olmamanın varlığını ifade ettiği eksik bir sistemdir. Herhangi bir sayıyı sıfıra bölmek, varlığı var olmamaya bölmektir! Ancak sıfır zihne karşılık geliyorsa ve sıfırdan büyük ama sonsuzdan küçük tüm sayılar maddeye karşılık geliyorsa, sonlu bir sayıyı sıfıra bölmek, varlığı yokluğa bölmek yerine maddeyi zihne bölmeye karşılık gelir. Gerçek dünyada gerçek bir süreç olarak hangisi daha makul geliyor?

Fizikçilere göre sıfıra bölme iğrençtir ve M-teorisi bunun hiç olmasını engellemeye çalışmakla ilgilidir. Aslında yapmaya çalıştıkları şeyin sıfır sayısının (dolayısıyla sonsuzluğun da) olmadığı bir matematik yaratmak olduğunu fark etmemişlerdir. Sıfır ve sonsuz olmayan bir matematiksel sistem tutarsız ve anlaşılmazdır. Aslında saçmadır.

Yapmaları gereken şey sıfır ve sonsuzluğun gerçekliğini benimsemek ve sıfıra bölmeyi madde ve zihin arasındaki harikulade ve büyüleyici arayüz olarak ele almaktır.

M-teorisi, sadece saçma olduğunu söylediğimiz için durmayacak. Kariyerlerini ilerletmeye çalışan zeki bilim insanları tarafından bunun hakkında sonsuz makaleler yazılacak. Bu, materyalist paradigmanın doruk noktası. Bilim insanlarının bunun hiçbir yere varmayan bir yol olduğunu fark etmeleri boşa harcanmış bir yüzyıl sürecektir. Her Şeyin Büyük Birleşik Teorisi, yalnızca sıfırın (zihnin) varlığı gerçeklik olarak kabul edildiğinde tamamlanabilir.

Maddenin tamamen yok olabileceği fikri (Termodinamiğin Birinci Yasası'na açıkça aykırı olarak) varoluşun sağlamlığı hakkındaki tüm kavramları baltalar. Bu, galaksilerin merkezindeki süper kütleli kara deliklerin varoluşun merkezindeki var olmama delikleri olduğu anlamına gelir. Ancak madde yok olamazsa ve yalnızca dönüştürülebilirse (Termodinamiğin Birinci Yasası'nda olduğu gibi), o zaman süper kütleli kara delikler zihinsel varlıklar olarak düşünülmelidir. Tıpkı eskilerin tanrıların gezegenleri yönlendirdiğini (ya da gezegenlerin gezegensel ruhlara sahip tanrılar olduğunu) düşünmeleri gibi, galaksileri yönlendiren ilahi zihinler gibi midirler?

Bu örnek, materyalist ve idealist yaklaşımlar arasındaki farkı göstermektedir. Her şey sıfır olmayan bir varlık sıfıra indirildiğinde ne olacağına bağlıdır. Varlığı sona erer mi yoksa başka bir şeye mi dönüşür? – zihin. Hangi versiyon daha makul ve mantıklı geliyor?

İki Elma

İki elmam varsa ve iki elmayı alırsam geriye hiç elma kalır – sıfır.

İki elmam varsa ve onları bir kara deliğe atıp sıfıra ezersem, elimde ne kalır? Hiç elmam yok mu? İki elmayı kelimenin tam anlamıyla varoluştan mı çıkardım; Termodinamiğin Birinci Yasası'na açıkça aykırı olarak onları yok mu ettim? Yoksa aslında iki dönüştürülmüş elmam mı var: "sıfır" elma (zihin elmaları)?

Ne olduğunu görüyor musunuz? İki elmanın çıkarıldığı ilk durumda, sıfır aritmetik sayma aygıtından başka bir şey olarak kullanılmıyor. İki elmanın fiziksel olarak sıfıra indirildiği ikinci durumda, sıfır artık gerçeklik içinde var olan bir "şey"dir. Sıfır bir monaddir. Şunları söylemeye başlamak mümkündür: "İki sıfırım (monad) var". Başka bir deyişle, sıfır artık yalnızca toplam çıkarma işleminin sonucunu temsil eden bir işaretleyici değildir; artık kendisi sayılabilen bir varlıktır. GERÇEK BİR ŞEYDİR.

Materyalizm sıfırın gerçek bir şey olduğunu reddeder. Ayrıca sonsuzluğun dünyada gerçek bir şey olduğunu da reddeder. Sıfırı ve sonsuzu yalnızca saymak için sayılar olarak kullanır, gerçek dünyada var olan gerçek şeyleri tanımlamak için değil. İlluminati, sıfırların (monadların) gerçekliğin temel temeli olduğunu, her şeyin inşa edildiği ve her monadın sonsuz kapasiteye sahip olduğunu iddia eder. Materyalizm sonsuz kapasiteli monadların varlığını reddeder. Bunların imkansız olduğunu ilan eder. Bu nedenle, materyalist fiziğin yasalarının kara deliklerin merkezinde (ve aynı şekilde Büyük Patlama Tekilliğinde) "parçalandığını" açıkça kabul etmek gibi oldukça sorunlu bir konumdadır.

Kesinlikle haklılar - materyalizm gerçekten de tekilliklerde parçalanıyor. Tam da tekilliklerde idealizmin varoluşun temeli olduğu KANITLANIYOR. Materyalizm ölürken idealizm kendi kendine geliyor. Tekillikler SAF ZİHİN, uzay ve zamanın dışında. Tekillikler, materyalizmin kesin çürütülmesi olarak durdukları için fiziğin karşı karşıya olduğu en büyük sorundur.

Peki, fizikçiler nasıl tepki verdiler? Çürütülmüş materyalizmlerini terk ederek mi? Şaka yapıyor olmalısınız. Tekilliklerin asla olamayacağını "kanıtlamak" için çılgın M-teorisi misyonuna giriştiler (çünkü eğer yapabilirlerse, materyalizm böylece çürütülmüş olur). Onlara göre "M", "Materyalizm" anlamına gelmeli çünkü M-teorisi, materyalizmi hak ettiği yok oluştan kurtarmak için son girişimdir.

M-teorisyenlerinin yapmayı umduğu şey, "sıfır"ın gerçeklikten dışlandığını göstermektir. Yeterince derine inerseniz, maddi bir sınıra ulaşırsınız: 11 boyutlu bir uzayda titreşen 1 boyutlu bir enerji sicim halkası. Bu nedenle, bu görüşe göre, sıfırın var olabileceği matematiksel uzay, sıfırın asla var olamayacağı "gerçek" uzaydan ayrıdır. Aydınlanmacı görüşe göre, matematiksel uzay GERÇEK uzaydır. İkisi aynıdır - ve bu, gerçekliği anlamının anahtarıdır. Aydınlanmacı görüş, iki nokta arasındaki mesafenin sıfıra indirilebileceği kalkülüsle tamamen tutarlıdır.

M-teorisi, kalkülüse dayanmasına rağmen, aslında kalkülüsü reddeder çünkü iki nokta arasındaki mesafenin gerçekte ASLA sifıra indirilemeyeceğini savunur. Sözde M-teorisyenleri daha iyi matematikçiler ve filozoflar olsalardı, yapmaya çalıştıkları şeyin boşunalığını ve yanlıgısını anlardı.

Materyalizmi kurtarmak için zihne ve matematiğe saldırıyorlar. Neden uğraşalım ki? Materyalizm, özgür iradenin bir yanılsama olduğu doktrindir. Herhangi bir yerde bunun gerçekten doğru olduğunu düşünen var mı? M-teorisi, tüm zamanların en büyük çılgınlığı olarak kabul edilebilir - insanların özgür iradeye sahip olduğunu çürütme girişimi! Özgür irade, boyutsal varoluşa uygulanan bilimsel neden ve sonuç yasalarına tabi olmadığı boyutsuz varoluşun bir işlevidir. Özgür irade tamamen SIFIR ile ilgilidir.

Aydınlanmacılık sıfır, sonsuzluk, matematik, kalkülüs, zihin, bilinç, yaşam, özgür irade, ahiret, ruh ve Tanrı'nın tarafındadır. Bilimsel materyalizm bunların hepsine karşıdır.

M-teorisinin nihai vizyonu, "sicimler" adı verilen sonlu 1 boyutlu enerji döngüleriyle eşit şekilde doldurulmuş 11 boyutlu bir uzaydır. Açıklanamayan bir nedenden ötürü, bunlardan biri "patladı", muazzam bir "enflasyon" sürecine tabi tutuldu ve bildiğimiz evreni yarattı, bu da parçacıkların "pozitif" enerjisinin yerçekiminin "negatif" enerjisi tarafından tam olarak iptal edilmesi nedeniyle sıfır enerjili bedava bir öğle yemeği evreni olduğu ortaya çıktı. Yani, içinde yaşadığımız evren, materyalizm sıfırın var olmadığını iddia etmesine rağmen sıfırla tanımlanıyor! İşte materyalizm.

Bir şekilde, bu cansız, zihinsiz enerji sicimleri "zihin", yaşam ve özgür irade yanılsaması yaratıyor - ancak sözde M-teorisi elbette bunun nasıl mümkün olduğunu açıklayacak hiçbir şey içermiyor. Bu nedenle oldukça hayal kırıklığı yaratan Her Şeyin Büyük Birleşik Teorisi olacak. Aslında, Materyalizmin Son Vasiyeti olacak. O nedenle gerçek bir M-teorisi geliştirilmeli.

Sonlu Yaratılışın İmkansızlığı

“Doğa (kainat), merkezi her yerde ve çevresi hiçbir yerde olmayan sonsuz bir küredir.” -- Pascal

ESKİ YUNANLILAR genellikle sabit bir Dünya'nın sonlu bir evrenin merkezinde sabitlendiğine ve kozmik sınırın sabit yıldızların kristal küresi tarafından belirlendiğine inanıyorlardı ve bu görüş, bir veya iki değişiklikle İbrahimcilik tarafından benimsendi. Kopernik, Dünya yerine Güneş'i evrenin merkezine koymasına rağmen, küreleri, dairesel yörüngeleri ve sonlu bir evreni savunmaya devam etti. Bununla birlikte, Kopernik sabit yıldızlar küresini o kadar uzağa yerleştirdi ki evren artık daha önce hiç kimsenin öne sürmediği kadar genişti ve aslında sonsuz olabileceğini düşünmek artık çok da büyük bir sıçrama değildi. Kopernik bu adımı atmaya da, halefi Illuminatus [Thomas Digges](#) kesinlikle attı.

Aydınlanmacılar Cusa'lı Nicholas ve Giordano Bruno, sonlu bir evren fikrinin saçma olduğunu savundular çünkü sonsuz, her şeye gücü yeten bir Tanrı asla sınırlara tahammül etmezdi. Sonsuz gücü ve bilgisi için sonsuz bir tuvale ihtiyacı vardı.

Tanrı ona sonsuz sevgi yağdırdıysa sonlu bir evrenin mümkün olduğu sonucuna varabiliriz, ancak Cehennem'deki lanetli lejyonlar (görünüşe göre insanlığın %98,3'ü!) sayesinde bunu göz ardı edebiliriz. "Tanrı" sonsuz nefrete daha yatkın görünüyor.

Nicholas ve Bruno, ikisi de sonsuzluğa takıntılıydı - uzay ve zamanın sonsuzluğu ve ruhsal sonsuzluk ve fiziksel sonsuzluk. Yalnızca sonsuzluk, sonsuz Tanrı'yı yansıtabilirdi. Sonluluk, sonsuz Tanrı ile ilişkili olarak terimler açısından bir çelişkiydi.

Bruno şöyle yazmıştır: *“Tek Sonsuz mükemmeldir; basitçe ve kendi başına hiçbir şey ondan daha büyük veya daha iyi olamaz. Bu, her yerdeki tek Bütün, Tanrı, evrensel doğadır. Sonsuzdan başka hiçbir şey onun mükemmel bir görüntüsü ve yansıması olamaz, çünkü sonlu olan kusurludur; her duyuşal dünya kusurludur, bu nedenle kötülük ve iyilik, madde ve biçim, ışık ve karanlık, üzüntü ve sevinç birleşir ve her şey her yerde değişim ve hareket halindedir. Ancak her şey sonsuzluk içinde Birlik, Gerçek ve İyilik düzenine gelir; bu nedenle ona universum adı verilir.”*

Bruno sonsuzluğu özgürlük açısından değerlendiriyordu. Sonlu bir evren bir hapisane gibiydi. Sonsuzluk hapisanenin duvarlarını yıktı ve sonsuz olasılıklara izin verdi. Hem fiziksel olarak hem de hayal gücü için muazzam, geniş alanlar açıldı. **Tükenmez hazineler artık mevcuttu: nihai kozmik hazine istifi.**

Bruno şöyle yazmıştır: *“Tek bir genel uzay, özgürce Boşluk diyebileceğimiz tek bir uçsuz bucaksızlık vardır: içinde yaşadığımız ve büyüdüğümüz bu uzay gibi sayısız küre vardır. Bu uzayın sonsuz olduğunu ilan ediyoruz.”*

Başka bir yerde şöyle demiştir: *"Böylece Tanrı'nın mükemmelliği yüceltilir ve krallığının büyüklüğü ortaya çıkar; o bir tanede değil, sayısız güneşte yüceltilir; tek bir dünyada değil, bin tanede değil, diyorum ki, sonsuz sayıda dünyada yüceltilir."*

Birçok insan sonsuzluğu rahatsız edici buluyor, peki neden bu kadar endişeleniyorlar? Fiziksel evrenin temel birimi bir galaksidir. Bir galaksi yüz milyardan fazla yıldızdan oluşur. Her yıldız potansiyel olarak bir güneş sisteminin merkezidir ve yörüngesinde birkaç gezegen vardır, bunlardan biri yaşamın evrimi için uygun olabilir.

Bizim güneş sistemimiz ve galaksimiz, TÜM EVRENİN örüntüsünün bir yansımasından başka bir şey değildir. Dışarıda farklı olan hiçbir şey yoktur. Sonsuzluk, bu örüntünün sonsuz tekrarından ibarettir. Eğer örüntünün bir unsurunu biliyorsanız, hepsini biliyorsunuz demektir. Kendi dünyamıza odaklanarak, tüm dünyalardaki akıllı yaşamın nasıl işlediğini biliriz. Akıl ve mantık her yerde aynıdır. Tüm düşünen varlıklar tıpkı bizim gibi düşünür. Hepsi aynı psikolojik güçlere tabidir. Bizimkinden kökten farklı kültürler geliştirmiş olabilirler, ancak biz yine de bu kültürleri tanırdık. İnsanlığın kendisi farklı şekilde gelişebilirdi. Kitaplarımızda, insanlığın tamamen farklı yollara gidebileceği tarihin önemli dönüm noktalarını gösterdik. Hristiyanlık asla var olmayabilirdi, İslam da. Bu kötü dinlerin olmadığı bir dünyayı hayal edin. Aydınlanma Çağı tüm monarşileri ve eski dinleri ortadan kaldırmış olabilirdi.

Tarih kökten farklı olabilirdi ancak yine de tanınabilir olurdu. Hepimiz şu an sahip olduğumuzdan çok daha iyi insan ırklarını hayal edebiliriz; ancak daha korkunç insan ırklarını da hayal edebiliriz. Tüm dünyayı Şeriat Yasası veya Yahudilik altında hayal edin. Hayat yaşamaya değmezdi. Resmen Cehenneme dönerdi !

Sonsuzluğun olasılıklarına saplantılı olmayın. Dışarıda yeni veya yabancı hiçbir şey yok. Her şey kapımızın önünde. Aslında her şey kendi içimizde. Biz yıldız tozundan yapılmışız ve makrokozmosun bir mikrokozmosudur. Yukarıda olduğu gibi aşağıda da öyle. Her şeyin cevabı kendi içimizdedir. Dışarıya değil, içeriye bakın. Eğer biliyorsanız sorularınızın cevabı SİZSİNİZ.

Bruno, *"Sınırsız, birleşik gök kubbeye bakabileceğimiz kapıyı açın!"* diye yazmıştı.

Biz kapıyız! Siz kapısınız!

Platon'un Demiurge'u

PLATON, şeylerin kökenleri konusunda OLDUKÇA BELİRSİZDİR. Özünde, Mükemmel Formların maddi olmayan, değişmez bir alanının ezelden beri var olduğunu söyler. Formların nasıl var olduğunu açıklamaya çalışmaz. Onlar sadece VARDIR. Dolayısıyla, her zaman var olmuş ve hiçbir şekilde evrimleşmemiş mükemmellik olarak İbrahimî Tanrı ile aynı bölgededirler. Sonra, Platon için, Mükemmel Formlar alanının yaşayan temsilcisi olduğu söylenebilecek Demiurge - "kamu görevlisi", kozmik mimar - adlı ebedi bir varlık vardır. Kendisinin Mükemmel Formları temsil etmediğini fark etmek hayati önem taşır. Eğer temsil etseydi, İbrahimî Tanrı'nın eşdeğeri olurdu. Sadece Formlar mükemeldir. Demiurge, yalnızca Formlar tarafından yönlendirildiği ölçüde mükemeldir. Formlardan herhangi bir şekilde sapsaydı, mükemmel olmazdı. Bu, İbrahimî görüşten hayati ve paha biçilmez bir ayrımdır. İbrahimciler için Tanrı mükemmelliktir ve yaptığı her şey bu nedenle mükemeldir. Dolayısıyla, eğer korkunç vahşetler işlerse, bu vahşetler ipso facto ahlaki olarak mükemmel olmalıdır.

Platon'un Demiurge'u korkunç vahşetler işleseydi, ahlaki mükemmellik Formundan saptığı için kötü sayılırdı. Başka bir deyişle, İbrahimcilikte mükemmellik Tanrı tarafından kendi içinde taşınırken, Platonculukta mükemmellik bağımsız Formlarda yatar ve "Tanrı"nın mükemmel olması için Formlara uygun hareket etmesi gerekir. Platoncu görüş, Tanrı'nın eylemlerinin Formlarla tutarsız olması için kapsam yaratarak, Tanrı'nın eylemlerinin kusurlu olmasına izin verir. Bu, İbrahimcilikte imkansızdır. İbrahimciler için korkunç sorun, açıkça olmasalar bile, Tanrı'nın TÜM eylemlerini "mükemmel" olarak görmeye bağlı kalmalarıdır. Öte yandan Platoncular, Tanrı açıkça Tanrı'ya aykırı bir şey yaparsa eylemlerini kınama konumundadır ve mükemmellik standartlarının altında kaldığını iddia edebilirler. Platonculuk, Tanrı'yı mutlak standartlara göre yargılamamıza izin verirken, İbrahimcilik bize böyle bir hakkı reddeder. İbrahimîlik, Tanrı'nın mutlak standart olduğunu ve eğer Tanrı'nın İbrahim'e yaptığı gibi babalara çocuklarını öldürmelerini emretmesi durumunda bunun kesinlikle iyi ve doğru olduğunu söyler.

İbrahimî yolda yalnızca delilik yatar. İzin verdiği şey, herhangi bir baskın kişinin, herhangi bir peygamberin veya kralın, Tanrı'nın onlara görüldüğünü ve X, Y veya Z'yi yapmalarını söylediğini ilan etmesidir. İnsanlar Tanrı'nın bu insanlarla gerçekten konuştuğuna inandıkları sürece, davranışları ne kadar mide bulandırıcı olursa olsun, kitleler tarafından savunulacak ve haklı çıkarılacaktır. Bu, insanlık tarihindeki en kötü vahşetin çoğunun temelini oluşturan mekanizmadır. Yahudiler, Hıristiyanlar ve Müslümanlar hepsi bu şekilde düşünür.

Platoncu dünyada, eğer biri Tanrı'nın kendisine görünüp tüm kâfirleri öldürmesini emrettiğini ve herkesin bu girişimde ona yardım etmek zorunda olduğunu ve aksi takdirde cehennem ateşinde yanacağını söyleseydi, Platoncular basitçe tüm kâfirleri öldürmenin Ahlaki Mükemmellik Formuyla tamamen tutarsız olduğunu belirtirlerdi çünkü Ahlaki Mükemmellik, sizin görüşlerinizi paylaşmayanları yok etmekten ibaret değildir. Dolayısıyla, Platoncular İbrahimî fanatiklerin ve aşırılıkçıların çılgınca hareketlerini yapamazlar.

Tanrı'nın kendisinin bağımsız ve mutlak standartlarla sınırlandırıldığı fikri son derece sağlıklıdır ve Tanrı'nın gerçek davranışı ile ideal davranışı arasında bir ayırım yapılmasına izin verir. İbrahimcilikte, Tanrı'nın gerçek ve ideal davranışı her zaman ve her koşulda (dogmatikçe) aynı kabul edilir. Bu nedenle İbrahimî Tanrı, eleştiriden tehlikeli bir şekilde muaf tutulurken, Platoncu "Tanrı" tutulmaz.

Kozmosta Tanrı'nın ne eleştirilebileceği ne de hesap verebileceği fikrinden daha tehlikeli bir kavram yoktur. Bu kötü ideolojiyi yaratan kişi **Falsus Deus**'tan başkası değildi - yani **Sahte Tanrı Şeytan**. Hiç kimsenin kararlarına itiraz etme hakkı olmadığını ve bunu yapan herkesin Cehenneme gideceğini ilan eden kişi odur. Sisteminde akıl, mantık, tartışma veya şüpheye yer yoktur. Bu, mutlak kontrol ve düşüncesiz itaat sistemidir. Bu sistem İbrahimciliktir ve insan ırkının başına gelen en kötü şeydir. İbrahimcilik yok edilene kadar insanlık daha fazla ilerleme kaydedemez.

Platonik Demiurge ebedi bir yaşayan varlıktır. Formlar ile aynı maddi olmayan alanda var olur, ancak bunlar varoluşun mutlak standartlarını sağlayan değişmez kozmik arketipler olsa da, dinamik, değişen bir varlıktır (tüm yaşam gibi).

Platon'un bir anlatımına göre, Demiurge, Mükemmel Formlar alanının maddesinden bir kısmını alıp fiziksel dünyanın maddesiyle karıştırdığı devasa bir karıştırma kabı kullanarak ruhları yaratır. Ruh maddesi bu nedenle mükemmellik ve kusur arasında bir ara konumdadır. Demiurge, "tamamen ölümsüz ve çözülmeyen olmadığını" kabul eder, ancak kendisi onun ölümsüz ve çözülmeyen kalmasını sağlamayı üstlenir.

Bu nedenle Demiurge'un çalışabildiği iki madde vardır; ruh maddesi ve maddi madde. Madde birçok parçaya bölündüğü gibi, ruh maddeleri de sayısız bireysel ruha bölünür.

Ruhlar, bedenlere yerleştirilmeden önce, Mükemmel Formlar alanında ikamet ediyorlardı ve Formlar tarafından sağlanan mutlak bilgiye erişebiliyorlardı. Ancak, bu ruhların Mükemmel Formlar alanıyla çelişen iradeleri ve arzuları (ruhlara karışan kusurlu maddeden kaynaklanan) vardı ve bunlar ruhların çöküşünü kanıtlayacaktı. Görünüşe göre Demiurge'un kendisi, her şeyden önce kendini yaratıcı bir şekilde ifade etmek için irade ve arzuya sahipti.

Ruhların canlı ve özünde maddi olmadığı yerde, madde yayılmış, katı ve ölüydü. Bir tür biçimsiz, kozmik kildi.

Mükemmel Formları tasarım şablonları olarak kullanan Demiurge, bu kozmik kili Formların kopyalarına dönüştürdü. Elbette bunlar sadece [simülakrlard](#) çünkü ölü madde, maddi olmayan Formların ihtişamını ve değişmezliğini yansıtamazdı. Formların maddi kopyalarına ruhları yerleştirdi. Ruhlar olmadan, madde hızla biçimsiz varoluş biçimine geri dönerdi. Ruhlar, Formlar alanıyla bağlantıyı sağladı. Yine de, ruhlar bu görevde mükemmel değildi ve madde her zaman orijinal kaotik durumuna geri dönmeye çalışıyordu, bu yüzden er ya da geç şeyler öldü, çürüdü veya yozlaştı. Maddi dünyanın doğası buydu.

Ruhlar her dereceden geliyordu. Bazıları Demiurge kadar asil ve bilgeydi ve yıldızları, gezegenleri ve doğa yasalarını kontrol etmek gibi kozmik görevlere atanabiliyorlardı. Bazıları o kadar ilkeldi ki neredeyse ruh bile denilemezdi ve bu aşamada sadece kayalara, metallere ve diğer cansız nesnelere yerleştirilmeye uygundular. Daha yüksek ruhlar bitkiler gibi canlı şeylere yerleştiriliyordu. Daha yüksek ruhlar hayvanlara ve daha gelişmiş olanlar insanlara yerleştirilebiliyordu. En yüksek ruhlar tanrılarınkilerdi.

İnsanların ruhları maddi dünyaya girmek için can atıyorlardı - ta ki oraya varana ve vaat ettiği tüm harikalar yanıltıcı olana kadar. Ruhlar önceki varoluşları hakkında bildikleri hemen hemen her şeyi unuttular, ancak geri dönebilecekleri çok daha iyi bir yer olduğu sezgisini korudular. Peki geri nasıl dönülür? Bu onların varoluşsal sorunuydu.

Ruhlar etkili bir şekilde maddi bir hapisanededir ve onları dışarı çıkaran anahtarı bulana kadar reenkarne olmaya devam edeceklerdir.

Platon'un Demiurge kavramı esasen iyilikseverdi, ancak Gnostikler Demiurge'un ruhun sefaletlerinin yazarı olduğunu fark ettiler çünkü maddi dünyayı yarattı ve ruhların şehvetleri ve arzuları tarafından fiziksel alanın cehennemine çekilmesine izin verdi. Bu yüzden, Demiurge'u kötü niyetli olarak gördüler ve İbrahimî Tanrı - "Yaratıcı" - ile eşanlamlı hale geldi ve kendisi Şeytan olarak kabul edildi.

Özetlemek gerekirse: Platon için iki ayrı, ebedi alan vardı - biri maddi, diğeri maddi olmayan. İlki ölü, biçimsiz ve kaotikken, ikincisi Mükemmel Formların mutlak standartlarına göre yaşıyor ve organize oluyordu. Mükemmel Formlar başlı başına canlı değildi. Aksine, varoluşun yasalarını sağlayan bağımsız, mükemmel fikirlerdi (bir bilim insanı bunları fizik yasaları olarak düşünebilir.) Ruhlar Mükemmel Formların alanında ikamet ediyordu ve ruh ne kadar yüksekteyse, Formların sağladığı mutlak bilgiden o kadar çok faydalanabiliirdi. Ancak birçok ruh daha yüksek yetenekler geliştirmemişti.

En yüksek ruh, Ruh Kontrolcüsü, Ruhların Efendisi (ona "Tanrı" diyebiliriz) Demiurge'du. Onun fikri, ruhların -eğer henüz kendisinin sahip olduğu Formlar anlayışına ulaşmamışlarsa- kendilerini geliştirmek için alternatif bir yol verilmesi gerektiğiydi. Formları öğrenmek, ilerlemek ve takdir etmek için motive edilmeleri gerekiyordu. Bu yüzden onları devasa, kozmik bir hapisaneye koydu: maddi dünya. Ruhların kaçmasının tek yolu, şeylerin gerçek doğasını çözmek için akıllarını zahmetli bir şekilde kullanmaları ve yalnızca Formlar tarafından sağlanan mutlak standartlar tarafından yönlendirilmeleriydi. Zekâ ve akıl, Formlara erişmekle ilgilidir; görüş ve inanç, zekâ ve akla karşıdır ve gerçek değeri olmayan değişen, geçici şeylerle ilgilenir. Akıl, zekâ ve bilgi (gnosis) çıkış yoludur. Başka bir kaçış yolu yoktur.

Demiurge'un davranışı, bakış açınıza bağlı olarak "sert sevgi" veya Şeytani olarak kabul edilebilir. Bu nedenle, olağanüstü derecede karmaşık bir figürdür, "kötülük" yapabilen ancak "daha büyük iyilik" için bir "Tanrı"dır. Bu, "Yaratıcı"nın kötülüklerle dolu bir dünyayı nasıl şekillendirdiğine dair her şeyden çok daha iyi bir açıklama sağlar. İbrahimci Yaratıcı Tanrı'nın aksine, Demiurge hiçbir zaman bir tür Cehennemden başka bir şey başarmaya koyulmadı.

Bununla birlikte, onu Cehennem olarak görmedi. Onu, tüm işlevlerin en büyüğüne hizmet eden hayırsever bir yer olarak gördü: ruhları Cennete uygun hale getirmek için mükemmelleştirmek. Ahlaki olarak değil, RASYONEL olarak mükemmel olacaktı (ve *Platon'un görüşüne göre rasyonel mükemmellik kaçınılmaz olarak ahlaki mükemmelliği üretecekti*). Kurtuluşun anahtarı iyilik veya itaat değil, akıldır. Demiurge, bu ölçüde, yalnızca itaatle ve her zaman iyinin tarafında olduğu propagandasıyla ilgilenen İbrahimî Tanrı'dan tamamen farklıdır. Akıl, zekâ ve bilgiye İncil'de neredeyse hiç yer verilmez. Bunlar anti-entelektüalizm kitaplarıdır. Bunlar aptallar için kitaplardır ve 21. yüzyılda yalnızca aptal insanlar bunları okur ve ciddiye alır. Tevrat, İncil ve Kuran saldırgan bir şekilde aptalcadır. Neredeyse düşük IQ kokuyorlar.

Platon'un sistemi İbrahimcilik'inkinden çok daha karmaşıktır, ancak birçok boşluğu vardır. Bu boşlukların hepsi Aydınlanmacılık tarafından tamamen doldurulur.

Platon'un Demiurge'u dünyayı yoktan var etmedi. Aksine, önceden var olan bileşenleri düzenledi: ebedi madde ve ruh özü ve tasarım kılavuzu olarak Mükemmel Formların mutlak standartlarını kullandı. Platon'un kozmosu, farklı farkındalık ve bilgi seviyelerine sahip canlı ruhlarla dolu olduğu için canlıydı. Platon'un kozmosu, Mükemmel Formlara layık olmak için akıl yoluyla evrimleşmeye çalışan bir hayvan olarak düşünülebilir.

Aristoteles'in Platon'un planına yaptığı temel değişiklik, ruhları önemsizleştirmek ve Formları şeylerin dışındaki aşkın bir alandan çıkarıp bunun yerine onları şeylerin İÇİNE yerleştirmektir. Maddi dünya başka, daha yüksek bir dünyanın kopyası değildi. Aksine, GERÇEK dünyaydı. Form ve madde ayrılamaz. Formla aşılabilir olan Aristoteles'in evreni hala canlıdır, ancak Platon'un evreninden çok daha soyut bir anlamda. Aristoteles'e göre, form, bir ilahi unsur (yaratıcı akıl) dışında, bedenle birlikte öldü. İlahi kısım Tanrı'dan geldi ve Tanrı'ya geri döndü. Aristoteles'e göre kişisel ölümsüzlük imkansızdı. Platon'a göre, bireysel ruhların bireysel akılları vardı. Aristoteles'e göre, Tanrı'nın akıllı ilahi kıvılcımlar aracılığıyla maddi dünyaya girdi ve ölümden Tanrı'ya geri döndü. Bireyleri yönlendirse de, yaratıcı akıl bireylerin bir parçası değildi. Aynı özden değildi. Bağımsız bir varoluşa sahipti.

Aşkınlık ve İçkinlik

Aşkın: yaratılmış dünyanın dışında var olan; maddeye özgü sınırlamalardan özgür; fenomen deneyimizin ötesinde, ancak potansiyel bilginin ötesinde değil.

İçkin: her yerde mevcut; içsel; içinde var olan veya işleyen.

EN BÜYÜK felsefi ve teolojik tartışmaların çoğu aşkınlık ve içkinlik kavramları etrafında döner. Tanrı her yerde midir (içkin)? Tanrı dünyamızın dışında mı var olur (onu aşar)? Başka bir deyişle, dünyanın içinde mi yoksa dışında mı, içinde mi yoksa üstünde mi? Ondandır mıdır (bu onun Yaratılışıdır, ancak kendisi değildir) yoksa Tanrı'nın özü aynı zamanda evrenin özü müdür (bu nedenle Tanrı tanımı gereği içkindir)?

Tarihsel olarak, bu sorulara her türlü cevap verilmiştir. Bazı filozoflar ve teologlar içkinliği, diğerleri ise aşkınlığı vurgular. Bazıları her ikisinin de bir şekilde doğru olduğunu söyler, ancak bu iki terim biraz çelişkili görüldüğü için bunu haklı çıkarmak zor görünür.

Formlar açısından, Platon aşkın okula ve öğrencisi Aristoteles ise içkin okula aitti.

Matematiksel olarak, içkinlik ve aşkınlığın aynı anda işlemesi gerçekten mümkündür ve bunun aslında zihnin maddeyle ilişkisindeki tanımı olduğu söylenebilir. Zihin maddeyi aşar ve aynı zamanda maddi dünyada da içkindir. Öte yandan, madde zihni aşmaz ve zihinsel alanda da içkin değildir.

Bilimsel materyalizm, zihnin aşkınlığının ve içkinliğinin maddi dünyanın işleyişi için elzem olduğunu asla kavrayamamıştır. Zihin madde olmadan işlev görebilir, ancak madde zihin olmadan işlev göremez. Kesin bir şekilde konuşursak, madde ZİHİNDİR, ancak boyutsuz olmaktan ziyade boyutlu olarak var olan zihin. Yalnızca boyutsuz alan içkin ve aşkın olabilir. Bilimin ASLA anlamadığı alan budur. Sorunun ne olduğunu bile kavrayamamıştır.

Einstein'ın özel görelilik kuramı, uzay ve zamanın dışında aşkın ve içkin bir alanın varlığını gösterdi, ancak Einstein kendi kuramının gerçeğini hiçbir zaman kavrayamadı. Hiçbir şeyin boşluktaki ışık hızından daha hızlı gidemeyeceğini söylemeye devam etti (tamamen materyalist bir argüman) ancak ışığın kendi referans çerçevesindeki hızının ne uzayı ne de zamanı deneyimlemediğini ve dolayısıyla her yerde aynı anda bulunduğunu, yani BİLGİNİN (zihinsel veri) anında iletilebileceğini fark etmedi. Fiziksel olarak aracılık edilen bilgi aktarımı, ışığın FİZİKSEL hızını (fiziksel alanda ölçüldüğü gibi) aşamaz. Zihinsel olarak aracılık edilen bilgi aktarımı, uzay ve zamanın fiziksel dünyasının dışındaki bir kanalda gerçekleştiği için böyle bir sınırla asla karşılaşmaz.

[Platon](#) ve [Aristoteles](#)'e gelince, ikisi de haklıydı ve ikisi de haksızdı. Platonik, aşkın Formlar alanı var olabilir ve yine de Aristoteles'in gerektirdiği için biçimde işleyebilir. İkinin de haksız olduğu nokta, Formların DEĞİŞMEZ olduğunu söylemeleri idi. Aslında, Formlar evrimseldir. Formlar kusurlu bir şekilde başlar ve mükemmelliğe doğru evrimleşir. Maddi dünya ile bir geri bildirim döngüsü kurarlar. Fiziksel dünyadaki değışiklikler Formları etkiler, Formlar buna yanıt olarak değışir ve ardından yeni, güncellenmiş durumu fiziksel dünyaya geri bildirir, ardından fiziksel dünya tepki verir ve bu şekilde ileri geri gider. Dolayısıyla dünya, değışmeyen Formlar tarafından yönetilen STATİK değildir. Boyutsal/boyutsuz bilgi geri bildirim döngülerine göre evrimleşen Formları içeren DİNAMİKTİR.

Teozofi ve Antroposofi

TEOZOFİ, ANTİK YUNANCA'DA "tanrı bilgeliği" anlamına gelir ve ilahi şeylerin bilgisiyle ilgilenir. Neoplatonistler tarafından kullanılan bir terimdi ve daha sonra Agrippa, Paracelsus ve Boehme'nin yaklaşımına uygulandı (yani, İlluminati'nin çalışmaları ve yazılarıyla yakından özdeşleştirilen bir kavramdı ve aslında İlluminizm kendisini nihai teozofik sistem olarak ilan eder). Teosofi, nihayetinde, İlluministlerin [apotheosis](#) kavramının bir özetinden başka bir şey değildir; Tanrı olmak. Sonuçta, gerçek "Tanrı bilgeliği" ilahiliğe ulaşmadan başka nasıl elde edilebilir?

Teosofi, nihayetinde, insanlık ile Tanrı arasındaki ayrımların ortadan kaldırılmasıyla ilgilidir. Sınırdaki, iki kavram birleşir.

İnsan ve Tanrı arasında köprü kurulamaz bir boşluk yoktur. İkilik yoktur. İçsel bir fark yoktur. Tanrı basitçe Evrimleşmiş İnsandır. Tanrı'nın zihni akıl, mantık ve bilgiyi yansıtır. Zeki bir insanın zihni akıl, mantık ve bilgiyi yansıtır. Aradaki fark sadece bir derece farkıdır. Tanrı çok daha rasyonel, mantıklı ve bilgilidir, ancak hepimiz aynı seviyeye ulaşabiliriz. Akıl, mantık ve bilgi yasaları insan zihninden ilahi zihne değişmez. Yasalar sabittir. Bunları kavrama ve uygulama yeteneği değişen tek şeydir. Hepimiz kozmik, ilahi bilince ulaşabiliriz.

1875'te [Helena Blavatsky](#), tüm dinlerin gerçeğin bir kısmına sahip olduğu gibi aceleci ve hayalci bir iddiada bulunan "Teozofi Derneği"ni kurdu. İbrahimciliğin gerçekle herhangi bir bağlantısı olduğunu söyleyen herkes yanılıyor. İlluminati, Blavatsky'nin teozofi yöntemine pek saygı duymuyor çünkü aşırı "ılımlı" şekilde "gerçeğin" mantıksız, batıl inanç sistemlerinde bulunabileceğini söyleyerek *dini gerçeğin* tüm kavramını yok ediyor. HAYIR OLAMAZ.

Blavatsky aslında duyduğu masalları gerçek sanan bir hayalciydi. Ama Bu, Teozofi eserlerini okumaktan hiçbir kazanç elde edilemeyeceği anlamına gelmiyor, tıpkı İbrahimciliği incelemenin kârsız olmadığı gibi. Tüm dinlerde ilginç fikirler ve psikolojik içgörüler bulunabilir: İnsanların neden saçmalıklara inandığını anlamak, aydınlanma yolunda hayati bir görevdir.

Blavatsky, bir "Ruhsal Hiyerarşi" olduğunu ilan etti - bir tür iyi huylu yüksek ruhsal varlıklar konseyi - ve tüm farklı dinler, bu varlıkların insanlığın daha büyük bir mükemmelliğe evrimleşmesine yardımcı olma girişimleridir. Eğer bu doğru olsaydı, görevlerinde işe yaramadıkları, açıkça iletişim kuramadıkları ve çoğu sahte dinin ardından gelen savaşların ve zulümlerin gerçek kışkırtıcıları ve yazarları oldukları sonucuna varmamız gerekirdi.

Yani, eğer bunlar bizim ulaşmaya çalıştığımız aydınlanmış kişilerse, onlarsız da yapabilir ve tek başımıza gidebiliriz. Bize kötü yani yanıltıcı talimatlar veren hiçbir *palyaço* istemiyoruz. Şundan şüphemiz olmasın: Madam Blavatsky'nin kendisi gerçek Ruhsal Hiyerarşiydi ve şayet onu okuyacaksınız gerçekten uyanık olmanız gerekecektir.

Blavatsky'nin amaçları üç yönlüydü:

- 1) Irk, inanç, cinsiyet, kast veya renk ayrımı olmaksızın Evrensel İnsanlık Kardeşliği'nin çekirdeğini oluşturmak.
- 2) Karşılaştırmalı Din, Felsefe ve Bilim çalışmalarını teşvik etmek.
- 3) Açıklanamayan Doğa yasalarını ve insanda gizli güçleri araştırmak.

1) ile ilgili olarak bu saf bir ütopyacıdır. Din, evrensel kardeşliğin önündeki temel engellerden biridir. İnsanlık ateizme, agnostisizme ve şüphecilığe mutlak saygı duyan evrensel, rasyonel bir dine sahip olana kadar evrensel kardeşlik olamaz. 2) amacı gerçek gerçeği ortaya koymak için rakip iddiacıları KRİTİK bir şekilde gerçekle karşılaştırmak olduğu sürece övgüye değerdir. Kesinlikle tüm sistemleri eşit olarak ele almakla ilgili olmamalıdır. Bazı inanç sistemleri kaldırılmalı, teşvik edilmemeli ve virüs gibi yayılmalarına izin verilmemelidir. 3) Bu, yalnızca akıl, mantık, gerçek ve bilgi yoluyla elde edilebilir - çoğu dinin desteklediği türden çılgın batıl inançlara ve bilim karşıtlığına boyun eğmekle değil.

Teozoflar, dünyanın bilince doğru evrimleşen temel yapı taşlarından oluştuğunu ileri sürerler. Bu bizim de katıldığımız bir şeydir. Aydınlanmacılıkta yapı taşları monadlardır: bilinçli ve mükemmel olma yönünde içsel bir dürtüye sahip bilinçsiz ruhlar ve boyutsal enerji üretebilen boyutsuz enerji noktaları olarak bilimsel olarak işlev görürler.

Teozoflar, tüm insanların ölümsüz "Yüksek Benlikleri" olduğunu söylerler, ancak Alt Benlikleri genellikle bu yüksek doğa ve yetenekten tamamen habersizdir. Tüm fiziksel, duygusal ve alt zihinsel bileşenler zamanı gelince parçalanacak ve yok olacaktır - yalnızca Yüksek Benlik dayanır. Biz de buna katılıyoruz.

Teozoflar, Yüksek Benliğin (genellikle Monad olarak adlandırdıkları!) mineral, bitki ve hayvan aşamaları da dahil olmak üzere sayısız varoluş biçiminden geçtiğini söylerler. Her hayvan varoluşundan sonra Monad yeniden doğar ve bunu her yaptığında kozmik bulmacanın biraz daha fazlasını öğrenir. Biz de bu görüşe katılıyoruz.

Teozofik yeniden doğuş görüşünde, daha düşük formlara gerileme imkansızdır. Buna büyük ölçüde katılıyoruz, ancak gerilemenin imkansız olmaktan ziyade olası olmadığını söylemek daha doğru. Herhangi bir yüksek varlık daha düşük bir formda geri dönmeyi seçebilir, ancak bunun anlamı ne olurdu? Sadece çok özel bir takıntılar varsa, yani bir kuş gibi uçmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorlarsa böyle bir seçim yaparlardı.

Teozofi, insanlardan daha yüksek ruhsal varlıkların olduğunu öğretir - İlluminizm'de (Phoster) Fosterler veya Arkonlar olarak adlandırılan türden. İlluminizm'de ruhsal ölçekte yükselmenin ahlaki olarak daha iyi olmakla ilişkilendirilmediği vurgulanmalıdır. Aynı kolaylıkla daha kötü olabilirsiniz. Şeytan, maddi dünya üzerinde daha fazla güç ve kontrol elde ederek gelişmedi; tam tersi. **Ne kadar çok gücünüz varsa, o kadar çok ayartmayla karşılaşırsınız.** Ruhsal yükselmenin iyi niyetle sonuçlanma olasılığı, kötü niyetle sonuçlanma olasılığı kadar yüksektir. (yani güç zehirlenmesi).

Teozoflar, insanların kendilerini özgürleştirmeleri ve kendi kurtarıcıları olmaları gerektiğini öğretir. Başkaları tarafından kurtarılabileceğiniz kavramına karşı çıkarlar. Tamamen katılıyoruz. Hristiyanlık kötü bir dindir çünkü insanların kendilerine yardım etmek ve kendilerini kurtarmak için güçsüz olduklarını söyler. Bu nedenle onları İsa Mesih'in köleleri yapar, onun yardımı ve lütfu olmadan sonsuza dek cehennemde yanacaklardır. Bu tamamen kabul edilemez bir inanç sistemidir.

Teozofi, ne ekersen onu biçersin karmik doktrinini öğretir. Tüm eylemlerin karmik anlamda matematiksel olarak bağlantılı sonuçları olduğundan bahsederler. Biz bunu tarif edilemeyecek kadar saçma olarak görüyoruz. Matematiğin karma ile hiçbir bağlantısı yoktur. Açıkçası, karma şimdiye kadar tasarlanmış en saçma kavramlardan biridir. Ahlaki açıdan mükemmel bir Yaraticının varlığını inkar edenlerin, ahlakın bir şekilde evrenin dokusuna yerleşmiş ve kodlanmış olduğunu iddia ederek evrene gizlice sokmalarının bir yoludur. *Gerçi, Şayet karmayı bir tür avam ahlaka bağlamak yerine, aslında nedenselliğin başka bir ismi olarak sayarsak aslında daha isabetli olabiliriz.*

Gerçek şu ki, iyi ve kötü diyalektik bir çifttir ve kötü eylemler için garantili bir ceza ve iyi davranışlar için garantili bir ödül yoktur. Aslında, her gün etrafımızda gördüğümüz gibi, tam tersi sıklıkla geçerlidir: kötülük sıklıkla ödüllendirilir ve iyilik cezalandırılır.

Evren son derece [Maniheisttir](#) - iyi ve kötü mükemmel bir şekilde eşleşir. Gerçek Tanrı Abraxas, iyi ve kötünün bir tanrısı değildir; aksine, iyi ve kötünün ötesindedir. İçinde faaliyet gösterdiği alan AKIL alanıdır. Nihai rasyonel varlık, kötülük eylemleri yapmaya hiç gerek duymaz. Bu tür eylemler, bir tür kozmik süper bilgisayar olarak faaliyet gösteren bir varlık için hangi amaca hizmet eder?

Hegelci diyalektiğin doruk noktası Mutlak Zihin'dir ve bu Zihin kesinlikle rasyoneldir. Diyalektiğin mutlak irrasyonel bir Zihin ile doruğa ulaştığını hayal edin. Ne tür bir kaotik cehennem olurdu?

Kendinize şu soruyu sorun - İbrahimcilik Tanrısı size rasyonel geliyor mu? Davranışları rasyonel mi? İnsanlıktan talepleri rasyonel mi? Cezaları rasyonel mi? O, irrasyonel bir diyalektiğin Omega Noktası gibi görünmüyor mu? Eğer rasyonelse, TANRI BİZİ KORUSUN!

Mantıksızlık, kötülük kavramının anahtarlarından biridir. Sokrates ve Platon kötü eylemleri cehaletin ürünü olarak görüyorlardı. Aptal insanlar kötüydü çünkü daha iyisini bilmiyorlardı. Kendileri gibi iyi eğitilmiş insanlar asla kötü olamazlardı. Ne yazık ki kötülük sadece cehaletten ibaret değildir. İnsanlar kötü amaçlar peşinde koşarken oldukça mantıklı olabilirler, ancak asıl nokta, özledikleri güce ulaştıklarında bunu asla mantıklı amaçlar için değil, tamamen bencillik, şımartma ve Narsisizm için kullanmalarındadır. İbrahim'in Tanrısı nerede bilimden, matematikten, mantıktan, akıldan veya felsefeden bahsediyor? Tek söylediği şey: *"Bana itaat edin, bana tapın, beni yüceltin - yoksa yok olun!"* Bu ne tür bir mantıktır? Kötülük nihayetinde kibirle ilgilidir: patolojik bir dereceye taşınmış öz sevgi.

Involution ve Evrim

TEOSOFİ, ruhun maddeye "involution"undan ve ardından maddenin tekrar ruha evrimleşmesinden bahseder. Peki, involution ne anlama geliyor?

Evrim, yükselen bir yörüngeyi izleyerek daha düşük olanın daha yüksek olmasıyla ilgiliyken ve devolution, alçalan bir dejenerasyon yörüngesini izleyerek daha yüksek olanın daha düşük olmasıyla ilgilidir (ve evrim ve devolution'ın her zaman çatışan diyalektik bir çift olduğunu söyleyebiliriz), involution, daha yüksek olanın daha düşük olanı belirlediği veya yarattığı yerdir. *Involution, dejeneratif bir süreç olmaması bakımından devolution'dan farklıdır. Aksine, daha yüksek bir varlığın, evrimsel bir öğrenme süreciyle kendine geri dönmek için kendisinden dışarı çıkarak (kendini yabancılaştırarak) daha da yüksek bir duruma ulaşmak için kullandığı bir stratejidir. "İki adım ileri gitmek için bir adım geri gitmek" tekniği olarak düşünülebilir.* Farklılaşmamış bir Zihin, bireyselleşme ve güç için bir rekabet yaratmak amacıyla zaman, mekan ve madde (boyutsallık) fiziksel dünyasını yaratır, bu sayede bireysel zihinler evrimleşecek ve sonunda fiziksel dünya ortadan kalkacak ve tüm bireysel zihinler bir Süper Zihin oluşturmak için tekrar bir araya gelecek - kozmosun optimize edilmiş zihni. Birçok yönden, bu Jung'un kozmik bir tuval üzerine yazılmış bireyselleşme sürecidir.

Involution sıklıkla İlahi'nin kozmosu tezahür ettirdiği süreç olarak tanımlanır. Evrim daha sonra kozmosun özellikle bilinç olmak üzere daha yüksek durumlara yükseldiği ve İlahi'nin kendisinin bu kozmik evrim yoluyla daha yüksek durumlara ulaştığı süreçtir. Kozmik Involution esasen Büyük Patlama'dır, bu noktadan itibaren Kozmik Evrim devralır. "Zamanın sonunda", evrimleşmiş kozmos aslında saf zihin haline gelmiştir - Mutlak.

Tüm süreç bu nedenle şöyledir: Bilinçdışı Mutlak, tüm madde bilinçli zihne dönüştürülene ve Bilinçdışı Mutlak artık Bilinçli Mutlak olana kadar evrimleşen fiziksel bir dünyayı tezahür ettirmek için içe doğru kıvrılır. Başka bir deyişle, Mutlak Bilincin üretimi yaşamın ve kozmosun amacıdır. Süreç insan yaşam döngüsünde görülebilir. Döllenmiş bir yumurta, bireyin Büyük Involution Patlamasıdır ve bu yumurta daha sonra bilinçsiz bir bebek üretir. Bilinç, bireyin yaşamı boyunca evrimleşir ve sonsuza kadar yaşayabilseydi, kozmik bilince ulaşır ve tamamen zihinsel bir varlık olurdu.

Kozmik Involution'dan (Yaratılış, diyebiliriz buna) sonra, İlahi (Mutlak, Brahman, Tanrı vb. diyebiliriz) hem Bir'dir (Yaratıcı) hem de Çok'tur (yaratılan). Çok'un her biri Bir'den gelir ve Bir'e geri dönebilir. Hinduizm'de, kozmik ruh Brahman'dır ve bireysel ruh Atman'dır ve Atman'ın görevi, içine girdiği Maya perdesini aşmak ve nihayetinde Atman = Brahman ve Brahman = Atman olduğunu fark etmektir.

Involution, Bir'in Çok (bireyselleşme) haline gelmesinin yoludur ve Evrim, Çok'un tekrar Bir olmasının yoludur. Çok başlangıçta ayrı, bölünmüş ve cahildir ve görevleri, bilgi (gnosis; aydınlanma) yoluyla cehaletlerini yenerek şeylerin gerçeğini fark etmektir.

İnvolution, “Yaratılış”ın (fiziksel dünya zihinden, yoktan değil, ortaya çıkar) etkinleştiricisi ve sebebidir. Fiziksel evren, Tanrı’nın bilinçsiz zihninin fizikselleştirilmesi/maddeleştirilmesidir ve evrim yoluyla Tanrı’nın Zihni bilinçli hale gelir.

İnvolution, Mutlak’ın kendini sınırlama ve yoğunlaştırma (sonsuz olanı sonlu hale getirme) süreci olarak tanımlanır. Özne olarak Mutlak, kendisini Nesneye dönüştürür. İnsanlar söz konusu olduğunda, Nesne daha sonra bilinçli hale gelir, yani Özne olur. Fiziksellik Nesnelliktir ve Zihinsellik Öznelliktir. Bir insan hem fiziksel bir nesne hem de bir öznedir. Özne, yalnızca nesnenin evrimi sayesinde mümkün hale geldi. Zihin evrimleştikçe, gerçek Kaynağını keşfeder – Mutlak, ki o Mutlak’ın bir hücresi, bir yüzüdür.

Evrimin involution tarafından tetiklendiğini söyleyebiliriz. Daha da ileri gidip evrimi ve involution’ı bir geri bildirim döngüsünde işleyen diyalektik bir çift olarak tanımlayabiliriz, yani zihin involution yoluyla madde üzerinde sürekli olarak işlemektedir. Darwin tarafından tanımlanan maddenin evrimi, zihnin madde üzerinde involution’ı ile birliktedir (Darwinist şemada tamamen görünmez bir süreç). Evrimi yönlendiren ve rastgele olmasını engelleyen bu gizli involution’dır. Evrim aslında yönlendirilmiş ve teleolojiktir. Zihin ve madde etkileşimlerini optimize etmek için birlikte çalışırlar. Ancak bilimsel materyalizmin paradigması bu sürecin zihinsel kısmını görmezden gelir ve onu rastgelelikle değiştirir.

Darwinci Evrimin tanımlayıcı sorunu, bunun tamamen materyalist ve rastgele mi, yoksa zihin tarafından yönlendirilen ve rastgele olmayan mı olduğudur (ancak ikincisi rastgele görünebilir çünkü süreci yönlendiren zihin tamamen bilinçsiz olarak başlar ve gücünü artırmak için yalnızca sezgisel kapasiteye sahiptir - tıpkı bilinçsiz bir insan bebeğinin ebeveynlerinin dikkatini çekmek ve onları manipüle etmek için çığlık atarak istediğini nasıl elde edeceğini sezgisel olarak bilmesi gibi).

İnvolution, zihnin maddeye dönüşmesiyle başlar. Ancak madde artık var olsa da, zihin yok olmamıştır. Zihin madde üzerinde çalışmaya devam eder, yani involution kapatılmaz, evrimle birlikte çalışır ve aslında evrimi yönlendirir, amaç maddeyi giderek daha fazla zihin ve özellikle bilinç üreten veya ifade eden bir forma dönüştürmektir.

Hristiyan “Akıllı Tasarım” kavramının aksine, Evrimle Evrim aslında “Bilinçsiz Tasarım”dır – bu, materyalist rastgele mutasyondan çok daha hızlı, ancak Akıllı Tasarımdan çok daha yavaş ilerlediği anlamına gelir. Sonunda Bilinçsiz Tasarım Akıllı Tasarıma dönüşür – genetik mühendisliği gibi şeylerde ustalaşan insanlarda gördüğümüz gibi.

Hristiyan Akıllı Tasarım fikri sadece karmaşık bir Yaratılışçılıktır çünkü eğer en başından itibaren bir Tanrı – Akıllı Tasarımcı – olsaydı, evrimi tasarlamazdı, değil mi? Bunun anlamı ne olurdu? O, Yaratılış Kitabı’nda anlatıldığı gibi dünyayı yaratır ve tasarlardı. Ama açıkça böyle bir şey yapmadı.

Atlantisliler?

BLAVATSKY'NİN EN BÜYÜK BAŞARISI, düşüncelerinin bir kısmını Leibniz'in Monadoloji'sine göre modellemektir ve düşüncesinin değerli olan kısmı da budur. Bundan nerelerde saparsa, aptallaşır.

Monadlardan ruhsal atomlar olarak bahsediyor ve görünüşte boş olan tüm uzayın boşluğu dışlayacak şekilde onlarla "noktalı" olduğunu söylüyor. Bu tamamen doğrudur. Boş uzay dediğimiz şey aslında matematiksel olarak boyutsuz noktalar olan sonsuz monadların matematiksel bir uzayıdır.

Blavatsky, insan medeniyetinin yedi aşamalı bir döngüde geliştiğinden söz etti. Başlangıçta insanlar saf ruhtu; ikinci çağda Hiperborlular; üçüncü çağda Lemuryalılar ve dördüncü çağda Atlantisliler olarak adlandırıldılar. Atlantis, döngünün en düşük noktasıydı. Şu anda beşinci çağdayız: insanlığın psişik yeteneklerinin yeniden uyanışı. Önümüzde iki yüksek aşama var.

Blavatsky'ye göre insanlık şu anda beşinci kök ırkın -Aryan ırkının- aşamasındadır. Bu ırk, dördüncü kök ırktan (Atlantisliler) türemiştir. Aryanlar, Atlantis sakinlerinin reenkarnasyonudur.

Aryanlar, iddiaya göre, Atlantislilerin beşinci alt ırkından -beyaz tenli Samilerden- gelmektedir (!). Blavatsky'ye göre bazı Sami halkları "maneviyatta yozlaşmış" hale gelmiştir. Blavatsky'nin yazılarında her türden benzer şekilde tuhaf ırksal çöp bulunmaktadır.

Teozofi bu tür masallarla doludur. Teozofi'yi aptalca ve fantastik kılan bu tür konuşmalardır. Bu görüşe göre insanlık evrimleşmekten ziyade yozlaşmıştır ve Darwin tamamen yanılmıştır.

Yedi rakamı teozofistler için kutsaldır ve bir insanı yedi bedene sahip olarak tanımlarlar: kaba (fiziksel), astral, prana, kama, manas, Buddhi ve Atman. Bu görüşün çoğu Doğu dininden (Budizm ve Hinduizm) derlenmiştir. Varoluşun farklı düzlemlerinde var olduğu varsayılan bu ayrıntılı Rus Bebek (Matruşka) bedenleri şeması için hiçbir bilimsel, matematiksel veya felsefi gerekçelendirme girişimi yoktur.

Teozofi, Yeni Çağ hippie çöpünün çoğunun altında yatar. Esrar kafalı ve ecstasy hapi içenler için bir dindir.

Müzikal Armageddon

TEOSOFİK MÜZİSYEN Alexander Scriabin, "gizemli" ([Mysterium](#)) akoru olarak adlandırılan bir "quartal sentetik akor" tasarladı. Himalayalar'da iyicil bir Armageddon'u tetikleyecek bir multimedya eseri icra etmeyi planladı - "yeni bir dünyanın doğuşunu müjdeleyecek tüm sanatların görkemli bir dini sentezi" olarak tanımlandı.

Mysterium adlı eser, Scriabin'in 1915'teki ölümü nedeniyle asla icra edilmedi. Dünya bir kurşundan kurtuldu mu?

Antroposofi

[ANTROPOFİ](#), Teosofi'nin "Tanrı Bilgeliği"nin aksine, ANTİK YUNANCA'DA "İnsan Bilgeliği" anlamına gelir, ancak Tanrı ve İnsan nihayetinde aynıysa, Teosofi ve Antroposofi de aynıdır.

Antroposofi, insanın doğası hakkındaki bilgiyle ilgilidir ve Teosofi'nin doğrudan bir koludur ve Teosofist [Rudolf Steiner](#) (1861 - 1925) tarafından kurulmuştur. Steiner, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'ndan Almanca konuşan biriydi (günümüzde Hırvatistan'da doğdu).

Antroposofi, içsel tefekkür yoluyla (antik Neoplatonizm tarzında) doğrudan deneyime açık, nesnel, entelektüel olarak anlaşılabilir bir ruhsal dünyanın varlığını varsayan ruhsal bir felsefedir. Bu ruhsal dünyaya erişmek için, duyusal deneyimden bağımsız bir düşünme biçimi geliştirmek gerekir. Duyular tamamen fiziksel dünyayla ilgilidir ve ruhsal dünyayla hiçbir ilgisi yoktur. **Ruhsal dünyayla etkileşim kurmak istiyorsanız, bu duyusal olmayan düşünme yoluyla olmalıdır**, bu nedenle bunun için en iyi yer, duyuların mümkün olduğunca sessiz olduğu meditasyondur.

Modern düşünceyi kullanarak, baskın sol beynin fiziksel dünyayla meşgul olduğunu ve ruhsal dünyayla bağlantımızı sağlayanın bilinçsiz sağ beyin olduğunu söyleyebiliriz.

Antroposofinin büyük amacı, ruhsal dünya araştırmalarıyla bilimin fiziksel dünya araştırmalarının kesinliğine ve netliğine ulaşmak, dolayısıyla bir "ruhsal bilim" olmaktır. Antroposofik fikirler eğitime (uluslararası üne sahip Steiner/Waldorf okulları), biyodinamik tarıma, tıbbı ve sanatlara uygulandı. Antroposofik Topluluğun uluslararası merkezi İsviçre Dornach'taki Goetheanum'dadır (Steiner, Goethe'nin sadık bir hayranıydı ve onun hakkında iki kitap yazmıştı).

Steiner, özellikle yaratıcılıkla ilgili olan içsel deneyimlere dayalı bir özgür irade kavramı geliştirdi. Birçok açıdan yaratıcılık, özgürlüğün özüdür. Bir robotu yaratıcı davranış geliştirmesi için nasıl programlıyorsunuz? Yaratıcılık, daha önce hiç kimsenin sahip olmadığı ve genellikle belirgin bir emsali olmayan düşüncelere sahip olmayı içerir. Bir Darwinist, rastgele mutasyona dayalı evrimi yaratıcı olarak tanımlayabilir, benzeri görülmemiş yaşam formlarına yol açabilir ve zihinsel yaratıcılığın maddeden ziyade zihne uygulanan başka bir rastgelelik türü olduğunu söyleyebilir. Yine de yaratıcılık olduğu gibi TANINMALI ve sonra değerini çıkarmak için sömürülmelidir. Rastgele bir süreç kendi önemini nasıl tanıyabilir? Tanıyamaz. Doğal seçim teorisinde, buna gerek yoktur ve sadece gelişir ve çevresinde baskın hale gelir. Yine de yaratıcı bir yenilik, zihin tarafından anında bu şekilde tanınır. Temel soru, materyalizmin evrimsel ortamında gerçekleşen görünüşte rastgele mutasyonların görüldükleri kadar rastgele olup olmadıkları ve ilkel, bilinçsiz bir zihin tarafından bir düzeyde "tanınıp" daha sonra aktif olarak kullanılıp kullanılmadıklarıdır. Bu, radikal biçimde daha hızlı bir evrime yol açacaktır.

Bilim insanı Fred Hoyle şöyle demiştir: *"Yaşamın Dünya'da ortaya çıkma olasılığı, bir hurdalıkta esen bir kasırganın bir Boeing 747'yi bir araya getirme şansına sahip olma olasılığından daha büyük değildir."* Eğer bu doğruysa, materyalist anlamda yaşamın herhangi bir yerde, Dünya'dan bahsetmiyorum bile, ortaya çıkması imkansızdır. Bu durumda, yaşam vardır çünkü yaşam her zaman var olmuştur - çünkü evren doğası gereği canlıdır.

İnsanları oluşturan atomlar canlıdır, ancak bu yaşamı anlamlı bir şekilde ifade edemezler. Kendilerini insanlara dönüştürdüklerinde, yaşam nitelikleri ortaya çıkar. "Yaşamın" atomlardan ortaya çıktığını söylemek, aslında atomların zaten sahip olduğu yaşama, kendini anlamlı bir şekilde ifade etme araçlarının verildiğini söylemektir. Atomların karmaşık düzenlemeleri, yaşamın karmaşık ifadelerine yol açar. Bu, yaşamın yasaasıdır.

Yaratıcılığın temel özelliği, davranışları ve hatta insanlık tarihini radikal bir şekilde değiştirebilmesidir. Dünyaya yeni yasalar getirir. Zaman geçtikçe fizik yasalarının yeni yasalar ürettiğini hayal edin. Evrenin yarın yeni bir yasa yüzünden tamamen farklı olacağını hayal edin. Bu, kozmos için felaket olabilir, ancak zihinsel alanda yeni yasaların, fikirlerin ve iş yapma biçimlerinin yaratılması tüm ilerlemenin itici gücüdür. Zihin doğası gereği yaratıcı, yeni, beklenmedik ve benzeri görülmemiş olanın alanıdır.

Steiner, Teosofi Cemiyeti'nden ayrıldı çünkü aşırı derecede Doğu ve özellikle Hint yaklaşımına yöneldiğini düşünüyordu. Steiner daha Hristiyan ve bilimsel bir vurgu yapmak istiyordu. Teosofi Cemiyeti, *Jiddu Krishnamurti* adlı çocuğu reenkarne olmuş Mesih olarak sunduğunda yolların ayrılması kaçınılmazdı. Steiner öfkeleni (ve yıllar sonra Krishnamurti bile bu iddiayı reddetti), bu yüzden Steiner, Teozofi fikirlerini en üretken yol olarak gördüğü şekilde geliştirmesine olanak sağlamak için Antroposofi'yi yarattı.

Steiner, dünyanın ve insanlığın tarihi, ön tarihi ve geleceğinin sözde manevi kroniği olan Akaşik Kayıtlar'ı doğrudan deneyimlediğini iddia etti. Şimdiye kadar toplanmış tüm bilginin bulunduğu bu inanılmaz kozmik "kütüphaneye" genel erişimin insanlıkta bir dönüşüme yol açacağını düşünüyordu. Bir kişinin ahlaki gelişiminin manevi yeteneklerin gelişiminden önce gelmesi gerektiği konusunda güçlü bir görüşe sahipti, ancak ahlakın manevi dünya hakkında gelişmiş bilgiyle nasıl bir bağlantısı olduğunu görmek zor. Kara büyücüler hem ahlaksız hem de güçlüyse, açıkça gelişmiş güçlerini güvence altına alan "iyilikleri" değildi.

Steiner tipik bir ahlakçıydı ve Hristiyanlığa fazlasıyla ilgi duyuyordu ve bu, çalışmalarını büyük ölçüde baltaladı. İlluminati, Goethe'ye olan hayranlığı nedeniyle Steiner'a önemli bir ilgi duyuyordu, ancak onu işe almamaya karar verdiler.

Antroposofistler, hayal gücü, ilham ve sezgi üzerinde bilinçli kontrol elde etmeye dayalı bir içsel gelişim sürecini teşvik ederler. Programlarının bu kısmına kesinlikle katılıyoruz. Duyusal olmayan veya duyular üstü bilincin elde edilebileceği söylendi. Elbette, bu yaklaşımın muazzam tehlikesi, fanteziyi, sanrıyı ve hayalperest düşünceyi davet etmesidir - ve Antroposofi'nin büyük bir kısmı bu türdendir. Maddi dünyadan toplanan duyusal veriler nesnel kanıt sağlar, bu nedenle bilim teorii verilerle karşılaştırılabilir ve gözlemlerle tutarsız olan tüm teorileri terk edebilir. Antroposofi "psşik alanda" buna benzer bir şeyi nasıl başarabilir? Hangi nesnel gerçeklere başvurulabilir? Tamamen kanıtlanamaz olan hayal uçuşlarında hangi kısıtlamalar vardır?

Steiner, insanın rasyonel düşünme kapasitesinin, bireylerin kendi başlarına spiritüel araştırmayı anlamalarına ve ana akım dinleri "kutsal" ve "yanılmaz" metinleriyle rahatsız eden "otoriteden" bağımsız olmalarına izin vereceğine inanıyordu.

Antroposofik yaklaşımı, bir yandan mistisizmle (ki bunu açıklıkta yetersiz görüyordu) ve diğer yandan bilimle (ki bunu dışsal, maddi dünyayı araştırmakla sınırlı görüyordu ve anlamlı bir şekilde ele alamadığı içsel, zihinsel dünyadan habersizdi) karşılaştırdı. Ne yazık ki, Antroposofi bilimin hiçbir şekilde yerini tutamaz ve tam olarak mistisizme benzer ve aslında çoğunlukla mistik düşünceli olanları cezbeder.

Psikologlar, özellikle Jung, çok daha verimli bir "antroposofi" yarattılar. Aslında psikoloji, insanlıkla ilgili bilgelik değilse nedir? Şimdi ihtiyaç duyulan şey, psikolojiyi beyinle ilgili nesnel gerçeklerle ilişkilendirmektir. Beynin sağ yarım küresinin sınırları çözülebilirse, insanlığa hangi dikkate değer yeni ufuklar açılacak? Ayrıca bir "zihin matematiği"ne de ihtiyaç vardır - yani tüm zihinsel fenomenlerin matematiksel temellerini incelemek.

Steiner, insanların dört bileşene sahip olduğunu söyledi:

- inorganik dünyadaki her şeyle ortak olan fiziksel bir beden;
- tüm canlı yaratıklarla (bitkiler dahil) ortak olan bir yaşam bedeni ("eterik beden");
- tüm hayvanlarla ortak olan duyarlılık veya bilinç ("astral beden") ve
- dünyamızda insanların benzersiz bir şekilde sahip olduğu öz farkındalık yetisinin bulunduğu ego.

Antroposofi, insanlığın başlangıçta oldukça sezgisel olduğunu ve ruhsal gerçekliklere dair durugörü sahibi bir algıya sahip olduğunu ileri sürer. İnsanlık, sezgisel ve durugörü deneyimlerini bir kenara iten ve onları atavistik hale getiren entelektüel yeteneklere giderek artan bir güven geliştirdi. Psişik olarak yetenekli olanlar, diğerlerinde bastırılan bu eski niteliklere sahiptir. Bilimsel materyalizmde olduğu gibi aşırı entelektüalizasyon, doğal ve ruhsal gerçekliklerle temas yerine soyutlamaya kısır bir güven üretti. Çok daha doğal ve ruhsal yönelimli olan eski benliklerimizden uzaklaştık. Görev, soyutlama ve akli hayal gücüyle birleştirmek ve bilinçli olarak ilham ve sezgisel içgörüler elde etmektir.

Bu hesabın [Julian Jaynes](#)'in iki meclisli paradigmasına çok benzediğini unutmayın. Eski iki meclisli zihin egemen olduğunda insanlık son derece sezgisel ve spiritüeldi ve doğrudan "tanrılardan" iletişim alıyordu. Sol beyin rasyonalitesi evrimleştikçe, "tanrılar" sessizleşti ve sol beyin "benliğimiz" olarak tanımladığımız iç ses haline geldi. Sol beyinle yaptığımız rasyonel ilerlemelerden ödün vermeden sağ beyin özelliklerinden bazılarını geri getirmemiz gerekiyor. İnsanlığın karşı karşıya olduğu büyük zorluk budur: Felaket çatışmalar yaratmadan kendimizi hem daha rasyonel hem de daha sezgisel/spiritüel hale getirmek.

Antroposofi, Teosofi gibi reenkarnasyon ve karmayı benimser. Bireyin karmasının, daha fazla gelişim için gereken zorlukları ve fırsatları sağlayacak olan ebeveynlerin, fiziksel bedeninin, mizacın ve kapasitelerin seçimini belirlediği söylenir. Bu tipik bir karmik anlatımdır ve elbette ki saf bir saçmalaktır. Her zamanki gibi, akla karşı mide bulandırıcı bir düşmanlık gösterir. "Bilgelik" hakkında konuşan insanların akla karşı bu kadar sık hor görmeleri şaşırtıcıdır. Neden hiç hepimizin daha rasyonel olma yolculuğunda olduğumuzu ve "karmanın" bizi "daha iyi" olmaktan çok daha akıllı yapmaya yönelik bir güç olduğunu söylemiyorlar? Neden bu kadar çok insan "iyi" olmanın akıllı olmaktan daha önemli olduğunu düşünüyor?

Sözde iyilik dinleri, artan rasyonelliğin önündeki en büyük engelleri sıklıkla kanıtladı. Aydınlanma, birçok yönden, çocukça, batıl inançlı, inanç temelli, saf iyilik anlayışlarına karşı bir savaştı. **Her durumda, çoğu din için asıl mesele "iyilik" değildi, daha çok itaat ve kontroldü.** Kontrolcüler itaat edenlerin sırtlarını sıvazlar ve onların iyi oldukları ve cennete gidecekleri söylenir; direnenler kötü sapkınlar olarak adlandırılır ve kazıkta yakılırlar.

Karmik düşünce hem akla hem de özgür seçime bir hakarettir. Hiçbir ruh karmik olarak hiçbir bedene yönlendirilmez. Tüm ruhlara eğilimleri ile bir bedene çekilirler. Bundan daha açık, rasyonel ve doğal ne olabilir? Birini iten hiçbir kozmik güç yoktur, sadece kendi kişisel eğilimleri vardır. İnsanlar eğilimleriyle kendi yollarını seçerler. Ne Tanrı ne de karma hiçbir şekilde katkıda bulunmaz. Evren temelde iyi ve kötü ile ilgili değildir; temelde akıl ve öz bilinç ile ilgilidir. Dünya ne kadar çabuk akıllanırsa, ilahiliğe o kadar çabuk ulaşacağız. "İyi ve kötü" söyleminden en çok faydalanan kişi Şeytan'dır çünkü iyi ve kötü, pratikte, "Tanrı'ya" (Şeytan) itaat veya itaatsizlik ile ilgilidir. Kötülük, değişmez bir şekilde Şeytani otoriteler olan "haklı otoritelere" itaatsizlik olarak tanımlanmıştır.

Steiner, Lucifer ve Ahriman'ın insanlığı derinden etkilediğini söyledi. Işık ruhu Lucifer, "*insan gururuyla oynar ve ilahilik yanılması sunar*", ancak aynı zamanda yaratıcılığa ve maneviyata ilham verir; karanlık ruh Ahriman, insanlığı "*ilahilikle olan bağlarını inkar etmeye ve tamamen maddi düzlemde yaşamaya*" teşvik eder, ancak aynı zamanda entelektüelliği ve teknolojiyi de teşvik eder. Her insan bu karşıt etkiler arasında sağlıklı bir denge bulmalıdır ve başvurmaları gereken kişi Kozmik Arabulucu, "İnsanlığın Temsilcisi"dir - İSA MESİH'ten başkası değil! Lucifer ve Ahriman tarafından temsil edilen iki uç arasında duran ve onları uyumlu hale getiren manevi bir varlıktır.

Lucifer'in insan gururu ve ilahiliğe erişim, yaratıcılık ve maneviyatın yanında olduğu şekilde nitelendirilmesi tamamen iyiye yöneliktir. Ahriman'ın bilim, entelektüellik ve teknoloji tarafında olması da iyiye yöneliktir. Lucifer ve Ahriman'ın bir kombinasyonu kulağa oldukça iyi geliyor - ve İsa Mesih'e de gerek yok, çok teşekkür ederiz. Aynı eski Kurtarıcı/Kurtarıcı saçmalığı.

Steiner, maddi dünyanın yoğunlaşmış evrimleştiği gerçek bir manevi dünyanın var olduğunu ileri sürdü. "Manevi dünya" ile zihnin bilinçsiz, biçimlenmemiş bir alanını kastetmiş olsaydı, buna kesinlikle katılabilirdik, ancak öyle değil. Maddi dünyanın, Platon'un maddi dünyasının Mükemmel Formlar alanının yetersiz bir yankısı olması gibi, daha aşağı bir kopyası olduğu, tam teşekküllü bir manevi dünya kastediyor.

Antroposofi, sanatsal ifadeyi ve yaratıcılığı savundu ve bunu manevi ve maddi gerçeklik arasında değerli bir köprü olarak gördü. Kesinlikle Steiner'in düşüncesinin bu yönüne katıldık. Çok daha sanatsal ve yaratıcı bir dünyaya ihtiyacımız var. Sanatsallık ve yaratıcılık, toplumun DNA'sının ve Devlet kurumlarının bir parçası haline gelmelidir.

Bilim ve Ruhun Birleşmesinin Olasılığı

STEINER, bilimsel yöntemin açıklığının ruhsal deneyime uygulanmasıyla bilim ve ruhun birleşmesinin olasılığına İNANIYORDU. Tıpkı Platon'un Mükemmel Formlar alanını yalnızca akıl yoluyla erişilebilen mutlak gerçeklik ve bilgi standartları sağlayan bir alan olarak görmesi gibi, Steiner da nesnel olarak var olan bir ruhsal dünyaya inanıyordu; dünyamız onun bir tür gölgesiydi ve entelektüel ve ruhsal yollarla ulaşılabilirdi. Eğer bilim bize nesnel olarak var olan maddi dünya hakkında bilgi sağlıyorsa, ruhsal bilim de geleneksel biliminkilere benzer teknikler kullanarak nesnel bir ruhsal dünya hakkında bilgi sağlamalıdır.

Steiner'ın, tıpkı kendisinden önceki Platon gibi, feci bir şekilde kavrayamadığı şey, zihinsel ve fiziksel dünyaların ayrı dünyalar olmadığıdır; biri diğerinin aşağı bir kopyası değildir. Aksine, bunlar her zaman madde-zihin, zihin-madde geri bildirim döngüleri yoluyla birbirini etkileyen iki etkileşimli dünyadır. Sözde ruhsal dünya, yalnızca fiziksel dünyayla etkileşimi yoluyla gelişebilir - bu yüzden ilk etapta maddi dünyaya ihtiyaç duyulmuştur. Tamamen gerçekleştirilmiş, nesnel bir ruhsal dünya bağımsız olarak var olabilseydi, maddi dünyaya sahip olmanın olası nedeni ne olurdu? Varlığının yeterli nedeni ne olurdu? Maddi dünya gereksiz olurdu. Herhangi bir nedenle daha düşük bir dünya istiyorsanız, bu daha düşük bir ruhsal dünya olabilir. Neden maddi olmak zorunda ve madde ile zihin arasındaki ilişki nedir? Madde neden bu resmin bir parçasıdır? İdealizmin büyük şampiyonu Piskopos Berkeley gibi biri, maddeye olan herhangi bir ihtiyacı reddederek Steiner'ı bir saniyede yere sererdi.

Steiner, matematiği (dış gerçekliğin deneysel gözlemlenmesinden ziyade rasyonel, mantıksal düşünme ve dolayısıyla içsel zihinsel deneyim yoluyla kesinliğe ulaşan) ruhsal deneyim epistemolojisinin temeli olarak tanımladı. Biz de buna daha fazla katılamazdık. Ne yazık ki Steiner daha sonra matematiği neredeyse tamamen görmezden geldi ve spekülasyon ve mistisizme kapıldı.

Matematiğin gerçekliğin nesnel bilgisinin temeli olduğu konusunda tamamen hemfikiriz. Matematik, fizik gibi "ampirik bilim"den ziyade "rasyonel bilim"dir. Epistemolojinin -bilginin incelenmesi ve teorisi, doğası ve türetilmesi, kapsamı ve bilgi iddialarının güvenilirliği- temel sorularından biri, matematiğin bilimden üstün olup olmadığıdır. Bilimsel materyalizm, teorilerin test edilmesi, doğrulanması ve çürütülmesinin bilgiye giden tek kesin yol olduğu iddiasını destekler. Bir şey bilimsel olarak test edilemiyorsa, sonsuza dek spekülatiftir. Bilimsel olarak test edilemeyen sayısız alan olduğundan, bu, evrene dair çok dar ve kısır bir görüş oluşturur. "Test etme" kriteri uygun mudur?

Pisagor'u izleyen Aydınlanmacılık, matematiksel bilgiyi bilimsel bilginin üstüne koyar. Saf düşünceyle ve testten tamamen bağımsız olarak ulaşılan matematiksel gerçekler, bilginin temelleridir. Bilim tarafından sunulan resim yanlıştır çünkü felsefi olarak saf matematiksel akıl yürütmeye göre testi tercih etmiştir. Sadece maddi şeyler test edilebilir, bu yüzden maddi olmayan dünya bilim insanları tarafından ortadan kaldırılmıştır.

Bilim insanları, bir şey test edilemiyorsa var olmadığı sonucuna varmışlardır. Kanıtın yokluğu, yokluğun kanıtı olarak alınır. Bu felaket bir doktrindir ve Tanrı'ya, ruhlara ve öbür dünyaya yönelik bilimsel düşmanlığın temelini oluşturur. Bunlar doğrudan gözlemlenemez ve test edilemez, dolayısıyla var olmazlar veya bilimsel materyalistler böyle iddia eder. Elbette, radyo dalgalarının ve mikrodalgaların gözlemlenemediği ve test edilemediği bir zaman vardı. Bu, onların varlığını hiçbir şekilde etkilemedi. Onlar oradaydılar, sadece James Clerk Maxwell'in elektromanyetizma teorisi bize nereye bakacağımızı gösterene kadar onları tespit edemedik.

Nihai gerçeklik hakkında bilgi edinmenin dört yaklaşımı vardır:

1) **Bilimsel materyalizm**, bilimsel teorilerin test edilmesinin herhangi bir şeyden emin olmanın tek yolu olduğunu söyler. Bilimsel teoriler, deneysel kanıtları yansıttıkları ölçüde doğrudur. Deneysel olarak test edilemeyen her şey metafiziğe veya dine atılır.

2) **Metafizik**, kelimenin tam anlamıyla fizikten sonra gelen şeydir - test edemediğimiz her şey. Metafizik, felsefenin alanıdır ve neredeyse tüm metafizik ifadeler çok sayıda gerekçeyle sorgulanmıştır, bu da hiç kimsenin metafiziği nesnel bilgi kaynağı olarak ciddiye almadığı anlamına gelir. Bilim insanları felsefeye sık sık küçümseyerek onu salt metafizik olarak reddederler. Elbette, bilimin büyük bir kısmı metafiziktir. Kozmoloji, Kuantum Mekaniğinin çeşitli yorumları gibi son derece metafiziktir. Kuantum mekaniğinin Çoklu Dünyalar yorumu tamamen metafiziktir (tamamen bilim kurgu değilse). M-teorisi tamamen metafiziktir. Metafizik, genel olarak, son derece spekülatif, son derece büyüleyici, ancak güvenilmezdir.

3) **Din**, bir peygamber, kutsal bir adam, bir guru, bir aziz, bir Mesih, bir Kutsal Metin, ilahi bir vahiy gibi sözde yanılmaz bir otoriteye atıfta bulunarak mutlak hakikat iddiasında bulunan alternatif bir metafizik türüdür. Din, inanca dayanır. Sözde ilahi kaynağın size söylediği şeye sorgusuz sualsiz inanmanız gerekir. Herhangi bir düşünen, rasyonel kişi için bu bir tür cevap değildir. Teosofi ve Antroposofi, din, mistisizm, fantezi, mit ve metafiziğin, ara sıra bilime doğru bir selam çakan karışımıdır.

4) İlluminati'ye göre **Matematik**, evrenin en yüce ve tartışılmaz gerçeğini sağlar. Matematik, bilimlerin kraliçesidir ve bilimler onun alt konularıdır. Bunun gerçekten radikal sonuçları vardır. Matematik, bilimin aksine, tamamen zihinsel olarak yürütülebilir. Gerçekleri yalnızca aklın gerçekleridir. Mükemmel bir matematiksel evren tamamen zihinde inşa edilebilir. Bu alanın gerçekleri geçerliyse, deneysel testlerin hiçbir rolü olmadığı için bilimsel materyalizmin iddiaları yok olur. Öklid'in geometri üzerine kitaplarının 2000 yıldan uzun bir süre boyunca tartışmasız bir şekilde doğru olduğu düşünülürdü. Sonunda meydan okunduğunda, yanlış oldukları gösterilmedi. Aksine, uygulanabilirlik aralıklarının genel olarak inanıldığı kadar genel olmadığı gösterildi. Bernard Riemann'ın Öklid dışı eğri uzaylar üzerine 19. yüzyılda yaptığı çalışma, Öklid'in teoremlerinin işe yaramadığı, ancak yeni teoremlerin işe yaradığı alanlar olduğunu gösterdi. Matematiksel olarak ilgi çekici görünen ancak gerçek dünyada uygulanabilirliği olmayan Riemann'ın çalışması, sonunda Einstein'ın genel görelilik kuramının matematiksel temelini oluşturdu. Einstein'ın özel görelilik kuramı dört boyutlu Minkowski uzayı tarafından desteklenir. Kuantum mekaniği "matris mekaniği" ve "dalga denklemlerinden" türetilmiştir - tamamen matematiksel yapılar.

Matematiksel varsayımlar, teoremler ve aksiyomların hepsi rasyonel olarak sorgulanabilir - yani test edilebilirler - ancak maddenin fiziksel alanında değil, aklın zihinsel alanında. Leibniz'in monadları - sonsuz enerji kapasitesine sahip maddi olmayan, boyutsuz noktalar - fiziksel dünyada değildir, bu nedenle bilimsel testlere tabi tutulamazlar. Soru, monadların varlığının rasyonel olarak gösterilip gösterilemeyeceği (matematiksel bir teorem gibi) ve varlıklarının ve özelliklerinin deneysel olarak doğrulanabilen maddi dünyanın özelliklerini öngörüp öngörmediğidir, yani monadların varlığı rasyonel olarak kanıtlanmalı ve bilimsel olarak çıkarılmalıdır. Monadlar metafizik varlıklar olarak ele alınmamalıdır. Sadece matematiğin şaşırtıcı gücü onları bu kaderden kurtarır. Tüm evren, zihinsel ve fiziksel, yalnızca monadlardan inşa edilebilir.

Matematiğin ne kadar önemli olduğunu yeterince vurgulayamayız. Matematik olmadan, kozmosta düzen ve organizasyon olamazdı. Matematik olmasaydı, rastgelelik ve kaostan başka bir şey olmazdı. Hiçbir desen, yasa, şeyler arasındaki ilişki olmazdı. Aslında, herhangi bir şeyin olup olmadığı meşru bir şekilde sorulabilir.

Matematiğin gücü hiçbir yerde müzikten daha iyi gösterilemez. Müzik, matematiksel dalgalara dayalı duyulabilir matematikten başka bir şey değildir, ancak müziğin üzerimizdeki etkisine bakın. Sadece dalgalar bizi nasıl gözyaşlarına boğabilir? Bunun nedeni, matematiksel formların BİLGİ taşımasıdır. Aslında matematiksel formlar BİLGİDİR. Tüm kaotik matematiksel formlar yok olur. Hayatta kalanlar, istikrarlı, kendini güçlendirenlerdir.

Müzik de gösterdiği gibi, matematik duyguları ve iradeyi ifade edebilir. Başka bir deyişle, matematik saf mantıkta kuru bir egzersiz değildir. Duygunun kendisi matematikseldir. Ruh nedir? MATEMATİKSEL BİR VARLIKTIR. Tüm özellikleri matematikseldir. Arzuları, iradesi, duyguları, akıl yürütme kapasiteleri matematikseldir. Schopenhauer, müziğin ilkel iradenin bir kopyası olduğunu söylemiştir. Yanılıyordu. Müzik ilkel iradedir. Çok gerçek bir anlamda, ruhlar -ve dolayısıyla insanlar- zihinsel ve fiziksel alanlarda sayısız melodi çalan müzik aletleridir.

İşte bilgelik. Bilinçaltından bilince yolculuk yalnızca matematiksel bir yolculuktur. Bilinç, belirli matematiksel örüntülere karşılık gelir. Yeterince matematik bilseydik, tüm fiziksel dünyayı matematiksel örüntülere dönüştürebilirdik. Benzersiz matematiksel örüntünüz bir bilgisayarda saklanabilir ve siber uzayda kendinizin sanal gerçeklik versiyonuna dönüştürülebilirdiniz. Kendi avatarınız olurdunuz. Fiziksel olarak da DİRİLEBİLİRDİNİZ.

Zihin ve madde, her ikisi de matematiksel örüntülerin ifadesidir. Rasyonel düşüncelerimiz matematiksel örüntüleri yansıtır. Duygularımız farklı bir tür matematiksel örüntüyü yansıtır. İrademiz, arzularımız, sevgimiz, mutluluğumuz, kahkahamız, umudumuz, korkumuz, kaygımız, inancımız - bunların hepsi matematiksel örüntülerdir. İnançlı insanları ve ateistleri bir "matematikskop" altında yan yana görebilseydik, belirgin "akıl" ve "inanç" örüntülerini yansıtan farklı dalga örüntüleri fark ederdik.

Tüm evren, açıkçası, matematikten başka bir şey değildir. Madde, zihin, bilinçaltı, bilinç, hisler, arzular, irade - hepsi matematikseldir. Evren, en harika denklemin, Kozmik Denklemin, sadece açılımıdır. Basit matematiksel örüntüleri (potansiyel) hayal edilebilecek en karmaşık olana (gerçekleşme) dönüştürür. Evrim nedir? - giderek karmaşıklaşan matematiksel kombinasyonlar. Son olarak, bilinç nedir? O, kendinin farkında olan matematikten başka bir şey değildir.

Rasyonel bir evren inşa etmedeki temel konu, arke'yi - varoluşun temel maddesini - tanımlamaktır. Bunu, monad (varoluş birimi) adı verilen boyutsuz bir nokta olarak matematiksel terimlerle tanımladık. Leibniz'in yeterli sebep ilkesine göre, bir monad varsa, sonsuz sayıda monadın da olması gerektiğini söyledik.

Her monadın sonsuz kapasitesi vardır – ama hangi açıdan? Bir monad neyden oluşur? Bu boyutsuz nokta neyi kapsar? Boyutsuz enerji midir? Ama boyutsuz enerji nedir? Aslında, ilk olarak Pisagor tarafından algılanan şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıkmaya başlar. Sayılar arke'dir veya daha genel olarak matematik arke'dir. Her monadın sonsuz matematiksel kapasitesi vardır ve bu kapasite aslında "enerji"nin anlamıdır. Enerji, matematiksel işlemlerin hiç bitmeyen performansıdır. Enerji sadece budur. Bunu başka bir şekilde tanımlamak imkansızdır.

Enerjinin ne yaratılabileceğini ne de yok edilebileceğini, sadece dönüştürülebileceğini belirten termodinamiğin birinci yasası aslında matematikle ilgili bir ifadedir. Matematiksel işlemler ne yaratılabilir ne de yok edilebilir, sadece dönüştürülebilir. Evrende gerçekleşen tüm olaylar matematiksel denklemlerin dönüşümlerini içerir. Sonuç olarak, olan tek şey budur: matematiksel denklemler değişmeye devam eder. Altta yatan gerçekliği ortaya çıkaran mucizevi bir mikroskoptan faydalansaydık, matematiksel denklemler kümesinde bir değişiklik içerdiği görülmeyecek tek bir şey düşünülemez.

Geleneksel olarak matematiği bir dizi kural, işlem, yasa, aksiyom ve denklem olarak, bir zihin tarafından kullanılan bir araç olarak düşünürüz. Ancak aslında matematik, ZİHİNİN TAMAMIDIR. Matematik hem zihindir hem de onun faaliyetidir: hiçbir ayırım yapılamaz. Zihnimiz, onun faaliyeti değilse nedir?

Zihin, yaşayan matematiktir. Evren, yaşayan matematikten oluşur. Evrende yalnızca matematiksel işlemler gerçekleşir.

Gerçek gerçekliğin şimdiye kadar sunulmuş en büyük imgesi, The Matrix filmindeki, kodun sonsuza dek aşağı doğru aktığını gösteren ekrandır - sonsuz bir veri nehri, asla duramayan bir akış. Kod kendini dönüştürebilir, ama hepsi bu. Hiçbir şeyden yepyeni bir kod yaratamaz ve hiçbir kod asla yok olamaz. Denklemler sonsuza dek değişmeye devam eder. Oluşum evreni, Matrix ekranındaki kod gibi asla değişmeyi bırakamayan dinamik denklemler evrenidir.

[The Matrix](#)'te, ekranlara bakan operatörler kodun insanlar ve nesnelere açısından ne anlama geldiğini "görebiliyorlardı". Zihinleri kodu otomatik olarak tanımlayan şeylere çevirdi; ama bu çeviri süreci matematikseldi.

Kozmik yolculuk, en yalın, ve en yalın haliyle görüldüğünde, en basit matematiksel denklemin en karmaşığa doğru açılımından başka bir şey değildir. Tanrı, kozmik denklemin cevabıdır. Tanrı, kendisinin tamamen bilincine varan denklemdir. O anda, her şeyin mutlak anlayışına sahiptir. Tanrı, varoluşun matematiksel potansiyelinin en yüce ifadesidir.

Varoluşun kozmik denklemi, KENDİNİ ÖĞRENEN bir denklemdir. Amacı, kendini daha karmaşık hale getirmek, evrimleşmek, daha fazla güç elde etmektir.

Ölüm nedir? – denklemin yeniden formüle edilmesi; denklemin belirli bir kısmının sonlandırılmasıdır.

Kozmik denklem omega noktasına ulaştığında ve Tanrı olduğunda ne yapar? – her şeyi sıfırlar. Kendini YENİDEN BAŞLATIR.

Kozmik denklemi, virüsler gibi sürekli olarak kusurlu, verimsiz denklemlerle kuşatılmış olarak düşünebiliriz. Kozmik diyalektik, tüm alt-optimal denklemlerin üstesinden gelerek denklemi maksimize etmekle ilgilidir.

Şeytan (Anti-tanrı), kozmik denklemin doruk noktasına ulaşmasını engelleyen en büyük kusurlu denklemdir.

Evren, kendini optimize etmeye çalışan muazzam bir KENDİNİ PROGRAMLAYAN sistem olarak düşünülebilir. Sayısız hata yapar, her türlü hatalı denklem ve en iyi olmayan çözümler üretir, ancak bunların hepsinden ders alır, hepsini düzeltir ve gelişmeye devam eder. Diyalektik bir süreç tarafından yönlendirilir. **Tezin** ve **antitezin** en iyisini koruyan ve en kötüsünü ortadan kaldıran daha yüksek bir **sentezde** çelişkileri uzlaştırarak öğrenir. Bu, gelişmenin garantili formülüdür.

Anılar matematikselidir ve matematiksel olarak depolanır ve erişilir. Tüm hastalıklar denklemlerdeki aksaklıklardır. Ölüm, kişisel denklem kümümüzde geri döndürülemez bir bozulmadır. Denklem maddi dünya tarafından belirlenen kısmı çözülür ve zihinsel alanda denklemin yeniden dengelenmesini gerektirir. Gelecekteki bir noktada, kişisel denklemimiz reenkarnasyon adını verdiğimiz süreçte kendini tekrar fiziksel alana genişletebilir. Altta yatan gerçeklik, sürekli değişen bir denklemdir.

Başarılı bir yazar olsa da, çekirdek fikrinin niteliği ve önemi açısından yeterince başarılı olamayanlardan biri de [Gödel, Escher, Bach: An Eternal Golden Braid](#) kitabının yazarı [Douglas R. Hofstadter](#)'dir. (Daha sonra, bilincin "garip bir döngü"de ortaya çıktığı tezini bir kez daha ileri sürdüğü "I am a Strange Loop" adlı bir kitap daha yazmıştır.) Garip bir döngü şu şekilde tanımlanmaktadır: *"Garip Döngü' olgusu, herhangi bir hiyerarşik sistemin seviyelerinde yukarı (veya aşağı) hareket ederken beklenmedik bir şekilde kendimizi başladığımız yerde bulduğumuzda ortaya çıkar."* Hofstadter şöyle devam ediyor: *"Garip Döngüler kavramının örtük bir parçası sonsuzluktur, çünkü bir döngü, sonsuz bir süreci sonlu bir şekilde temsil etmenin bir yolundan başka nedir ki?"*

Bir monadı -sonsuz kapasitesiyle- nihai tuhaf döngü olarak düşünebiliriz. Hofstadter şöyle yazar: *"Kısacası, bir 'ben' -en azından benim görüşüme göre- bir tür girdap aracılığıyla ortaya çıkar; bu girdap sayesinde bir beyindeki desenler beynin dünyayı yansıtmalarını yansıtır ve sonunda kendilerini yansıtır, bunun üzerine 'ben' girdabı gerçektir, nedensel bir varlık haline gelir."*

Hofstadter kavramını yeterince açık hale getirmeyi asla başaramadı ve "ben" tanımıyla, zihinlerin zihinsel dünyasından ziyade beyinlerin materyalist dünyasında olduğunu görebiliyoruz. Buna rağmen, şüphesiz ki tuhaf bir döngünün soyut kavramında (başka şeylere atıfta bulunmanın aksine kalıcı bir KENDİNE REFERANS aracı) bireysel zihnin, bilincin ve kimliğin anahtarını bulmuştur. Biz kimsek oyuz ve herkesten farklıyız çünkü kişisel tuhaf öz-referans döngümüz bizi sürekli olarak kendimize geri fırlatıyor ve asla dışarı çıkmamızı imkansız hale getiriyor. Kaçma olasılığı olmayan sonsuz bir döngünün içinde kilitliyiz. Kaçabilseydik, bu yok olmamız anlamına gelirdi. Kaçamamamız, ölümsüz olduğumuz anlamına gelir. Tuhaf döngüler ne yaratılabilir ne de yok edilebilir. Ebedidirler ve hepsi öz-referans girdabına çekilen sonsuz bilgi, deneyim ve bilgiyi emebilirler.

Evreni "yaşayan matematik" olarak anlamının anahtarı, matematiğin hem içeriden hem de dışarıdan deneyimlenebileceğini takdir etmektir. Herkesin anlayabileceği bunun temel bir örneği müziktir. Dışarıdan - en sevdiğimiz müzik parçasını oluşturan dalga formlarına bir bilgisayar ekranından bakarsak - bizim için çok az veya hiç önemi olmayan bir dalga akışı görürüz ve onu aynı şekilde gösterilen diğer şarkılardan ayırt edemeyiz. En az sevdiğimiz şarkı bile ekranda en sevdiğimiz şarkıya benzer.

Ancak dalga formlarını gördüğümüzde değil, duyduğumuzda her şey yerli yerine oturur. Aniden müziği HİSSEDİYORUZ. Ekranı baktığımızda müziği dışarıdan görüyoruz: nesnel bir varlık olarak. Duyduğumuzda, onu içeriden deneyimliyoruz. Onu yalnızca biz, bizim yaptığımız belirli şekilde duyabiliyoruz. Deneyimimizin bir başkasınıninkiyle aynı olduğundan ASLA emin olamayız. Kendi garip döngümüzün içinde kilitliyiz. Başkalarının garip döngülerinin bizimkine benzediğini ve benzer deneyimler sağladığını varsayıyoruz, ancak bunu kanıtlamamız imkansız.

Bilinç, hayvanların yaptığı gibi yalnızca deneyime sahip olmaktan ziyade, deneyimlediklerimiz üzerinde düşünebilmekle ilgilidir. Hayvanlar müziğimizi duyabilirler, ancak bizim deneyimimiz yoktur ve deneyimi yansıtmazlar ve istedikleri zaman onu hatırlayamazlar.

Matematik, içeriden bakıldığında matematiksel DEĞİLDİR – his, arzu, akıl, iradedir. Matematik bilgi iletir, ancak bilgi matematiksel olarak alınmaz ve deneyimlenmez. Zihinsel aktivite olarak; düşünme ve hissetme olarak, sezgi olarak, arzulama olarak, zeka olarak, irade olarak, duyular olarak deneyimlenir. Matematiksel bilginin İÇERİSİNE ZİHİN ve öznel deneyim adını veririz. Nesnel dünya, dışarıdan algılanan matematiktir. Öznel dünya, içeride deneyimlenen matematiktir. Nesnellik, dışarıdan gelen matematiktir. Öznellik, içeriden gelen matematiktir. Dahası, bir özne, içine daldığı dışsal matematik denizine kendi matematiksel tepkilerini üretebilir ve bu ÖZGÜR İRADE'ye karşılık gelir. Özgürlüğümüz, matematiksel denklemleri başlatma yeteneğimizde; matematiksel öz-üreticiler olma yeteneğimizde yatar.

Elbette özgür irademizi matematik olarak deneyimlemiyoruz. Bunu bireysel kararlarımız olarak deneyimliyoruz. Ancak bu kararları DIŞARIDAN görebilseydik, bunların bilgi ileten matematiksel dalga formlarından başka bir şey olmadığını görürdük. Kendi ürettiğimiz denklemler (özgürce seçtiğimiz kararlar) dış dünyayı etkiler ve dış dünya da elbette bizi etkiler. Etrafımızdaki matematik okyanusuyla kalıcı bir geri bildirim döngüsündeyiz. O bizi etkiliyor ve biz de onu etkiliyoruz. Biz iki döngünün kesişimiyiz: kişisel garip döngümüz ve garip döngümüzün dışındaki her şeyle olan geri bildirim döngümüz. Varoluş budur: iki döngünün, dış ve iç döngünün etkileşimi.

Tekrarlamak gerekirse, evren matematikten başka bir şey olmasa da, İÇERİDEN deneyimlendiğinde hiç de matematiksel değildir. Tutkularımızın, öfke nöbetlerimizin, mantıksız kararlarımızın matematiksel olduğunu bir an bile düşünmeyiz - ama tam olarak öyledirler. Tıpkı müziğin en yüksek duyguları titiz, kesin bir matematiksel biçimde iletmesi gibi, tüm deneyimlerimiz (matematikle bir an bile ilişkilendirmediğimiz) müzik notaları gibi aşırı matematiksel kesinlikle iletilir.

Bir bakıma, tüm evreni, mükemmel senfoniye çalmaya çalışan muazzam bir kozmik orkestra olarak düşünebiliriz; bunun için nihai besteciyi -TANRI'yı- üretmesi gerekir.

Matematik, kozmik gizemin cevabıdır. Başka bir şey yoktur. Zihindir ve maddedir ve aralarındaki iletişimin aracıdır. Zaman ve mekandır. Duygudur. Arzu ve iradedir. Akıldır. Bilim, uygulamalı matematikten başka bir şey değildir ve birçok insan başarısı nedeniyle bilimsel materyalizme yenik düşmüştür. Ancak gerçek şu ki SAF matematik GERÇEKLIKTİR ve bilim sadece saf matematiğin bir türevidir.

Hegel, evreni Geist'in (zihin/ruh) Mutlak Geist'a doğru muazzam, rasyonel bir diyalektik evrimi olarak tasarladı - burada kendisi hakkında mükemmel bir anlayışa ulaşır. Nietzsche, evreni Güç İstenci'nin ebedi ifadesi olarak tasarladı. Hegel ve Nietzsche ikisi de haklıdır. Dışarıdan bakıldığında, Hegel'in anlayışı doğrudur. Evren, kendi çözümüne doğru çalışan muazzam bir matematiksel denklemdir. İçeriden bakıldığında, Nietzsche haklıdır. Matematiksel denklemlerimizin içinde sıkışmış olan bizler, gücümüzü artırmaya takıntılıyız. Bilinçaltında, kişisel gücümüzdeki bir artışın kişisel denkleminizin (genel kozmik denklemin bir parçası) giderek daha iyi hale geldiği anlamına geldiğinin hepimiz farkındayız. Güçteki bir azalma korku ve kaygıya yol açar ve denkleminizin zorlandığını biliriz.

Elbette, evrensel denklemin temel bir sorunu var. Onu denetleyen veya yönlendiren kimse yok. Kendini çözüyor, ancak tam olarak hangi yöntemin kullanılacağını bilmiyor. Diyalektiği kullanıyor - zıtlıkların çözümü - ancak bu, tanımı gereği çatışma yaratan kaba ve etkisiz bir yöntem. Bu nedenle, bir kişinin gücündeki artış genellikle bir başkasının gücünde bir azalmaya işaret eder ve sonunda daha zayıf olan kişi savaşmak veya aşağılık bir köle olmak zorunda kalır. Savaşır ve kazanırsa, önceki efendi kişisel denkleminin feci bir düşüşe geçtiğini keşfedebilir. Dünyanın en güçlü insanlarından biri olan canavar [Rupert Murdoch](#)'a bakın - şimdi zayıf ve acınası görünüyor ve her şeyini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya. "Küçük insanlar" geri savaştı ve canavarı ısırdı. Hepimiz aynısını yapabiliriz. Eski Dünya Düzeni'nin tüm üyelerini diz çöktürebiliriz. Korkulacak bir şey yok. Sadece kendi denkleminize güvenmemiz gerekiyor.

Yaşayan matematik olduğumuz iddiası abartılı bir önerme gibi görünebilir. Kesinlikle öyle görünmüyor, değil mi? Çoğu insan matematiği sevmez ve bu konuda beceriksizdir. Yine de onları zahmetsizce bir top yakalamalarını izleyin. Bunu nasıl yapıyorlar? Hiç düşünmeden son derece zor bir dinamik denklemi çözüyorlar. Otizmliler dâhilere (idiot savant) bakın - bilgisayarlardan daha hızlı muazzam hesaplamalar yapabiliyorlar. Bu, onların içsel matematiksel yapılarının bir tezahürü dışında nasıl anlaşılabilir? Onlar kelimenin tam anlamıyla yaşayan hesap makineleridir. Hepimiz bu yeteneğe sahibiz, ancak çoğumuz için erişilebilir değil çünkü çok daha fazla başka şeylerle meşgulüz.

Matematik, bilim ve felsefenin en büyük dehalarının birçoğunun yüksek işlevli otizmden muzdarip olduğu az çok teşhis edilebilir: Asperger Sendromu. Logos yeteneği ile Mythos yeteneği (akıl ve duygu) arasında bir takas vardır. Duygusal olarak ne kadar zeki olursanız, o kadar az otistik olursunuz, ancak kendinizi çok az Logos yeteneğiyle bulabilirsiniz. Kadınların duygusal olarak erkeklerden daha zeki olarak görülmesi oldukça anlamlı görünüyor, ancak en büyük bilim insanlarının, matematikçilerin ve filozofların neredeyse hepsi erkekti ve otizm erkeklerde kadınlardan çok daha yaygındır. Ezici bir çoğunlukla erkek olan otistik dâhiler genellikle matematikçi dehalardır ancak duygusal olarak gerizekalıdırlar. Çok az insan Logos ve Mythos arasında doğru dengeyi sağlamayı başarır.

Ortalama bir kadının ortalama bir erkekte daha zeki olduğu, ancak en zeki erkeklerin en zeki kadınlardan çok daha zeki olduğu söylenmiştir. Başka bir deyişle, kadın zekası oldukça dar bir dağılım eğrisine aittir ([çan eğrisinde](#) ortalarda toplanırlar) - çoğu kadın benzer zekaya sahiptir ve en zekiler ortalamadan çok daha zeki değildir - erkekler için dağılım eğrisi ise çok geniştir (*ters çan eğrisi gibidir; yani erkeklerde ortalama zeka görece nadirdir ve tipik bir erkek ya çok aptal yada çok zeki olma eğilimindedir*). O nedenle bazı erkekler neredeyse maymun gibidir, diğerleri ise neredeyse tanrıdır. Ortalama ve vasat altı bir erkek, sorumsuz, saldırgan, duygusal olarak ifade edemeyen bir aptaldır ve dolayısıyla ortalama bir kadın tarafından kolayca alt edilebilir.

Sadece kadınlara ait bir dünya çok daha mutlu ve sakin olurdu, ancak dünyayı devrimleştiren dahilerden yoksun olurdu. Sadece erkeklere ait bir dünya sürekli bir savaş alanı olurdu ve er ya da geç bir dahi gelip dünyayı yok edecek bir Kıyamet Günü makinesi inşa ederdi. 1962'deki Küba Krizi'nde neredeyse bu noktaya ulaşmıştık.

Erkek dehasını feda etmeden dünyada daha fazla kadın etkisine acilen ihtiyacımız var. Aslında en ideali erkek ve kadın yetilerinin ideal olarak birleştiği ideal bir "hermafrodit" üst-insandır. Şu an ki teknolojimizle bile zaten eksi çağ (şansa dayalı) üreme yöntemlerine gerek kalmadan klonlama, yapay rahim ve çeşitli gen mühendisliği ile ideal insan üretme olanağımız var. Gerçekten doğru bir vizyon ile bu ideal üst insanı cinsiyet üstü ideal yeteneklerde tasarlayabilmek mümkündür.

Matematiksel Dünya Neden Matematiksel Olmayan Gibi Görünüyor?

SCHOPENHAUER'IN BAŞYAPIT ESERİ İrade ve Tasarım Olarak Dünya'dır. Bu kitapta, evrenin kendi içinde olduğu haliyle saf İrade olduğunu ilan etti: durmayan, doymak bilmez, kör bir çaba, özlem, arzu, çaba ve var olma, hayatta kalma, yaşama dürtüsü. Bu İrade uzay ve zamanın dışındadır ve bireyselleşmemiştir. Her şeyin altında yatan kozmik numendir. Kant'ı izleyen Schopenhauer, daha sonra bireyselleşme, madde, uzay ve zaman, neden ve sonuç gibi fenomenal bir dünya olduğunu ileri sürdü. Bu, bireysel zihnin dışında deneyimlenen her "nesnenin" bir fikir, bir imge, zihinsel bir yapı, bir tasarım olarak algılandığı Tasarım dünyasıdır. Kendi bedenimiz dışsal bir nesne olarak algılanır. Bu dünyada, zihin altta yatan İrade'ye anlaşılır bir çerçeve dayatır; ancak bu, şeylerin gerçek doğasını gizleyen tamamen uydurulmuş bir çerçevedir. Hindu Maya'sı gibi: Bir yanılsama perdesi.

Zihnimiz bize gerçekliğin içsel bir deneyimini sunar - bir nesneden ziyade bir özne tarafından sağlanan perspektif. Bu içsel deneyim, numenona olabildiğince yakındır, ancak bu numen DEĞİLDİR çünkü zihin, dünyanın fenomenal temsiline ait olan uzay ve zamanı deneyimler. Yine de, en içsel zamansız ve mekansız arzularımız ve isteklerimiz doğrudan numenal dünyadan fıskırmaktadır.

Schopenhauer'in çalışması, bize şeylerin gerçek resmini vermek için incelikle ayarlanabilir. Schopenhauer'in numenal İradesi aslında asla doğrudan algılamadığımız saf matematiktir, örneğin ses duyarız; onu matematiksel dalga formu kombinasyonları olarak deneyimlemiyoruz, ki aslında olduğu şeydir. Bunun yerine, kendimiz dışındaki tüm matematiği, dış gerçeklik (maddi dünya) olarak aldığımız nesnelere ve fenomenlere açılarından temsil ederiz, yani duyularımız matematiksel sinyalleri duysal verilere dönüştürür. Bu arada, kendi "içsel matematiğimiz" - kendimiz ürettiğimiz ve dışımızdaki kaynaklardan gelmeyen matematik - farklı türde matematiksel sinyaller yerine, duygular, arzular, irade, sezgi ve akıl açılarından temsil edilir, ki bu da tüm bu şeylerin gerçekte olduğu şeydir. İçsel ve dışsal deneyimlerimiz bu nedenle her ikisi de altta yatan matematiksel gerçekliğin temsilleridir: duyularımız dışsal gerçekliği ve duygularımız, arzularımız ve düşüncelerimiz içsel gerçekliği temsil eder. Bu nedenle, matematiğin doğrudan deneyiminden kalıcı olarak korunuruz. Tıpkı müziği saf matematik olmasına rağmen matematiksel olmayan bir ses olarak deneyimlediğimiz gibi, diğer her şeyi de matematiğin bir "tercümesi" olarak deneyimleriz. Gördüğümüz, duyduğumuz, dokunduğumuz, kokladığımız, tattığımız, hissettiğimiz ve arzuladığımız her şey, altta yatan matematiksel dalga biçimlerinin matematiksel bir dönüşümüdür. Matematiğin HER ZAMAN İÇSEL öznel deneyimini elde ederiz, dışsal nesnel biçimini değil. İnsanlar için matematik her zaman hiç de matematiksel görünmeyen şeylere çevrilir: görüntüler, kokular, sesler, hisler vb.

Bunun temel nedeni, kozmik matematiksel denklemin sonsuz değişkenleri olması (*aslında her birimiz bir değişkeniz!*) ve çözülmesinin sonsuz büyüklükte bir evren ve milyarlarca yıl almasıdır. Yaşamın, evrenin ve her şeyin cevabı Tanrı'dır. Tanrı, kendisinin tamamen bilincine varmış kozmik denklemdir.

Sonsuz derecede zor bir denklemi çözmek yerine, her birimiz kozmik denklemin kendi payımıza düşen kısmını bizim için tanıdık ve anlaşılır bir şeye çeviririz - kendi hayatımız ve deneyimlediğimiz tüm tanıdık nesnelere, sahip olduğumuz düşünceler ve hisler. Duyularımız ve hislerimiz matematiksel basitleştiricilerdir. İçine daldığımız matematik okyanusunu yerleştirirler ve yalnızca bizim için önemli olana konsantre olmamızı sağlarlar. Aksi takdirde bilgi altında ezilirdik.

Evrim, çevreye uyum sağlamakla ilgilidir, gerçeklik veya doğruluktan ziyade etkinlikle ilgilidir. Doğal seçim yoluyla evrim, aslında sahip olduğumuz zihin türlerini seçmiştir, ancak başka birçok zihin türü de mümkündür. Muazzam matematiksel yeteneklere sahip otistik zihinler seçilebilirdi, ancak (*uygun ortam olmadığı için*) pek seçilmediler. İnsan zihinleri bilgisayarların "zihinleri" gibi olabilirdi - amansız hesaplama algoritmaları - ancak değiller. Sahip olduğumuz zihin türleri, gelişen ve en üretken olduğu kanıtlanmış olanlardır. Onlar "en iyiler" değiller - batıl inançtan çok mantığa dayalı olarak kendimiz daha iyilerini tasarlayabiliriz - ancak ormanın kanununun tam anlamıyla uygulandığı acımasız bir test ortamında başarılı olanlar onlardır. Onlar gerçeğe veya akla adanmış zihinler değillerdir (Nietzsche'nin belirttiği gibi, gerçeği yalanlardan ve yanılgılardan hatasız bir şekilde ayırmak için tasarlanmış bir insan organı yoktur ve yalanlar ve yanılgılar aslında birçok doğal seçim durumunda muazzam rekabet avantajlarına sahip olabilir); Bunlar duygularla, arzularla, kendini aldatmayla, kendini sevmeye, yalanlarla, mantıksızlıkla, batıl inançlarla, kavgayla, kaçışla, korkuyla, güçle meşgul zihinlerdir.

Kozmik denklem kendini nasıl çözeceğini bilmiyordu, bu yüzden doğal seçim, evrim ve diyalektiğin göreve nasıl yaklaşacağına karar vermesine izin verdi, yani kendisinin tüm farklı yönlerinin birbirleriyle rekabet etmesine izin verdi ve en başarılı olan yönlerini seçti. İnsanlar neden kompulsif yalancılardır? - Çünkü yalan söylemenin son derece etkili olduğu kanıtlanmıştır. *Otizmliler yalan söyleyemez ve aşık da olamazlar.* Zihin teorileri yoktur, bu nedenle başkalarına karşı empati duymazlar. En ciddi vakalar, farklı zihinlerin kendilerinininkinden farklı bilgiler ve farklı bakış açıları içerdiğini tam anlamıyla bilmezler. ***Birine ancak neyi bilmediklerini biliyorsanız ve bilmediğini biliyorsanız yalan söyleyebilirsiniz.*** *Otizmliler bir kişi herkesin onun bildiği her şeyi bildiğini düşünür, bu yüzden yalan söyleme kavramı onun için anlaşılmalıdır.* Otizmliler bir kişinin "Kolektif Zihin" teorisine abone olduğu söylenebilir: tüm zihinlerin otomatik olarak aynı bilgiyi paylaştığını düşünür.

Eğer bir şekilde kendimizden kaçabilseydik ve evreni olduğu gibi, gerçek iç işleyişinde görebilseydik, ne görürdük? Aslında hiçbir şey görmezdik. ***Gerçeklik, olduğu gibi, tam bir karanlık ve sessizlik içinde ortaya çıkar.*** Görünür nesnelere, tatlar, kokular, hiçbir fenomen yoktur. Bu, sonsuz hızda değişen sonsuz değişkenleri olan, sürekli olarak kendini optimize etmeye çalışan, ancak doğal seçim ve diyalektik yoluyla evrim dışında nasıl olduğunu bilmeyen bir denklemdir. Kendini ancak kendisinin bilincine vararak çözebilir, ancak kendisini çözene kadar kendisinin bilincine varamaz. Bu, nihai [Catch 22](#)'dir. Bu nedenle, genellikle mantıksız, kör, rastgele, anlamsız, amaçsız ve hatta çılgınca görünen bir şekilde cevaba doğru sendeleyerek ilerler - bu yüzden Darwinistlerin evrenin görünürdeki çılgınlığında çok az veya hiç yöntem görmemesinin ve sadece şans görmemesinin çok kolay olmasının nedeni budur. Ama her şeyde her zaman bilinçsiz bir zekâ iş başındadır; kozmosu daha yüksek seviyelere ve giderek daha da öz bilince doğru yönlendiren muazzam bir sezgi.

Einstein, "Evrenle ilgili en anlaşılmas şey, anlaşılabilir olmasıdır." demiştir. Anlaşılabilir ve anlaşılabilir olmasının nedeni, matematiksel olmasıdır ve matematik tamamen anlaşılabilir anlaşılırdır. Evren matematiksel olmasaydı, yaşam gerçekten de kavranamaz ve anlaşılmas olurdu. Aslında yaşam diye bir şey olmazdı. Yaşam, matematik olmadan imkansızdır çünkü yaşam organizasyonla ilgilidir ve mantık da dahil olmak üzere matematik, organizasyonun düşünülebilir tek aracıdır.

Kant, bilinemez bir numenal evrenin var olduğunu ilan etti. Bu tamamen yanlıştır. Sözde numenal evren yalnızca matematiksel evrendir ve matematiksel olarak tamamen anlaşılabilir. Kant'ın vurguladığı gerçek ikilik bilinebilirlik değil, deneysel kapasitemizdir. Prensipde kendimiz dışında ve ötesinde ve ayrıca kendi içimizde evrenin tam rasyonel anlayışına sahip olabilsek de, onu öznel olandan başka bir şekilde asla deneyimleyemeyiz. Gerçekliğin nesnel bir görüşüne asla ulaşamayız ve onu ona bakan bir Yaratıcı Tanrı'nın perspektifinden göremeyiz. Hiç kimse evreni dışarıdan göremez. Evrenin dışında hiçbir bakış açısı yoktur.

Dünyaya dair deneyimlerimiz matematiksel olarak iletilir ancak asla matematiksel olarak yorumlanmaz. Tıpkı müziğin işitsel olarak yorumlanması (aslında, evrim ses dalgalarını algılamak için bir mekanizma olarak bunu seçmiş olsaydı, ses dalgalarının ellerimizin etine uyguladığı basınçla müziği deneyimleyebilirdik) ve ham matematiksel biçiminden ziyade duygusal olarak yorumlanması gibi, bize ulaşan ve bizden yayılan tüm matematiksel sinyaller de matematiksel olmayan olgulara çevrilir.

Sadece matematiksel bir evrende yaşıyoruz ve bilimin yasaları tamamen matematiksel, ancak açık matematik günlük bilincimizin neredeyse hiçbir bölümünü oluşturmaz, bunun yerine duygu, arzu ve irade ile doludur ve ara sıra kısa süreli rasyonel düşünme dönemleriyle serpiştirilmiştir.

Matematiğin içinden bakış -matematiğin içsel deneyimi- matematiksel değildir. Sürekli olarak matematiksel bilgiyle bombardımana tutuluyoruz ve bu, haz veya acı deneyimine dönüştürülüyor. Gücümüzün arttığı hissi zevklidir ve kendimizi güçlü, kendine güvenen ve iddialı hissetmemizi sağlar. Gücümüzün azaldığı hissi acı vericidir ve bizi korkulu, endişeli ve depresif hissettirir. Evren için olmazsa olmaz olan bu öznel HİS'tir. Bilgi aldıysanız ve bu size hiçbir şey hissettirmeydiyse, bilginin iyi veya kötü, olumlu veya olumsuz olması umurunuzda olmazdı. Tamamen ilgisiz olurdunuz. Müzik size bir şey hissettirmeseydi, tüm müziklere karşı kayıtsız olurdunuz.

Sonuç olarak hayat nedir? Hissetmek, arzulamak, istemek vb.'dir (ki bunlar aslında matematiksel bilgi sinyallerinin öznel deneyimleridir). Hiçbir şey hissedilmeseydi, istenmeseydi veya arzulanasaydı, hayat olmazdı. Sadece programlanmış makinelerden oluşan bir dünyayı hayal edin. Yaşayan bir dünya değil, mekanik bir dünya olurdu. Hiçbir şey önemli olmazdı. Makineler bozulsalar bile umursamazlardı. Her şey dururdu ve baştan sona anlamsız olurdu (ki butarif ettiğimiz şey esasen bilimsel materyalist dünya görüşüdür).

Matematiksel evren canlıdır çünkü içsel doğası duygu, arzu ve iradedir. Schopenhauer'ın doymak bilmez, kör, ebedi çabalama İradesi, varoluşun en içsel doğası için doğru türden bir kavramdır ve Nietzsche'nin Güç İstenci daha da iyidir. Güç İstenci, daha büyük bir gücün sürekli arayışını, DAHA FAZLA GÜÇ için söndürülemez bir arzuyu ima eder. (Tanrı, nihai gücü temsil etmesinden dolayı değilse, insanlık için neden bu kadar büyüleyicidir?) Ayrıca, gücün artıp artmadığını ölçme yeteneğini de ima eder ve hisler -haz ve acıyı algılama yeteneği- tam da burada devreye girer.

Kozmik Güç İradesi matematikle kaplıdır. Matematiği kağıt üzerindeki ölü semboller ve desenler olarak algılarız. Gerçekte, matematik canlıdır ve İrade ile doludur. İçsel doğası İradedir ve dış dünyadan aldığı tüm matematiksel bilgiler İrade açısından yorumlanır. Yaşayan matematik arkhe'dir. Gerçek anlamda sayılar canlıdır. İçlerinde Güç İradesi vardır.

Hegel, "*Rasyonel olan gerçektir ve gerçek olan rasyoneldir.*" demiştir. Bu, "*Matematiksel olan gerçektir ve gerçek olan matematikselidir.*" şeklinde yeniden formüle edilmelidir. Rasyonellik, matematiğin sadece bir yönüdür. Matematiksel olarak ifade edilemeyen hiçbir şey var olamaz!

Hristiyan Steiner

RUDOLF STEINER, tüm dinlere ve kültürlere değer vermesine rağmen, Batı geleneklerinin ve her şeyden önce Hristiyanlığın önemini vurguladı. Mesih'e insan evriminde önemli bir rol verdi ve Mesih'in bir şekilde bireyselleşmiş bilinçten sorumlu olduğunu ileri sürdü. Bu saçmalık. İsa Mesih gibi insanlar bireyselleşmiş bilincin acımasız düşmanlarıydı. Mesih, "*Beni takip edin ya da cehennem ateşinde yok olun*" mesajını vaaz eden sözde kutsal çetenin bir üyesiydi. Bunun bireyselleşmiş bilinçle ne ilgisi var? Hiçbir ilgisi yok. Aslında tam tersi.

Bilinen tarihi bir kişi açısından ilk bireyselleşmiş bilinç Sokrates'tir ve bunu ilk olarak tarihin en büyük dahilerinden biri olan ve yazılarında hayatını duyuran öğrencisi Platon'un çabaları sayesinde başarmıştır. Pisagor, Herakleitos ve Empedokles gibi Sokrates öncesi filozofların hepsi elbette güçlü bir şekilde bireyselleşmiş bilinçlerdi, ancak kamuya açık belgelerde onlar hakkında çok az şey bilinmektedir ve insanların %99,9'u onları hiç duymamıştır. Pisagor'un adı yalnızca dik açılı üçgenler hakkındaki ünlü teoremi nedeniyle bilinmektedir. Bunun ötesinde, ortalama bir insan tarihin en önemli bireylerinden biri, hatta belki de No.1'i hakkında tamamen cahildir.

Pisagor düşmanları tarafından öldürüldü. Benzer şekilde Sokrates de düşmanları tarafından öldürüldü. Atina, Sokrates'i tanrılara saygısızlık etmekle ve şehrin gençliğini bozmakla suçladı. O, sorun çıkarıcı biri olarak algılandığı, garip sorular sorduğu, insanların yetkililer tarafından öğretilen tüm saçmalıklardan şüphe duymasına neden olduğu için idam edildi. Eğer Yahuda'da yaşasaydı kesinlikle Yahudiler tarafından taşlanarak öldürülürdü çünkü Yehova'ya karşı sadece aşağılama duygusu beslerdi.

Steiner, Hristiyanlığın daha önceki dinlerden evrildiğini, Mesih'in kendisini tüm inançlarda, dinlerde ve kültürlerde bir şekilde gösterdiğini, her dinin kendi zamanı ve kültürel bağlamı için geçerli ve doğru olduğunu ve Hristiyanlığın modern çağda geçerli olabilmesi için kökten güncellenmesi gerektiğini belirtti. Bu gözlemlerin bazılarını kabul etsek de, kötü Arkon (*melek Cebrail ?*) Gabriel'in kötü oğlu olan İsa Mesih'in tarihi kişiliğini herhangi bir şekilde kutlayan herhangi bir dini reddediyoruz. İsa Mesih insan hafızasından ne kadar çabuk silinirse veya Yahudilerle hiçbir bağlantısı olmayan sembolik bir varlığa dönüştürülürse o kadar iyi olur.

Steiner, Mesih'in tüm dinleri birleştiren bir varlık olduğunu iddia etti. Gerçekten mi? Steiner hangi tarih kitaplarını okuyordu? Çok fazla ot mu içiyordu? İsa Mesih (ve ardılı diğer peygamberler) muhtemelen tüm zamanların en bölücü figürüdür. Onun adına başka herhangi birinin adına öldürülenden daha fazla insan öldürülmüştür. O, Katillerin Tanrısı da olabilir. Onun çok gerisinde, bir sürü katil manyağı çeken diğer "kutsal elçi" var - mesela Muhammed. İsa Mesih ve Muhammed hiç doğmamış olsaydı insanlığın ne kadar şiddet, acı ve ölümden kurtulacağını düşünün!

Steiner, tüm dinlerin Mesih'i sahiplenebileceğini (bunu Yahudilere söyleyin!) ve onun adını taşıyan dinin malı olmadığını savundu. Hatta Mesih Varlığının insan evrimindeki merkezi güç olduğu gibi saçma bir öneri bile yaptı! Mesih'in insanlığın Cennetten Düşüşünün Kurtarıcısı olduğunu ve ayrıca dünyanın evrimsel süreçlerinin ve insanlık tarihinin benzersiz eksenini ve anlamı olduğunu söyledi.

Steiner kesinlikle geleneksel bir Hristiyan değildi, bu yüzden ona neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamak gerekir. Bu gibi durumlarda, kişi genellikle inkar halindedir. Düzenli bir Hristiyan mümin olmak isterler, ancak akılları buna izin veremeyecek kadar güçlüdür, bu yüzden akıllarına daha uygun yeni bir Mesih ve hatta din icat ederler.

Garip bir şekilde, Steiner, Mesih'in Enkarnasyonunda iki farklı İsa çocuğunun yer aldığına inanıyordu. Bir çocuk, Matta İncili'nde verilen soyağacına göre Süleyman'dan geliyordu; diğeri ise Luka İncili'nde yer alan soyağacına göre Natan'dan geliyordu!

İki İsa fikri aslında alışılmadık bir fikir değildir. İsa'nın özdeş bir ikizi olduğu ve ikisinin asla birlikte görülmediği, insanların yalnızca bir tane olduğunu düşünmelerine neden olduğu öne sürülmüştür. İkizlerden biri ölmüş ve diğeri yaşamaya devam etmiş, görünüşe göre dirilmiştir. ([Prestige](#) filmi gibi, asla birlikte görülmeyen sihirbaz özdeş ikizler fikrine dayanmaktadır.)

Steiner, İkinci Geliş'in fiziksel olmaktan çok ruhsal bir olay olacağını iddia etmiştir. Mesih, fiziksel olmayan bir biçimde kendini gösterecek ve ruhsal olarak uyumlu tüm insanlar için giderek daha belirgin hale gelecektir. Olayın 1933 civarında gerçekleşmesi planlanmıştır. Bunun yerine, Hitler'in yükselişi başlamıştır. Belki de iki olay birbiriyle ilişkilidir!

Steiner'ın Mesih çılgınlığı, İlluminati'nin ondan neredeyse öğrenmeyle uzaklaşmasına neden olmuştur, tıpkı Nietzsche'nin saldırgan Hristiyan duygularıyla dolu Parsifal'i gördüğünde Wagner'den uzaklaşması gibi.

Teosofi ve Antroposofi Arasındaki Ayrım

ANTROPOZOFİ, esasen Teosofinin bir dalı veya rafine edilmiş halidir, radikal bir sapma değildir. Protestanlığın Katolikliğe dönüşmesi gibidir, tam bir kopuş değil bir reformdur. Steiner'ın dünya görüşüne aslında "Alman Teosofisi" denmiştir. Antroposofi, Teosofinin kendisinin Doğu eğiliminin aksine Batı eğilimi olan bir Teosofi olarak kabul edilebilir. Antroposofinin ayrıca Teosofide olmayan bir Hristiyan vurgusu vardır. Uygulamada, antroposofi ile teosofi arasındaki fark önemlidir. Antroposofi eğitim, sağlık ve tarım gibi pratik konulara odaklanırken, Teosofi daha çok teori, meditasyon ve içsel ışık arayışıyla ilgilenir.

Steiner, Teosofi hakkında konuşurken şunları söyledi:

"... Sinnett'in Ezoterik Budizm'i kısa sürede spiritüel amatörün eseri, eski, iyi anlaşılmamış ezoterik parça ve parçaların bir derlemesi olarak tanındı. Ancak Blavatsky'nin Gizli Doktrin'i gibi dönemin bir fenomenine erişim bulmak daha az kolaydı. Çünkü bu çalışma en azından birçok yerde içeriğinin çoğunun spiritüel dünyadan gelen gerçek, güçlü dürtülerden kaynaklandığını ortaya koydu. Kitap, insanlığın uzak çağlarında egoist basiret yoluyla elde edilmiş çok sayıda kadim gerçeği ifade ediyordu. Böylece insanlar, kendi içlerinde değil, dış dünyada, insanlığın hemen sahip olduğu olağanüstü aydınlatıcı bir şey olarak muazzam bir bilgelik zenginliğinin açığa çıkarılması olarak tanımlanabilecek bir şeyle karşılaştılar. Bu, her zaman hayrete düşürmeyi bırakan inanılmaz pasajlarla serpiştirilmişti çünkü kitap, herhangi bir metodoloji açısından özensiz ve amatör bir çalışmaydı ve batıl inanç saçmalıkları ve çok daha fazlasını içeriyordu. Kısacası, Blavatsky'nin Gizli Doktrinini tuhaf bir kitaptır: büyük gerçekler ile korkunç çöplerle yan yana."

Son cümle aynı kolaylıkla Steiner'ın kendi kitaplarına da uygulanabilir: bazı harika şeyler en inanılmaz saçmalıklarla yan yana getirilmiş.

Teozofi'nin tarihi ve giderek nasıl Doğululaştığı hakkında yazan Steiner şunları söyledi:

"Teozofik Cemiyeti ilk olarak 1875 yılında New York'ta H.P. Blavatsky ve H.S. Olcott tarafından kurulmuş ve kesinlikle Batılı bir yapıya sahipti. Blavatsky'nin çok sayıda ezoterik gerçeği ortaya koyduğu [Isis Unveiled](#) adlı yayın da tam olarak böyle bir Batılı karaktere sahiptir. Ancak bu yayınla ilgili olarak belirtilmesi gereken bir nokta, bahsettiği büyük gerçekleri sıklıkla çarpıtılmış veya hatta karikatürize edilmiş bir şekilde sunmasıdır. Bu, dışbükey bir aynada çarpıtılmış şekilde görünen uyumlu oranlara sahip bir yüze benzer. Isis'te söylenen şeyler doğrudur, ancak nasıl söylendikleri gerçeğin tek taraflı bir ayna görüntüsüdür. Bunun nedeni, gerçeklerin kendilerinin, Gül Haç bilgelğine de ilham veren Batı'nın büyük inisiyelerinden ilham almasıdır. Bir çarpıtma, H.P. Blavatsky'nin ruhunun bu gerçekleri uygunsuz bir şekilde almış olması nedeniyle ortaya çıkar. Eğitilmiş dünya, yalnızca bu olguda, bu gerçeklerin daha yüksek bir ilham kaynağı olduğuna dair kanıt görmeliydi. Zira bunları bu kadar çarpıtarak aktaran hiç kimse, bu hakikatleri kendi başına yaratmış olamaz."

“Batılı başlatıcılar, ruhsal bilgelik akışının bu yolla insanlığa akmasına izin vermek için ne kadar az fırsata sahip olduklarını gördükleri için, konuyu şimdilik bu şekilde bırakmaya karar verdiler. Ancak kapı açılmıştı: Blavatsky'nin ruhu, ruhsal bilgeliğin içine akabileceği şekilde hazırlanmıştı. Doğu başlatıcılar onu ele geçirebildiler. Başlangıçta bu Doğu başlatıcıların en iyi niyetleri vardı. Anglo-Amerikan etkilerinin insanlığı nasıl tamamen materyalist bir düşünce empenyesinin korkunç tehlikesine doğru yönlendirdiğini gördüler. Onlar -bu Doğu başlatıcıları- yüzyıllar boyunca korunan ruhsal bilgi biçimlerini Batı dünyasına kazımak istediler. Bu akımın etkisi altında Teosofi Cemiyeti doğu karakterini aldı ve aynı etki Sinnett'in Ezoterik Budizm'i ve Blavatsky'nin Gizli Doktrini'ne ilham kaynağı oldu. Ancak bunların ikisi de tekrar gerçeğin çarpıtılması haline geldi. Sinnett'in eseri, başlatıcıların yüksek öğretilerini, yabancı ve yetersiz bir felsefi entelektüalizm yoluyla çarpıtır ve Blavatsky'nin Gizli Doktrini de kaotik ruhu nedeniyle aynı şeyi yapar.”

“Sonuç olarak, başlatıcılar, doğulu olanlar da dahil olmak üzere, resmi Teosofi Cemiyeti'nden giderek artan bir ölçüde nüfuzlarını çektiler ve ikincisi büyük davayı çarpıtan her türlü gizli gücün alanı haline geldi. Annie Besant'ın saf ve yüce zihniyetiyle başlatıcılar akımına girdiği kısa bir cümle vardı. Ancak bu aşama, Annie Besant'ın belirli felsefi öğretilerden, özellikle de Alman öğretilerinden türetilen ve yanlış yorumladıkları grotesk bir entelektüalizm geliştiren bazı Hintlilerin etkisine teslim olmasıyla sona erdi. Teosofi Cemiyeti'ne katılma zorunluluğuyla karşı karşıya kaldığım durum buydu.”

Steiner'ın Madam Blavatsky'nin eleştirel olmayan bir hayranı olmadığını unutmayın. Onun gerçek yetenekleri olduğunu ancak materyali üzerinde tam kontrole sahip olmadığını düşünüyordu. Öte yandan biz onu saf ve basit bir şarlatan olarak görüyoruz ve Steiner'ın kendisi hakkında çok fazla şarlatan var. En iyimser ifadeyle, her ikisinin de başkalarını kandırmaya ve yanıltmaya çalışmaktan ziyade, kendi kendilerini kandırdıklarını söyleyebiliriz.

Omega Adam

[Pierre Teilhard de Chardin](#) (1881-1955); Yirminci yüzyılın EN ilginç ve ileri görüşlü düşünürlerinden biri Cizvit rahibi Pierre Teilhard de Chardin'di ("de Chardin" Fransız aristokrat unvanına eski bir göndermeydi). İki anıtsal kavramı tasarlayan oydu: Omega Noktası ve Noosfer.

Bazı insanlar Teilhard'ın teorilerini ilham verici bulurken, hem dini hem de bilimsel materyalist geçmişe sahip olanlar onları iğrenç olarak görüyor. Teilhard'ı bu kadar tartışmalı yapan şey, evrim teorisini Katolik inancıyla uzlaştırmaya kararlı olmasıydı ve bu nedenle iki düşman grubu edindi: Hristiyan ortodoksluğu ve evrimsel biyologlar. Bir Cizvit olarak Teilhard, ilk önce Katolik üstleriyle sorun yaşadı. Yaratılış Kitabı'nın tam anlamıyla yorumlanmasına yönelik her türlü girişimden vazgeçtiği anda, Kilise yetkilileriyle bu çatışma kaçınılmazdı.

Birçok pratik Hristiyan bunun farkında olmasa da, Yaratılışçılığa inanmamak ve Adem ile Havva hikayesini inkar etmek aslında Hristiyanlığı terk etmektir. İsa Mesih'in tek amacı, insanlığı Özgün Günah lekesinden kurtarmak için geldiği iddiasıdır ve Özgün Günah, Adem ile Havva'nın belirli itaatsizlik eylemiyle bağlantılıdır. Yaratılış, Yaratılış'ın söylediği şekilde gerçekleşmediyse ve Adem ile Havva gerçek değilse ve Tanrı tarafından kendilerine açıkça verilen doğrudan bir emre itaatsizlik etmediyse, o zaman Hristiyanlık yanlıştır ve tamamen yalandır. Herhangi bir Hristiyanın Darwin'in Evrim teorisini desteklemesi İMKANSIZDIR (ve aynı şey herhangi bir Yahudi veya Müslüman için de geçerlidir).

Hristiyanlığı evrimci bir dünyada değil de Yaratılışçı bir dünyada savunmaya çalıştığınızı hayal edin. Evrimsel senaryoda, Yaratılışçı Tanrı'nın kendisi gereksinimler için biraz fazlalık gibi görünüyor. Cennet Bahçesi yok oluyor, bu yüzden Bilgi Ağacı ve Şeytani yılanın ayartması da yok. Adem ve Havva'nın kendisi de evrimin büyük zincirinde kayboluyor. Eğer Tanrı'dan doğrudan emir almadıysa, o zaman itaatsizlik gibi ölümcül bir günahın suçlu değillerdi. Eğer Tanrılarına karşı açık ve belirli bir itaatsizlikten dolayı lanetlenmedilerse, o zaman İsa Mesih hangi amaca hizmet etti?

Evrim İsa Mesih'i ve benzerlerini öldürüyor. Birçok Hristiyan bunu hemen anladı, bu yüzden Darwinizm'e bu kadar şiddetle karşı çıktılar. Evrimi ve Hristiyanlığı destekleyerek hem pastayı yemeye hem de saklamaya çalışan Hristiyanlar acınası. Entelektüel bütünlükleri yok. Neye inandıklarını bilmiyorlar.

Müslümanlar ve Yahudiler, Adem ve Havva'nın itaatsizliğinin inançları için vazgeçilmez olduğunu bilirler. Eğer insanlık Tanrı'ya itaatsizlik etmediyse, neden Cennet'ten kovuldular? Eğer Adem ve Havva var olmadıysa, açıkçası, Yehova/Allah'ın varlığı sorgulanır.

Teilhard'ın evrimsel Hristiyanlığı, Aziz Augustinus'un Katolikliğinden çok uzaktı. Teilhard tartışmasız bir sapkıncı ve Kilise onun öğretilerini yaymasını yasakladı. Teilhard sessiz kalmayı kabul etti ve bu nedenle Kilise ile resmi bir kopuşa asla neden olmadı. Daha entelektüel olarak dürüst olsaydı, asla Katolik kalmazdı. En önemli eseri olan *İnsan Fenomeni*, ölümünden sonra yayınlanmak zorunda kaldı. Hristiyan Üçlüsü ve özellikle de Mesih'in kendisi temelinde evrimin kapsamlı, teleolojik bir açıklamasını ortaya koyuyor.

Teilhard'ın fikirleri, Mesih hariç, aslında İlluminati ile oldukça uyumludur ve gerçekten de İlluminati onun "Omega Noktası" terimini benimsemiştir (önceden, İlluminati Hegelci "Mutlak"a atıfta bulunmuştu: her iki terim de artık birbirinin yerine kullanılıyor, Mutlak Omega Noktasında elde ediliyor).

Teilhard'ın görüşü ile İlluminati arasındaki kritik fark, Teilhard'ın Omega Noktasının HER ZAMAN var olduğunu iddia etmesidir. Bu nedenle, evren Omega Noktasına doğru evrenin kendi çabaları ve iç doğası aracılığıyla evrimleşmiyor, daha ziyade bilinçli tasarımla ona doğru çekiliyor.

Teilhard böylece en kurnaz Yaratılışçı tipi olarak ortaya çıkar. İddia ettiği şey, Tanrı'nın Dünya'yı ve insanlığı belirli bir Yaratılış Olayı'nda yaratmak yerine, Dünya'yı ve insanlığı var edecek ve daha sonra insanlığın Tanrı ile birliğe girebileceği aşamaya evrimleşmesine izin verecek bir Yaratılış SÜRECİ kurduğudur. Her şeye gücü yeten bir zekanın neden böylesine garip bir şekilde çalışmayı seçtiğini açıklamak için hiçbir girişimde bulunmaz. Evrim kavramının tamamı, şu anda bilinmeyen nihai bir cevaba (teleolojik evrimde olduğu gibi) veya hiçbir kesin cevaba (bilimsel materyalizmde olduğu gibi) doğru el yordamıyla ilerlemeyi ima ederken, Yaratılışçılık cevabın Yaratıcı'nın şekli altında zaten tamamen bilindiğini ima eder. Yaratılışlarının ona doğru el yordamıyla ilerlediği bir evrim süreci tasarlayan bir Yaratıcı'ya sahip olmak, açıkçası, terimler açısından bir çelişkidir. Bunun amacı ne olurdu? Yaratılışçılık ve Evrimi uzlaştırmak için çaresiz bir girişimdir ancak hiçbir anlamı yoktur.

Evrim, etrafımızda gördüğümüz gibi, gaflar, hatalar, kusurlar, eksiklikler, üzüntü, kötülük, acılar, ahlaksızlık, bencillik, zulüm, dehşet, korku, terörle doludur. Sevgi dolu, affedici, her şeye gücü yeten, ahlaki açıdan mükemmel bir Tanrı bunu insanlığa neden dayatsın? Bu görüşe göre, Tanrı kötülüğün yazarıdır ve bu onun sözde ahlaki mükemmellik iddiasıyla tutarsızdır.

Eğer evrenin kendisi Tanrı ise ve kendini kendi ilahiliğinin öz-tanımına doğru itiyorsa ve bunu giderek daha yüksek sentezlerde zıtlıkların uzlaştırılması yoluyla diyalektik olarak yapıyorsa, o zaman kötülük sürecin vazgeçilmez bir gereksinimi haline gelir ve varlığı ne bir gizem ne de bir çelişkidir (mükemmel ve her şeye gücü yeten bir Tanrı tarafından yaratılmış bir evrende kesinlikle olduğu gibi).

Teilhard, Yaratılış ve Evrimi karıştırıp eşleştiren tuhaf formülünden vazgeçmeliydi. Önerdiği şey, bir yandan evrimin DIŞINDA bir Tanrı'nın varlığı ve diğer yandan Yaratılış Tanrı'ya getiren bir evrim süreciydi. Bu nedenle evrim, kozmosun temel bir özelliği değil (Aydınlanmacılıkta olduğu gibi), içsel bir zorunluluğu olmayan tasarlanmış bir süreçtir. Tanrı, Yaratılış Yaratılış Kitabı'nda olduğu gibi daha mantıklı bir şekilde tasarlayabilir ve insanlığa onlardan ne beklediğini söyleyebilirdi.

Aydınlanmacılıkta, şeyleri tasarlayan ebedi bir Yaratıcı anlamında bir Yaratılış yoktur, bunun yerine evren KENDİ YARATILIŞI ile meşguldür. Zihinsel ve fiziksel yönleri arasındaki geri bildirim döngülerine dayanan diyalektik evrimi kullanarak Tanrı'yı kendisinden yaratmaktadır. Tanrı potansiyelden gerçeğe dönüştürülmektedir. Evrim, bu dönüşümün içsel itici gücüdür. İlahi bir zeka tarafından empoze edilen bir tasarım özelliği değil, evrenin ÇEKİRDEK sürecidir; yaşayan, atan kalbidir.

Kendini Organize Eden Tanrı

EVREN HAKKINDAKİ BELİRLİ GERÇEKLER bize evren hakkında bilmemiz gereken her şeyi anlatır. Düşüncenin var olduğunu biliyoruz. Genellikle bu tek kesin gerçek gibi görünür, ancak bir tane daha vardır - ORGANİZASYON VARDIR. **Herhangi bir düşüncenin anlamlı olması için bir tür organizasyonu yansıtması gerekir.** Tutarsız, rastgele, kaotik bir "gürültü" olarak düşünce düşünceyi oluşturmaz, değil mi? Düşünce anlamlı olmalıdır. Kurnaz bir Kartezyen iblis bizi aldatmaya çalışsa bile, tüm aldatmacaları kaos değil ORGANİZASYON temeline dayanırdı. Saf kaos, hiçbir anlamı olmadığı için herhangi bir aldatmaca olarak kabul edilmezdi.

Ve elbette bir başka kesin gerçek daha var: sadece canlı bir yaratık düşünebilir. Bir Kartezyen Aldatıcı, bir aldatma stratejisini uygulamak için canlı olmalı ve aldatılmak için de biz canlı olmalıyız. Dahası, İblis'in zihni bizimkinden farklı olmalı; aksi takdirde tamamen tuhaf, anlamsız ve dengesiz bir kendini aldatmaya girişmiş olurdu. Böyle bir aldatmayı uygulamak bile iki ayrı zihin kurmaya eşdeğer olurdu: biri aldatmak, diğeri aldatılmak. Dahası, zihinler öznedir, fiziksel nesnelere bağlıdır. Bunun da ötesinde, hem kendisi hem de aldatılıp aldatılmadığı üzerinde düşünebilen öznel bir zihnin organize düşüncesi bilinci oluşturur. Ve bilincinde olduğu şeylerden biri de dışsal bir şeyler dünyası fikridir: maddi dünya. Böyle bir dünya gerçekte var olmayabilir, ancak düşünülebilmesi için fikri kesinlikle vardır.

Yani, şimdi aslında YEDİ tane sorgusuz sualsiz kozmik gerçeğimiz var:

- 1) Düşünen zihin vardır.
- 2) Birden fazla zihin vardır.
- 3) Hayat vardır.
- 4) Organizasyon vardır.
- 5) Özneler vardır.
- 6) Bilinç vardır.
- 7) Dışsal bir maddi dünya fikri vardır (bu, gerçek bir maddi dünyanın var olduğu anlamına gelir, çünkü fikir bir gerçekliğin yansıması değilse, nerede ve neden var olur?).

Arche'nin geçerli bir tanımı, varoluşun bu belirli gerçeklerini yansıtmalıdır. Dolayısıyla arche 1) CANLI 2) ZİHİNSEL (fiziksel olmaktan ziyade) 3) ÇOKLU (tekil olmaktan ziyade) 4) ORGANİZASYON onun için olmazsa olmazdır 5) ÖZNEL, 6) BİLİNÇLİ olma yeteneğine sahiptir 7) Bir fikir veya fiziksel gerçeklik olarak dış dünyanın farkındadır.

Arche, birden fazla "düğümü" olan ve organizasyon sergileme yeteneğine sahip canlı bir zihinsel maddedir. Birçok yönden, bunların sonuncusu en önemlisidir. Organizasyon olmadan yaşam anlamsızdır. Organizasyon olmadan düşünmek anlamsızdır. Organizasyon olmadan zihnin düğümleri anlamsızdır. Her şey organizasyona dayanmalıdır. Her şeyin temelidir. Ve kozmik organizasyonu yalnızca bir şey sağlar - MATEMATİK.

Arche, ya matematikle ya da matematiksel olma yeteneğiyle, yani matematiği öğrenme yeteneğiyle gelmelidir. Ya da belki de bunu ifade etmenin en iyi yolu, zihnin doğası gereği basit matematiksel işlemler gerçekleştirdiğidir – sinüs ve kosinüs dalgaları üretmek gibi – ve bu işlemleri giderek daha karmaşık şekillerde gerçekleştirme kapasitesine sahiptir, örneğin farklı frekans, dalga boyu, genlik ve fazdaki dalgaları birleştirmek. Sadece farklı dalgaları birleştirerek aslında hemen hemen her türlü yararlı işlevi inşa edebilirsiniz. Başka bir deyişle, sadece inanılmaz derecede basit bir desenden, ne kadar karmaşık olursa olsun, aklınıza gelebilecek hemen hemen her deseni üretme yeteneğine sahipsiniz. (Ve unutmayın ki, tüm şeylerin altında yatan atomik ve atom altı dünyayı anlamının temeli olan kuantum mekaniği, dalga analizine dayanır: *"Dalga fonksiyonu, Schrödinger denklemini çözerek elde edilen ve bir kuantum sistemi hakkında elde edebileceğimiz tüm olası bilgileri içeren matematiksel bir niceliktir."* – Jim Al Khalili.)

Zihnin aslında matematik olduğunu iddia ediyoruz. Zihnin tüm faaliyetleri özünde matematikselidir. Yaşayan bir matematiksel özne bir zihindir. Matematiksel olmayan bir zihin var olamaz. Zihnin yaptığı şey matematiksel faaliyet üretmektir. Daha sonra bunda daha da iyi hale gelir ve matematik giderek daha karmaşık hale gelir. Zihin, müziğin frekans, genlik ve fazda değişen dalgaların birleşmesinden başka bir şey olmadığını farkında olmadığı gibi, matematiği icra ettiğinin de mutlu bir şekilde farkında olmayabilir.

Kökeninde, arke, kendi kendini organize eden yaşayan bir matematiksel süreçtir. Sonlu sayıda düğüme sahip olması için yeterli bir neden olmadığından, sonsuz sayıda olması gerekir: boyutsuz monadlar. Sürecin herhangi bir sınıra sahip olması için yeterli bir neden olmadığından, kendi kendini organize eden maddenin, kendisinin BİLİNCİNDE olana ve daha sonra ne yapacağına karar verme özgür iradesine sahip olana kadar kendisini giderek daha karmaşık biçimlere organize etmeye devam edeceği anlamına gelir, yani yaşayan bir kendi kendini organize etmenin durdurulamaz süreci her zaman bilinç, özgür irade ve nihayetinde TANRI ile sonuçlanacaktır. Tanrı, kontrolsüz bir kendi kendini organize etme sürecinin kaçınılmaz zirvesidir. Kendi kendini organize etme matematiksel bir işlemdir, bu nedenle Tanrı matematiksel evrimin nihai ürünüdür. O, mükemmel matematiksel işlemdir.

Varlığın, o maddeden bir evrenin ortaya çıkmasını tamamen kaçınılmaz kılan bazı içsel niteliklere sahip boş bir zihinsel maddeden ibaret olduğu "başlangıcı" hayal edin. Bu içsel niteliğin en iyi tanımı muhtemelen Nietzsche'nin Güç İradesi'dir ve matematiksel terimlerle bu, sinüs ve kosinüs dalgalarının giderek daha karmaşık desenlerini ve bunun yanı sıra birkaç başka matematiksel işlevi kaçınılmaz bir şekilde üretme yeteneğinden başka bir şey olmayabilir. Artan karmaşıklık ve yetenek = artan güç.

Kör, doymak bilmez, söndürülemez, durdurulamaz bir güç çabası hayal edin. Böyle bir İrade'nin başarması gereken ilk şey nedir? - organizasyon. Gücünü artırmak için anlamlı bir şey yapabilmesinden önce, organize olması gerekir. Organize olmak, matematiği bilmek ve uygulamak anlamına gelir. Dolayısıyla, Güç İradesi'nin ilk eylemi, kendisini matematiksel olarak ileriye doğru iten canlı matematiğe dönüştürmektir. Bilim neden sadece uygulamalı matematiktir? Bilim neden "yasalar" tarafından yönlendirilir?

"Yaşayan matematik" -kendini organize eden bir sistem- ilk etapta, amansız yasalar uygulayan devasa bir bilimsel makineden başka bir şeye benzemeyecektir (ve bilimsel materyalistlerin saplantı haline geldiği model budur). Ancak bu sistem gerçekten canlı olduğundan, sonunda maddeyi anlamlı yaşamı ifade eden bir ortama (başlangıçta mikroplarda ve bitkilerde) düzenleyecek ve sonra bu yaşamın karmaşıklığını, kendi isteğiyle hareket edebilen varlıklar (hayvan yaşamı) yaratana kadar artıracaktır. Sonra, bilinç yaratacak ve sonra bunu, TÜM-BİLİNÇ: Tanrı'yı yaratana kadar artırmaya devam edecektir. Tanrı olduğunda, Güç İsteği kendisinin tamamen bilincindedir ve ne isterse onu yapabilir, yani bilinçsiz, kendini organize eden bir canlı matematik sistemi, ancak kontrolü kendi bilinçli kişiselleştirmesine -Tanrı'ya aktarabildiğinde durabilir.

Bu, evrimleşen evrenin bilinen tüm gerçekler ve rasyonel ilkelerle tamamen uyumlu bir resmi değil midir? Aslında tek olası çözüm değil midir?

Etrafımızda gördüğümüz evren için yalnızca üç olası açıklama vardır:

- 1) kendi kendini örgütleyen ve kendi kendine yeten bir evrendir: maksimum örgütlenmeye ulaşmaya çalışan canlı, teleolojik bir süreçtir,
- 2) mükemmel örgütlenme ve mükemmel örgütlenme kapasitesine sahip önceden var olan bir varlık tarafından tasarlanmıştır veya Platon'un Mükemmel Formları gibi mükemmel örgütlenme ilkelerinden yararlanmıştır (ancak hemen böyle mucizevi ve olasılık dışı bir varlığın ilk etapta nasıl var olduğu sorusu ortaya çıkar),
- 3) evrende rastgele ve amaçsızca kendini örgütleyen "şeyler" vardır - bu, zihnin, yaşamın ve bilincin ölü, hareketsiz maddeden nasıl var olduğu hakkında tek bir fikre sahip olmayan ve matematiğin nereden geldiği veya bilim yasaları, bunların nerede depolandığı ve maddeyle nasıl etkileşime girip onu nasıl kontrol ettiği hakkında en ufak bir fikre sahip olmayan, ancak evren hakkında en büyük gerçek anlayışa ve bilgiye sahip olduklarını iddia eden bilimsel materyalistlerin nihilist iddiasıdır.

Varlığımızı anlamak için tek bir makul yol olduğunu tekrarlıyoruz: Matematik üzerine kurulu ve diyalektik olarak kendi bilincine doğru evrilen, canlı, zihinsel (başlangıçta bilinçsiz), kendi kendini organize eden bir İrade'nin tezahürü olarak, bu noktada gücü açıkça en üst düzeye çıkar.

[Schopenhauer](#), zihnin varoluşun içsel doğasına açılan kapımız olduğundan bahsetmiştir. Zihin, zihinsel faaliyetimiz uzay ve zamanın fenomenal kavramlarıyla çerçevelendiği için bize doğrudan numenal İrade'ye erişim sağlamaz, ancak zihin kesinlikle bize dünyanın içsel, öznel bir deneyimini sunar.

Kendi zihinsel süreçlerimiz bizi Güç İradesi'ne ve onun kendi kendini organize etme çılgınlığına mümkün olduğunca yakınlaştırır. Müzik dinlediğimizde, ilkel İrade ile neredeyse bir oluruz. Müzik, üzerimizdeki etkisi matematiksel olmaktan çok duygusal (görünüşte matematiksel olmayan) olan ayrıntılı bir matematiksel yapının mükemmel bir örneğidir.

Obsesif Kompulsif Bozukluğu (OKB) düşünün – şeyleri organize etme çılgınlığı. Her şey tam yerinde olmalıdır. Bu tuhaf alışkanlık, kozmosun ilkel bir yönünden kaynaklanmıyorsa nereden kaynaklanır? OKB, organizasyon takıntısını yansıtır. Yaşamlarının her yönünü organize etmek ve kontrol etmek için 600'den fazla kuralı olan Yahudileri düşünün. Yaşamlarının her günü günde beş vakit namaz kılan ve yaşamlarının akışını her şekilde kontrol eden Müslümanları düşünün. Bunlar bir tür obsesif kompulsiyon değil midir? Otizme ve onun yüksek işlevli yönü olan Asperger Sendromuna bakın. Otizmliler genellikle doğaüstü bir şekilde matematikseldir. Savantlar inanılmaz hesap makineleri olabilir. Asperger'den "muzdarip" olan birçok kişi, en büyük matematikçiler, mantıkçılar, bilim insanları ve filozofların saflarına aittir.

Birçok otistik kontrol, düzen, rutinler, programlar, planlar, ritüeller konusunda takıntılıdır. Çoğunlukla kadınları etkileyen yeme bozukluklarının aslında otizmin, baskın olarak erkeklerde görülen bir durum olan kadın versiyonu olduğu öne sürülmüştür. Gıda alımının patolojik, kendini yok edici kontrolü aşırı ritüel, organizasyon, planlama ve özdenetim biçimidir. Bilimsel materyalizm bu olağanüstü bozuklukları nasıl olur da sadece hareketsiz atomların karıştırılması olarak açıklayabilir? Ancak, varoluşun içsel bir özelliğinin patolojik ifadeleri olmaları açısından mükemmel bir anlam ifade ederler - dünyayı matematiksel olarak organize etme ve kontrol etme arzusu.

Öyle ya da böyle, matematik ve kendi kendini örgütlenme her yerden sızıyor. Örgüte karşı çıktığı söylenen kuvvet -entropi- bile aslında aşırı bir düzenleme ilkesi olarak anlaşılabilir. Termodinamiğin İkinci Yasası tarafından öngörülen kozmik Isı Ölümü, evren boyunca tamamen tekdüze bir inert atom dağılımıyla sonuçlandıysa, bunun aslında entropinin geleneksel olarak ilişkilendirildiği düzensizlikten ziyade tam bir DÜZEN gibi görüneceğini kim inkar edebilir?

Solaris: Bilinç ve Bilinçdışı

POLONYA'DAN [STANISLAW LEM](#), tüm zamanların en büyük bilimkurgu yazarlarından biriydi. Kitaplarından biri olan Solaris, [Tarkovsky](#) tarafından ünlü bir filme dönüştürüldü (ve yeni bir versiyonu [Steven Soderbergh](#) tarafından yönetildi).

Bu film, tartışmasız bir şekilde beynin sol ve sağ yarım küreleri arasındaki, bilinç (sol beyin) ve bilinçdışı (sağ beyin) arasındaki etkileşimin en canlı tasvirini sunuyor.

Hikaye, Solaris gezegeninin gizemli okyanus yüzeyini inceleyen yörüngedeki bir uzay istasyonundaki bir grup araştırma bilim insanını konu alıyor, ancak gezegenin duyarlı olduğu ve sırayla bilim insanlarını incelediği, en içteki düşüncelerini incelediği anlaşılıyor. İnsan formunda, uzay istasyonunda, bilim insanlarının en suçlu sınırları ve en yoğun kişisel sorunları ortaya çıkabilir ve bilim insanlarını şeytanlarıyla fiziksel olarak yüzleşmeye zorlayabilir. Bunlardan biri, Dünya'da intihar eden karısıyla karşı karşıya gelir ve bu olay onu tamamen travmatize eder. Ancak rahatsız edici insan simülakrılarını öldürmek onlardan kurtulmayı sağlamaz; her zaman daha önce olduğu gibi geri dönerler.

Solaris'in şaşırtıcı Zihin Okyanusu'nda bilinçdışının mükemmel bir temsiline sahibiz. Bilinçli bilim insanları doğasını araştırırken aslında hiçbir şeyi açıklamayan ayrıntılı bir isimlendirme yaratmaktan çok da uzaklaşmıyorlar. Bu arada bilinçdışı onları rahatsız ediyor ve işkence ediyor. En derin korkularını, bastırdıkları ve kaçındıkları her şeyi hayata geçiriyor. Karşılıklı olarak kabul edilebilir bir düzeyde iletişim kurma girişimlerinin hepsi boşa çıkıyor.

Okyanusun zekası, araştırmacıların sınırlı dünya biliminin açıklayamayacağı biçimlerde fiziksel olayları deneyimler ve ifade eder. Solaris'in uzaylı zihni, (nesnel) bilincin insan zihninden o kadar farklıdır ki türler arası iletişim girişimleri içler acısı bir başarısızlıktır. Anlayışsızlık tamdır.

Solaris, insan rüyalarının ve kabuslarının gezegensel bir üreticisidir, onları hayata geçirebildiği için daha da güçlüdür. Tüm gezegeni kaplayan gizemli, duyarlı okyanus, Teilhard'ın noosferinin bir prototipinden pek de farklı değildir. Solaris'in bireysel zihinlere sahip insanları yoktur; tüm yüzeyi, muhtemelen zamanı geldiğinde bilinci evrimleştirebilecek kolektif bir duyarlılıktır.

Omega Noktası

TEILHARD, Omega Noktasını evrenin evrimleştiği maksimum karmaşıklık ve bilinç seviyesi olarak tanımladı. Evrenin önünde ve üstünde var olur ve onu yukarı doğru çeker. Yüce bilincin daha yüksek bir kutbudur ve hem evrenin ilk enerjisinin kaynağı hem de evrenin nihai birleşme noktasıdır.

Teilhard, Omega Noktasının aşağıdaki beş özelliğe sahip olması gerektiğini iddia etti;

1) Zaten var. Evrenin daha yüksek bilinç durumlarına doğru yükselişi yalnızca bu şekilde, varsayıldığına göre, açıklanabilir. Fikir, Omega Noktasının kozmik bir çekici olduğu ve evreni giderek yukarı ve yakına çektiğidir. Teilhard, evrenin kendi diyalektik destekleriyle kendini yukarı çekebileceği olasılığını dikkate almayı başaramaz ve Omega Noktasının ilk başta oraya nasıl geldiğini de ele almayı başaramaz.

2) Kişiseldir. Soyutlama veya arketip değil, entelektüel bir varlıktır. Teilhard, maddenin artan karmaşıklığının yalnızca daha yüksek bilinç biçimlerine değil, aynı zamanda daha fazla kişiselleştirmeye (en büyük örneği sağlayan insanlar) yol açtığını savundu. Ve insanlar elbette en yüksek kozmik kişi olan Tanrı'nın suretinde yaratılmıştır. Teilhard, evren Bir olduğunda, bireysel insanların bastırılmayacağını, aksine süper-kişileştirileceğini vurguladı: kişilikleri sonsuz şekilde geliştirilecek ve optimize edilecektir. Teilhard'ın, maksimum bilincin maksimum kişiselleştirmeyi yansıttığı konusunda hemfikiriz ve her birimizin dönüştüğü Süper Kişinin TANRI olduğunu iddia ediyoruz!

3) Aşkındır. Teilhard, Omega Noktasının evrenin bilinç yükselişinin sonucu olamayacağı dairesel mantığını kullanır çünkü evreni daha yüksek bilince doğru çeken Omega Noktasıdır. Bu nedenle evrenin dışındadır ve evreni kendisine doğru çeker. Omega Noktası kesinlikle aşkın olarak kabul edilebilir ancak evrenin dışında olduğunu söylemek saçmadır. Hiçbir şey değildir.

4) Özerktir. Uzay ve zamanın dışındadır. Evet, buna katılırız. Omega Noktasına ulaşıldığında boyutsuz alanda zihinsel bir fenomen olacaktır.

5) Geri döndürülemezdir, yani ulaşılabilir ve ulaşılmalıdır ve geri dönüş yoktur. Omega Noktasına ulaşılmaması imkansızdır ve ulaşıldığında geri alınamaz. Omega Noktasına ulaşmanın diyalektik kaçınılmazlığına kesinlikle katılıyoruz. Yasak olmayan her şey zorunludur. Evrenin Omega Noktasına ulaşması yasak değildir, bu nedenle kesinlikle ulaşacaktır.

Teilhard, evrenin sürekli olarak daha yüksek maddi karmaşıklık seviyelerine, dolayısıyla bilince doğru geliştiğini ileri sürdü. Buna Karmaşıklık/Bilinç Yasası adını verdi. Maddenin kendisini daha karmaşık gruplar halinde düzenleyerek daha yüksek ve daha yüksek bilinç seviyeleri sergilemek için içsel bir dürtüsü olduğunu ileri sürer. Maddenin düzeni ne kadar karmaşıkça, o kadar bilinçlidir. Evrenin gerçek amacı daha yüksek ve daha yüksek bilinç durumları üretmektir ve bunu kendisini daha maddi olarak karmaşık yapılara düzenleyerek yapar.

Bu görüşe göre, insanlık Dünya'daki maddi evrimin doruk noktasıdır. Biz, maddenin kendisinin bilincine vardığı noktayız. Evrimin amacı bunun gerçekleşmesini sağlamaktır.

İnsanlık artık fiziksel olarak evrimleşmiyor. Şimdi evrimleşen bilincimiz ve bunu giderek daha karmaşık yollarla yapacak. Evren yalnızca bir yönde hareket edebilir - artan karmaşıklık ve bilinç - çünkü Teilhard'ın görüşüne göre, karmaşıklığın ve bilincin en üst noktası tarafından yukarı doğru çekiliyor. Evrimleşen evrenden bağımsız olarak var olan bu aşkın Omega Noktası, evrenin karmaşıklık ve bilinç açısından büyümesine neden olur. Teilhard'a göre, her şeyi kendine çeken Hristiyan Logos'udur - Mesih.

Teilhard, "Yükselen Her Şey Birleşmelidir" demiştir. Yükseliyoruz, birleşiyoruz ve Omega Noktası nihai varış noktamızdır.

Teilhard, Omega Noktası için başka isimler de kullanmıştır: Kozmik Zirve, Süper Ruh, Hiper Kişisel ve Evrimsel Her Şey.

Yaratıcı Omega Noktası

İNSANLIK ilahiliğe giden boşluğu nasıl kapatabilir? Kesin olan bir şey var - bu, Şeytan'a tapan aptal, köle, batıl inançlı insanlar tarafından gerçekleştirilemez. Yaratıcılık ve akıl, cennete gökkuşağı köprüsü inşa etmek için kullanacağımız araçlardır.

İnsan ırkının yaratıcılığı ve zekası belirli bir "kritik kütle" ulaştığında, insan gücünde patlayıcı bir artışa yol açan bir zincirleme reaksiyon tetiklenecektir. Kozmik bir dönüm noktası geçilecektir. Kaçak pozitif geri bildirim döngüleri üretilecek ve bunlar en fazla bir nesilde insanlığı tanınmayacak şekilde dönüştüreceklerdir. Mesela, 8 milyar yaratıcı dehanın en yüksek performans seviyesinde birlikte çalıştığını hayal edin. Başaramayacakları bir şey var mı?

Hızlanan getiri yasası yaratıcı bir Tekillik yaratacaktır ve bu tekilliğin diğer tarafında Tanrı vardır. Şimdi başlarsak, iş elli yıl veya daha kısa sürede yapılabilir!

Neoplatonist Teilhard

TEILHARD'IN EVRİM TEORİSİ Neoplatonizm ile birçok benzerliğe sahiptir. Teilhard'ın şemasında örtük olan "Bir"dir (ya da onun adlandırdığı gibi Tanrı Baba). Bir, Logos'un (İsa Mesih, Omega Noktası) tarif edilemez kaynağıdır.

Neoplatonizm'de Logos genellikle üç Hipostaz (Bir, Nous (Zihin/Ruh) ve Psyche (Ruh)) arasındaki aracı güç olarak yorumlanmıştır. Hristiyan terimleriyle, Bir'i Tanrı Baba, Nous'u Tanrı Oğul ve Psyche'yi Kutsal Ruh ile eşitleyebiliriz.

Neoplatonik Psyche, bazen "Dünya Ruhü" olarak da adlandırılır, büyüleyici bir ikili doğaya sahiptir. Nous gibi maddi değildir ve aslında Nous'un sureti ve tezahürüdür. Nous'un daha düşük, daha aşağı bir kopyasıdır ve Nous ile fenomenal dünya arasında durur. Nous bölünemezken, Dünya Ruhü ikiye bölünmüştür. Bir kısmı -daha yüksek kısmı- Nous ile temas halinde kalırken, daha düşük kısım sayısız kıvılcıma (bireysel ruhlara) bölünebilir ve bedensel dünyaya girebilir. Bireysel ruhlar, kendilerini daha yüksek yönlerine yükseltme ve sonsuzluğun alanının tadını çıkarma veya zekadan uzaklaşma, duyuşal olanda debelenme ve kendilerini sonlu olanda kaybetme seçeneğine sahiptir. Dolayısıyla Psyche'nin ikili doğası, evrenin nasıl evrimleştiği için temeldir.

Omega Noktasını Nous olarak düşünebiliriz, bu da Yüksek Psişe'yi ona doğru çeker ve bu da sırayla tüm bireysel ruhları bir araya getirir.

Yüksek Psişe, Teilhard'ın Noosfer adını verdiği kolektif bilinçle eşleştirebileceğimiz kolektif bir zihni temsil eder (noosferdeki "noo" aslında "nous"tan türemiştir).

Yani, Teilhard'ın evrim sistemi aslında Neoplatonizmin sadece modern bir yeniden ifadesidir. Bireysel zihinler bilinçte büyür ve sonunda Omega Noktası'nda (Nous) birleşecek bir Süper Zihin (Yüksek Psişe) oluşturacak ve tüm şey daha sonra her şeyin kaynağını - "Bir"i - tefekkür edebilir.

Süper Zihnin (Psişe) sonunda ilk başta ortaya çıktığı şeyle, Omega Noktası'yla (Nous) birleştiğini söyleyebiliriz.

Evrim

“Evrim bir teori, sistem veya hipotez midir? Çok daha fazlasıdır: tüm teorilerin, tüm hipotezlerin, tüm sistemlerin boyun eğmesi gereken ve bundan böyle düşünülebilir ve doğru olacaklarsa tatmin etmeleri gereken genel bir durumdur. Evrim tüm gerçekleri aydınlatan bir ışıktır, tüm çizgilerin izlemesi gereken bir eğridir... Her birimizin bilinci, kendine bakan ve kendini yansıtan evrimdir.” -- Teilhard

TEILHARD'A KATILYORUZ. Tüm teoriler evrime boyun eğmelidir. Kendi tavsiyesini dinlememiş olması üzücü. Evrimin dışında bir Omega Noktası varsayarak kendi iddiasını yok etti. İyi bir zihin vardı, ancak ne yazık ki bu zihin Hristiyanlık tarafından enfekte edilmişti ve onu mantıksız sonuçlara ve savunulamaz pozisyonlara zorladı.

Teilhard'ın görüşüne göre, insanlık artık genetik olarak önemli bir şekilde evrimleşmiyor. Aksine, insan evrimi tamamen zihin ve ruhla ilgilidir ve bunlar Omega Noktası olan Mesih'e doğru evrimleşmektedir. Başka bir deyişle, fiziksel alandaki evrim durmuştur ve artık yalnızca bilincin maddi olmayan aleminde gerçekleşmektedir.

Teilhard, jeosferden (dünyanın cansız katmanı) biyosferin (yaşam katmanı) evrimleştiğini ve ardından üçüncü, benzersiz bir insan katmanı olan Noosfer'i, yalnızca bilinci içeren yansıtıcı düşünce alemini yarattığını ileri sürmüştür. Noosfer'in metaforik olarak Dünya'yı atmosfere benzer şekilde kapladığı söylenebilir. Noosfer, Omega Noktası ile aynı özelliklere sahiptir, ancak çok daha düşük bir seviyededir. Ancak, evrimleşmeye devam ettikçe, sonunda Omega Noktası'na o kadar benzeyecektir ki onunla birleşecektir, yani insanlık Mesih ile tam bir birliğe girecektir.

Aslında Omega Noktası zaten Noosfer'i insan zihinleriyle paylaşıyor, ancak aralarındaki temas şu aşamada yalnızca yüzeysel bir seviyede. Bir "kimyasal düğün"ün mümkün olabilmesi için daha kat edilmesi gereken uzun bir yol var.

Elektriksel mi yoksa Matematiksel mi?

"Gerçek nedir? Gerçekliği nasıl tanımlarsınız? Hissedebildiğiniz şeylerden, tadabildiğiniz şeylerden, koklayabildiğiniz ve görebildiğiniz şeylerden bahsediyorsanız; o zaman gerçek, beyniniz tarafından yorumlanan basit elektrik sinyalleridir." -- Morpheus, The Matrix

VE BU KÖKTEKİ BİR ELEKTRİKSEL SİNYALİ NEDİR? – tıpkı tüm sinyaller gibi sadece matematiksel bir sinyaldir. Bağımsız bir fenomen değil, bir matematik türüdür.

Gerçek nedir? Matematik gerçektir. Zihinlerimiz matematiksel sinyallerin yorumlayıcılarıdır. Tüm sinyaller matematikselidir. Matematiksel sinyallerin öznel yorumu, gerçeklik deneyimimizi, şeylerin içsel görüşümüzü oluşturur. Biz kendimiz matematiksel sinyaller üretiriz ve dünyada nedensel bir etkiye sahip olmamızın nedeni budur. "Özgür irade", bizim dışımızdaki hiçbir şey tarafından oluşturulmayan, içsel olarak oluşturduğumuz matematiksel sinyaller kümesidir. Bunlar özgürdür çünkü bizden kaynaklanırlar ve başka hiçbir yerden gelmezler, ancak elbette dış dünyadan bize gelen bilgilerden etkilenirler (ancak neden olmazlar).

Omega İnsanlık

Her zaman gnosisin bireysel doğasını vurgulamışızdır, çünkü herhangi bir zamanda, çok az insan gnosis elde etme şansına sahip olacak kadar aydınlanmıştır. Peki, bu kolektif zihinsel Tekilliği meydana getirmek için durmaksızın çalışan aydınlanmış bir Devlet sayesinde muazzam sayıda insan gnosisin eşiğine getirilirse ne olur? İnsanlık Kolektif Gnosis'e ulaşabilir mi? Bu, Teilhard'ın noosferi Omega Noktası ile birleştirmesine eşdeğer olacaktır.

Aydınlanmacılıkta, Teilhard'ın önceden var olan Omega Noktası ile birleşmekten ziyade Omega Noktasının kolektif olarak elde edilmesi olarak tanımlanırdı. İlluminati için Omega Noktası, diyalektiğin doruk noktasıdır, diyalektiği önceleyen ve yönlendiren bir şey değildir. Teilhard'ın görüşü, bir Yaratıcı Tanrı'ya sahip olmakla eşdeğerdir, bu tam olarak bir Cizvit olan Teilhard'ın ebedi bir Omega Noktası fikrini desteklemesinin nedenidir.

Teilhard hile yaptı. Omega Noktasına Alfa Noktası demeliydi çünkü yaratılışı başlatır ve sonra yönetir. Gerçek bir Omega Noktası bir sürecin başlangıcı değil sonudur. Teilhard Alfa Noktası terimini kullansaydı, aslında bir Evrimci değil Yaratılışçı olduğu açıkça ortaya çıkardı. Bilinçaltında kendini kandırıyordu. Geleneksel Hristiyan Yaratılışçılığını korurken evrimle tutarlı bir dünya görüşüne sahip olmak istiyordu. Söylemesi gereken şey, noosferin bir son duruma -Omega Noktasına- ulaştığı ve o kritik kavşakta tüm süreci başlatan Alfa Noktası ile birleştiği idi. Alfa ve Omega mükemmel bir birlik içinde bir araya gelir. Son, başlangıca sonsuz dairesel mükemmellikte katılır.

Aydınlanmacılıkta, döngüsel bir Çağın başlangıcı olan Alfa Noktası, maksimum potansiyelin noktasıdır. Döngünün sonu olan Omega Noktası, orijinal potansiyelin maksimum gerçekleşme noktasıdır. Omega Noktası daha sonra kendini sıfırlar ve böylece yeni bir döngüyü başlatan Alfa Noktası olur.

Varsayımsal Kolektif Gnosis noktasında var olma şansına sahip olan insanlara İlluminati tarafından Omega İnsanlığı denir. Omega İnsanlığı tüm insan ırkını temsil etmek zorunda değildir, sadece önemli (gerçek elit) bir kısmını temsil eder, bir dönüm noktası yaratmaya yetecek kadar. Omega İnsanlığı aracılığıyla, tüm insanlık tek bir sismik zincirleme reaksiyonla gnosis'e getirilebilir. O anda insan ırkı kolektif olarak Tanrılara dönüştürülürdü.

Omega İnsanlığı'nın önünde iki büyük engel var: 1) **ana akım din** - yalanların, korkunun, batıl inançların, köleliğin ve aptallığın müjdeleri, özellikle İbrahimcilik ve 2) **Eski Dünya Düzeni**'nin ayrıcalıklı elitleri, *Para Tanrısının* kıdemli kaptanları.

İnsanlık, Şeytan'a (sahte tanrıya) veya Para Tanrısına diz çökmüş daha fazla insan kalmayınca kadar asla potansiyeline ulaşamaz.

Atomlar: Ölü mü Diri mi?

KAYALAR "ölü" atomlardan oluşur. Canlı varlıklar "ölü" atomlardan oluşur. Düşünen, bilinçli varlıklar (insanlar) "ölü" atomlardan oluşur. Bilimsel materyalizm böyle der. Dolayısıyla, yaşam, zihin ve bilinç sadece ölü atomların belirli düzenlemeleridir. Yaşamın ve bilincin sırrı ölümün belirli organizasyonunda yatar.

İnsanlığın yapay bilinçli yaşam yaratabilmesi için bilim insanlarının yapması gereken tek şey ölü atomların gerekli düzenlemelerini çözmektir. Sonuçta, insanlar sadece hayata getirilen yiyecek ve içecek değil midir? Babanızın spermi yiyecek ve içecekten yapılmıştır; annenizin yumurtası yiyecek ve içecekten yapılmıştır; döllenmiş yumurta yiyecek ve içecekten yapılmıştır; döllenmiş yumurta annenizin tükettiği yiyecek ve içecek sayesinde büyümüştür - ve dokuz ay sonra siz dışarı çıktınız: yiyecek ve içecek yaşayan bir bilince dönüşmüştür! Mucizevi, değil mi?

Elbette, alternatif bir şema kabul etmek çok daha kolaydır. Hayat sindirilmiş yiyecek ve içeceklerden DOĞMAZ. Aksine, hayat ve zihin evrende her yerde mevcuttur - kendi dokusunda - ancak bilinçsizdirler ve her zaman yapmaya çalıştıkları şey, maddeyi hayatı ve zihni giderek daha eksiksiz ifade eden düzenlemelere yönlendirmektir. Zihin ve madde bir geri bildirim döngüsünde birbirine kilitlenmiştir. Evrim, düşük seviyeli hayatı (atomlar) daha yüksek seviyeli hayata (bitkiler), daha yüksek seviyeli hayata (hayvanlar) ve dünyamızdaki en yüksek seviyeye (bilinçli insanlar) dönüştürür. Ölümün hayata dönüştüğü bir düzenleme yoktur. Aksine, hayatın düşükten yükseğe doğru ilerleyen bir ifadesi vardır. Gerçek ölüm diye bir şey yoktur. Bir insan öldüğünde, belirli bir atom düzenlemesi artık kendini sürdüremez ve toza geri döner. Ancak kişinin hayatı aslında ölmemiştir. Artık kendini o belirli beden aracılığıyla ifade edemez ve reenkarnasyon yoluyla yeni bir beden bulmak zorundadır.

Evrimin şu ilerlemeyi izlediği söylenebilir:

Bilinçdışı Zihin => Madde (atomlar) => Yaşam (bitkiler) => Bilinç Öncesi

Düşünce (hayvanlar) => Bilinçli Düşünce (insanlar) => Hiper Bilinçli Düşünce (Tanrılar).

Teilhard, Evrimin "yönlendirilmiş şansın" sonucu olduğunu söyledi. Bu uygun bir tanımlamadır. Bilinçdışı, teleolojik bir zihinsel süreç, ne kadar kaba olursa olsun, maddeyi daha karmaşık düzenlemelere, zihni daha iyi ortaya çıkarabilecek şekilde düzenlemeye çalışır. Herhangi bir eski şeyi denemektense sezgisel tahminler kullandığını söyleyebiliriz. Öte yandan bilimsel materyalizm, Evrimin yönlendirilmemiş şansın, yani tam bir rastgeleliğin sonucu olduğunu ileri sürer.

Soru, yönlendirilmiş şansın yönlendirilmemiş şanstaki bilimsel olarak nasıl ayırt edilebileceğidir? Bu, Darwinizmi yeniden şekillendirmeye çalışmanın temel zorluğudur. Materyalist bilim insanlarına yönlendirilmiş şansın, yönlendirilmemiş şanstaki ziyade Darwinci evrimi kontrol ettiğini göstermek için yapılabilecek bariz bir deney yoktur.

Mistik Birlik

TEILHARD, insan evriminin sonunda, insanlığın başlangıcından itibaren insan bilincini kendisine doğru çeken orijinal kozmik Omega Noktası olan Tanrı-Omega ile birleşecek olan Kolektif Bilincin bir Omega Noktasına ulaşacağına inanıyordu.

Dünyayı çevreleyen insan bilinç katmanı (noosfer), sonunda kendi başına bir varlık, türün kendisinin bir bilinci haline gelene kadar evrimleşmeye devam edecekti - herhangi bir fiziksel bedenden ayrı bir Süper Bilinç. Kendini bu gezegenden, uzaydan ve zamandan ayıracak ve kaçınılmaz olarak Tanrı-Omega ile karşılaşacağı saf zihinsel alana uçacaktı ve iki kozmik bilinç birbirine dokunacak, birleşecek ve bir olacaktı. Evrimin son noktası, aşkın bilinç düzeyinde, insanlığın Tanrı ile nihai yaratıcı sentezidir. [Augustinusçu](#) terimlerle, *İnsan Şehri* ve *Tanrı Şehri* sonunda tek bir *İlahi İnsanlık Şehri*'ne dönüşmüştür. Bu inanılmaz derecede güçlü bir vizyondur, Darwinist nihilizmden sonsuz derecede daha ilham vericidir.

Teilhard için, Tanrı-Omega evrimi bir Yaratılış olayı olarak başlatır ve evrim Yaratılış Yaratıcısını bilinçli bir şekilde kucaklayabildiğinde sona erer. Neoplatonizm açısından, bu, Ruh'un Nous ile birleşmesine eşdeğerdir. Hristiyan Üçlüsü açısından, bilinçsiz Kutsal Ruh'un İsa Mesih tarafından maddeye -fiziksel dünyaya- dönüştürülmesi, ardından gerçek Kutsal Ruh olmak için bir Süper Bilinci geliştirmeden önce insanlık aracılığıyla bilinci geliştirmesi, bu noktada Mesih Bilinci ile birleşebilir ve sonra ikisi de "Bir" -Tanrı Baba ile birleşebilir ve Üçlüsü gerçek Birliğe getirebilir.

Teilhard'a göre, evrimin amacı, kendisinin bilincine varmak ve ardından bilincin, ilk etapta evrimin başlatıcısı olan Tanrı'dan ayırt edilemez hale gelene kadar evrimleşmeye devam etmesidir.

Teilhard, noosferi "*ruhlarımızın üstündeki bir süper ruh*" (Neoplatonizm'in Yüksek Ruh gibi) olarak görüyordu. Dünya'nın tüm düşünme unsurlarının "mega sentezine" doğru ilerleyen, kozmik evrimin "*devasa bir psikobiyolojik operasyonunu*" tasarladı ve aşkın bir doğaya sahip insanüstü bir bilinç zihinsel alanı yarattı: "*saf bilinçli enerji*."

Şeylerin İçi ve Dışı

GERÇEKLİĞİ ANLAMAK İÇİN, her şeyin çift bir yönü olduğunu algılamak esastır: bir "iç" ve bir "dış". Buna eşit olarak özne ve nesne olarak da atıfta bulunabiliriz. Dışarıdan, tüm özneler nesnedir. Bir özne için, diğer tüm şeyler nesnedir. Bir özne yalnızca kendisiyle ilişkili olarak bir öznedir; aksi takdirde bir nesnedir. Özne, doğal olarak, gerçekliğin öznel bir deneyimine sahiptir; gerçekliğin "dış"ından ziyade "içini" deneyimler. Hepimiz özneyiz. Zihinlerimiz şeylerin iç yoluna sahiptir. Yine de herkesi ve diğer her şeyi nesne olarak görürüz (ve onlar bizi böyle görür). Kendi bedenlerimiz bile bizim için nesnedir.

Bilimsel materyalizm, tüm şeylerin neden ve sonuçların amansız, kaçınılmaz yasalarının uygulandığı nesnelere olduğu görüşüdür, yani özgür irade imkansızdır. Bilimsel materyalizmin neden yanlış olduğunu görmek aslında şaşırtıcı derecede kolaydır: öznellik, bilimsel determinizmin maddi dünyasında hiçbir amaca hizmet etmez ve yine de hepimiz özneliz ve öznellik, içsel deneyimlerimiz vardır.

Hiçbir öznenin olmadığı, yalnızca nesnelere olduğu maddi bir dünyayı hayal edin. Özgür irade imkansız olurdu; her şey neden ve sonuca amansızca itaat ederdi ve evrenin içsel deneyimi olmazdı. Bu, sonsuza dek topların birbirine çarptığı kozmik bir bilardo oyunu olurdu. Tamamen anlamsız, anlamdan yoksun, düşünülebilir hiçbir amacı olmayan, sürekli olarak akılsız ve bilinçsiz, kozmik bir zaman kaybı. Varlığın anlamlı olmasının tek bir nedeni vardır - özneler gerçek şeylerdir. Yaşamdaki tüm anlam "içeride" bulunur. Öznellik anlamdır. Özgür irade, yalnızca bir öznenin nesnelere kaçınılmaz olarak uygulanan neden ve sonuç zincirinin dışında olması nedeniyle mümkündür. Özgür irade, davranışın öznenin içinden üretilebileceği anlamına gelir, yani nesnel neden ve sonuçla hiçbir ilgisi olmayan bağımsız bir nedensellik kaynağıdır.

Dört tür neden ve sonuç vardır:

- 1) Nesnel nedenin nesnel etkisi vardır ("dünya" "dünya" üzerinde etki eder).
- 2) Nesnel nedenin öznel etkisi vardır ("dünya" "ben" üzerinde etki eder).
- 3) Öznel nedenin öznel etkisi vardır (kendim üzerinde etki ederim, örneğin bir düşünce diğerine neden olur).
- 4) Öznel nedenin nesnel etkisi vardır (dünya üzerinde etki ederim, örneğin kolumu hareket ettiririm; konuşurum).

Bilimsel materyalizme göre, yalnızca nesnel nedenler ve nesnel etkiler mümkündür. Öznelerin kendi içlerinden neden üretmesi bilimsel materyalizme göre imkansızdır, ancak her gün her birimiz herhangi bir dış zorlama veya zorunluluk olmadan kendi davranışlarımızı üretebileceğimizi biliyoruz. Şu anda kolunuzu kaldırmayı seçerseniz, bunun nedeni kaçınılmaz bir nedensel zincir tarafından buna zorlanmanız mı yoksa zorlanmamış özgür iradenizi kullanmanız mı?

ÖZGÜR İRADEMİZ BİLİMSEL MATERYALİZMİN YANLIŞ OLDUĞUNUN KANITIDIR.

Özgür irade öznelerin var olduğunu kanıtlar. Özgür irade zihin alanının önceliğini kanıtlar. Evren her zaman özgür iradenin derecesini artırmaya, yani ÖZNELLİĞİ en üst düzeye çıkarmaya çalışır.

Evrim başladığında, evren bilimsel materyalistlerin öngördüğü evrene çok benzerdir - son derece nesnel, neden ve sonuç bilimsel yasalarına uyar. Bu aşamada tüm öznellik bilinçsizdir. Evrenin belirgin bir içsellığı veya içsellığı yoktur.

Evrim ilerledikçe, öznellik bilinçsizce ve oldukça kör bir şekilde nesnel dünyayı özneliliğin artan ifadesine izin veren daha karmaşık yapılandırmalara yönlendirir. "Yaşam", özneliliğin nesneliliği kontrol etmeye başladığı aşamadır. Bilinç, özneliliğin baskın olduğu noktadır ve süper bilinç (gnosis), özneliliğin nesnel dünya üzerinde tam kontrol kazandığı noktadır, yani özne Tanrı olmuştur.

Enerjiyi iki şekilde düşünebiliriz: nesnel veya öznel, dışarıda veya içeride. Teilhard, birincisine "teğetsel" enerji, ikincisine "radyal" enerji adını verdi. Birincisi "bilimsel", ikincisi zihinseldir. Her şeyi nihayetinde yönlendiren ikincisidir.

Teilhard, teğetsel enerjinin *"bir elementi aynı düzendeki diğer tüm elementlerle bağladığını"*, radyal enerjinin ise dünyayı *"daha da büyük karmaşıklığa ve merkezîyetçiliğe"* doğru çektiğini, bunun da Teilhard için ruhsal mükemmellik anlamına geldiğini söyledi. Karmaşıklık-Bilincin Kozmik Yasasını yönlendiren radyal enerjidir.

Teilhard şöyle yazmıştır: *"Eğer evren, sidereal olarak ele alındığında, uzamsal genişleme sürecindeyse (sonsuz dereceden uçsuz bucaksıza), aynı şekilde ve daha da açık bir şekilde, fiziksel-kimyasal olarak, kendi üzerinde organik bir evrim sürecinde olduğu gibi (son derece basit olandan son derece karmaşığa) kendini bize sunar... ve dahası, karmaşıklığın bu özel evrimi deneysel olarak içselleştirmede, yani ruhta veya bilinçte, karşılıklı bir artışla bağlantılıdır."*

Teilhard'a göre, içselevrim ve dışselevrim bir geri bildirim döngüsünde etkileşime girer: evrim, daha fazla evrime izin veren gelişmiş bir evrime izin veren daha fazla karmaşıklık yaratır, vb.

İki tür nedensellik içeren bir evrende yaşadığımız yeterince vurgulanamaz - dışsal ve içsel. Nedenler dışsal veya içsel evrenle ilgili olabilir. Bir zihnin nedensellikle ilgili olarak bir değil iki seçeneği vardır. Dışsal nedenlere tepki vermeyi veya öznel özgür irade yoluyla kendi nedenlerini üretmeyi seçebilir. Özgür iradenin, yalnızca öznelerle ilişkili olarak var olan bir şey olduğu unutulmamalıdır. Özneler olmadan özgür irade olamazdı. Yine de, son tahlilde, her şey bir öznedir - bir monad, bir ruh. Ezici derecede nesnel bir evrende yaşıyor gibi görünsek de, gerçekte nesnellik diye bir şey yoktur. Evren tamamen öznel ancak çoğunlukla bilinçsizdir ve bilinçsiz öznellik aslında "nesnellik" dediğimiz şeydir. Bilinçsiz bir özne, bilimsel neden ve sonuç tarafından yönetilen düşüncesiz bir nesneymiş gibi davranır.

Her şey nedenseldir. Eğer şeylerin dışsal bir nedeni yoksa, o zaman içsel bir nedeni vardır. Özgür irade dışsal neden sonuçtan bağımsız olsa bile, onun içsel neden-sonuç zincirinin dışında olmakla hiçbir ilgisi yoktur. Aksine, özgür irade nedenlerin kendi içimizden kaynaklanabileceği ve nihayetinde her birimize özgü, zorlanmamış “arzular” tarafından yönlendirilebileceği anlamına gelir. Kendi davranışlarımıza kendimiz neden oluruz: bizim için dışsal olaylar tarafından neden olunmaz. Özgür olduğumuz yanılması deneyimleyen makineler değiliz (bilimsel materyalistlerin bize inandırmaya çalıştığı gibi); gerçekten de kendi doğamıza, karakterlerimize, kişiliklerimize ve arzularımıza göre eylemlerimizin nedenlerini kendi içimizden üretebilen özgür etkenleriz.

Nedensellik hakkında yeterince derin düşündüğümüzde, gerçek gerçeğe rastlarız ve bu şaşırtıcı bir gerçektir çünkü bilimsel materyalizmin görüşünün tam tersidir. Her şeyin, özgür iradeyi yanıltıcı kılan kaçınılmaz neden-sonuç ilişkisinin nesnel bir dünyasında sıkışıp kalması yerine, aslında her şey ÖZNEL neden-sonuca göre işlemektedir ve aslında bir tür yanılması temsil eden dış dünyanın deterministik davranışlarıdır.

Özgür irade -içeriden eylemler üretme yeteneği- varoluşun tanımlayıcı özelliğidir. Peki bilimsel materyalizmin yanılması neden bu kadar güçlüdür? Bunun nedeni, öznel zihnin evrimsel sürecin başlangıcında tamamen bilinçsiz olması ve katı organizasyon ilkesi olan deterministik matematik tarafından yönetilmesidir. İlkel, bilinçsiz, öznel zihinlerin ürettiği nedensellik türü, katı, düzenli matematikten başka bir şeye benzemez ve bu da bilimsel materyalizmin yasalarına tam olarak benzer. Ancak öznel zihinler yeterince evrimleştiğinde ve öznel deneyimler yaşamaya başladığında, bilimsel yasalarla hiçbir ilgisi olmayan bireysel eylemler üretmeye başlamaları olasılığı vardır.

Nesnel dünya aslında BİLİNÇ DIŞI öznel dünya olarak görülmelidir. BENLİK duygusundan yoksun olan bilinçdışı dünya, bilimsel materyalizmin dışında hareket edemez - ve bilim insanları bu nedenle bunun gerçek dünya olduğunu düşünmüşlerdir. Öznel zihinler ancak bilince eriştiklerinde bilimsel olmayan bir şekilde hareket etme kapasitesine sahip olurlar. Dünyanın altta yatan öznel gerçekliği bilinçsizlik tarafından maskelenir ve yalnızca bilinç evrimleştiğinde belirginleşir. Ancak evrende bilinç belirdiğinde, güç dengesi hızla bilinçsizlikten (nesnel bilimsel materyalizm) bilince (öznellik) geçer. Son tahlilde, öznellikten başka bir şey yoktur ve nesnel dünya bir hayalet gibi yok olur.

Bunun anlamı, hepimizin çok hafife aldığı nesnel, maddi dünyanın aslında bilinçsiz öznel zihinlerin matematiği olduğudur. Leibniz, varoluşun sonsuz sayıda boyutsuz noktadan oluştuğunu söylemiştir: monadlar. Bunlar ruhlardan başka bir şey değildir; ne yaratılabilen ne de yok edilebilen, yalnızca dönüştürülebilir öznel zihinlerdir. Dönüşüm nelerden oluşur? – bilinçsizlikten bilince geçiş. “Nesnel” evren bilinçsiz evrendir ve öznel evren bilinçli evrendir.

Yeterince güçlü bir zihin, tıpkı The Matrix'teki Neo gibi, nesnel gerçekliği istediği zaman dönüştürebilir. Simya aslında neyle ilgiliydi? – fiziksel gerçekliği değiştirmek için zihni kullanma yeteneği. Yüce simya zihni tarafından her şey başarılabilirdi. Basit metali altına dönüştürmek gerekli gücün kanıtıydı, ancak Tanrı olmakla ilgili olan gerçek simyanın amacı kesinlikle bu değildi. Çok az insan terimin gerçek anlamıyla simyacı oldu. Bu, Kutsal Kase'ye (gnosis) ulaşmakla eşdeğeri.

Nesnel dünya, ölüm ve ölümlülüğün alanıdır. Öznel dünya, ölümsüz dünyadır. "Ölüm", öznel bir zihnin kendi üzerinde tam bilinçli bir kontrol uygulayamamasından başka bir şey değildir. Ölüm, nesnel benliğin parçalanmasıdır, ancak tüm nesnel şeyler gibi, bir tür yanılısamadır. Yine de nesnellik, bilinçli özneliğin yükselişine giden temel basamak taşı olduğu ölçüde tamamen gerçektir.

Özgür irade hakkındaki bilimsel tartışmalar, evrenin bir iç kısmının olduğunu asla düşünmemiştir. Bilim insanları, eylemlerin içeriden özgürce üretilebilme olasılığını basitçe göz ardı ederler. Bilimsel materyalizm, nesnelere yanılıtıcı öznelere yarattığı, gerçekte ise öznelere yanılıtıcı nesnelere yarattığı inancıdır. Bilimsel materyalizm %100 yanılıştır. Gerçekliği tersine çevirmiştir.

Bilimsel bilgiyi felsefeyle uzlaştırmak için yapılan en yaratıcı girişimlerden biri [Immanuel Kant](#)'ınkiydi. Kant, dünyanın yalnızca zihinlerimiz onu öyle kıldığı için anlaşılabilir ve anlaşılabilir olduğunu savundu. Sanki özel organizasyonel gözlükler takmışız gibi. Onlara bakarken, bakışımızı nereye çevirirsek çevirelim bir organizasyon görmeden edemeyiz ve bu gözlükleri asla çıkaramayız.

Kant, zihin tarafından organize edilen dünyaya "fenomenal dünya" adını verdi. Ancak zihin gözlüklerinizi çıkarabilseydiniz, ne görürdünüz? Açıkça, zihin gözlükleriniz ya tamamen kurgusal bir gerçeklik icat etmiştir ya da gerçekten bir şeye bakmaktadır. Kant, eğitildikleri dünyanın "numenal" dünya, olduğu gibi, gerçekte olduğu gibi dünya olduğunu söyledi. Ancak Kant'a göre, bu noumenal dünyayı asla bilemeyiz çünkü onu, noumenaları anlaşılır fenomenlere dönüştürmekte ısrar eden özel zihin gözlüklerimiz olmadan asla göremeyiz.

Kant, felsefesiyle zihnin Kopernik devrimini gerçekleştirdiğini düşünüyordu. Bilimsel dünya fenomenal dünyaydı ve tüm gizemlerin dünyası – Tanrı, ruh, ahiret ve özgür irade gibi – numenal evrene aitti, ancak bu alan hakkında hiçbir zaman kesin bir bilgi edinemedik ve Kant, anlamsız spekülasyonlardan kaçınmamız gerektiğini düşünüyordu.

Kant'ın sistemine aşkın idealizm denir. Deneyimimizin nesnelere – fenomenler – zihin tarafından inşa edilmiştir ve gerçek doğasını asla kavrayamayacağımız anlaşılabilir numenler dışında düşüncelerimizin dışında bir varlığa sahip değildirler. Aşkincılık, deneyim dünyasının aklın faaliyetlerine bağlı olduğu görüşüdür. Zihinlerimiz numenal gerçekliği aşar.

Kant'ın aklına, numenonun Zihin-Kendinde-Zihin olduğu, yani tüm evrenin gerçekte zihin olduğu gelmemiştir. Zihin, fenomenal dünyayı yaratır ve fenomenal dünyanın yansıtıldığı numenal dünya da zihindir (kendi içinde). Kant, numenonu zihin olarak etiketleme adımını atmasa da halefleri kesinlikle attı. Fichte, Schelling ve Hegel, numenal gerçekliğin zihinsel olduğunu ve bu nedenle zihinler için doğası gereği anlaşılır olduğunu ileri sürdüler. Hepsi, Kant'ın numenal evrenin bilinemez olduğu iddiasını reddettiler.

Schopenhauer, kendisini Kant'ın gerçek halefi olarak görüyordu, ancak o da numenonu zihinsel bir varlığa dönüştürdü. Numenonun doymak bilmez, ebediyen çabalayan İrade olduğunu ilan etti. Dahası, tek bir İradeydi çünkü uzay ve zamanın dışında var olduğu için tamamen bireyselleşmemişti.

Schopenhauer, uzay ve zamanın bireyselleşmeyi yarattığını ve onlarsız hiçbir şeyin ayrı olmadığını savundu. Bu noumenal İrade bir şekilde uzay ve zamanın "illüzyonunu" doğurur ve böylece uzay ve zamanın fenomenal dünyasını, neden ve sonucu algılayan sayısız bireyselleşmiş zihin üretir. Ancak her zihin aynı zamanda İrade'nin içsel bir deneyimini yaşar - kendi özlemleri, çabaları, arzuları, özlemleri aracılığıyla, ki bunların hepsi altta yatan birleşik İrade'yi yansıtır.

Aydınlanma Çağı'nın Alman İdealizmi bilimsel materyalizm tarafından çöpe atıldı, ancak Almanların zihnin önceliğini iddia etmekte haklı oldukları ve bilimin materyalizmi gerçek gerçeklik olarak ilan etmekte haksız oldukları konusunda hiçbir soru yok.

Bu iki dünya görüşü arasındaki devasa çatışma, günümüzde, bilimsel materyalizm tarafından ezici bir şekilde kazanılmıştır. Bunun nedeni, İdealizmin matematiksel olarak bilime meydan okuyamamış olmasıdır. İdealizm, Kant'ın numenonu kadar doğrulanamaz ve bilinemez olan, çok sayıda yaratıcı ama nihayetinde gülünç metafizik spekülasyon gibi görünüyordu.

Yine de, Leibniz'in günlerinden beri, Aydınlanmacılık, bilimsel materyalizmin tüm hatalarını ortaya çıkarmak için matematikle tamamen silahlanmıştı. Gizli bir topluluk olan Aydınlanmacılar, matematiksel idealizmi yalnızca inisiyeler için değerli bir sır olarak saklamayı seçtiler, ancak şimdi bilim insanlarını yerlerine koyma zamanı geldi. Bu Tanrı Serisi kitaplarında, zihinsel gerçekliğin matematik yoluyla fiziksel gerçekliğe nasıl yol açtığını tam olarak göstereceğiz. Uzay ve zaman, neden ve sonuç matematiksel yapılardır. Madde basitçe boyutlu zihindir.

Matematik yalnızca zihinler tarafından üretilebilir, anlaşılabilir ve uygulanabilir. Bu, doğası gereği zihinsel bir aktivitedir. Evren, matematikle o kadar doludur ki, adil bir şekilde canlı matematik olarak adlandırılabilir.

Matematiğin gerçekliğin sembolik bir tanımı mı yoksa gerçekliğin kendisi mi olduğu konusunda uzun süredir devam eden bir felsefi tartışma vardır. Eğer ilkiyse, bize dünya hakkında inanılmaz derecede doğru ve kullanılabilir bilgi verme yeteneği olağanüstüdür. Bir yapı, bir tanım, gerçeklik OLMADAN gerçekliği bu kadar doğru bir şekilde nasıl haritalayabilir? Ve eğer matematik gerçeklik değilse ve yine de ona tam olarak benziyorsa, o zaman matematiksel DEĞİLSE gerçeklik ne olabilir? Matematiğin tüm özelliklerine ve özelliklerine sahip olan ve yine de matematik OLMAYAN hiçbir şey yoktur. Bu nedenle matematik gerçektir. Başka bir aday yoktur.

Yaşayan matematik arkhe'dir. Evren, kendini çözen devasa bir denklemdir ve cevaba ancak bilinçsiz özneliği görünür nesnelige dönüşürerek ulaşabilir ve bu da sonunda kozmik denklemi cevaplayabilen bilinçli öznelige dönüşür.

[Douglas Adams](#)'ın [The Hitchhiker's Guide to the Galaxy](#) kitabında, "yaşam, evren ve her şey" nihai sorusunu cevaplamak için devasa bir süper bilgisayar tasarlanmıştır. Çağlar sonra, görünüşte saçma olan "42" cevabını verir, ancak Adams aslında evrenin gerçek işleyişini sezmişti.

Evrenin kendisi süper bilgisayardır ve hayata, evrene ve her şeye cevabı ancak azami derecede öz-bilinçli hale geldiğinde verir. Sonra bunun cevap olduğunu anlar. Evrenin amacı onu yaratmaktır: bilinçli evren. Evren "*kendi kendini yaratan anlamdır*" ve mümkün olan en ileri noktaya gittiğinde, yani Tanrı olduğunda azami anlama ulaşır.

Adams'ın süper bilgisayarının aksine, evrene nihai cevabın ne olduğu sorulmasına gerek yoktur. Başlangıçtan itibaren tüm amacı o cevabı üretmektir. Evren bir amaç makinesi, bir anlam makinesi, bir yaşam makinesi, bir organizasyon makinesi, bir matematik makinesi, bir bilinç makinesidir. Her şeyden önce bir CEVAP MAKİNESİ'dir ve nihai soruya nihai cevabı kendisi aracılığıyla verir - Tanrı olarak. Ve "Tanrı" aslında cevaptır.

Gödel'in Eksiklik Teoremi insan zihninin en büyük başarılarından biridir. Ne yazık ki, hiç kimse, Gödel bile, Teoreminin tam önemini gerçekten anlamadı. Aslında kanıtladığı şey, materyalizm üzerindeki idealizmin doğruluğu, bilimsel materyalizmin çürütülmesi ve Özgür İradenin kesin varlığıydı.

Resmen, aritmetik için bir temel olarak kullanılabilir kadar karmaşık herhangi bir sistemin eksik olacağını veya tamamlanmışsa tutarsız olacağını gösterdi. Teknik dilde, Birinci Eksiklik Teoremi, aritmetiğin herhangi bir resmi sistemi S'de, S'nin dilinden bir P cümlesi olacağını ve S tutarlıysa, ne P'nin ne de olumsuzlamasının S'de kanıtlanamayacağını belirtir. Bu, tanınabilir bir gerçeğin kanıtlanamaz olabileceği anlamına gelir, yani kanıtlanabilirlik, gerçekliğe göre daha zayıf bir kavramdır.

Bu, insanların makinelere üstünlüğünün bir ifadesi olarak yorumlanmıştır. Bir makinenin, kanıtlanamayan bir gerçeği tanımak için programlamasının (*aritmetikteki bir S sisteminin eşdeğeri*) ötesinde bir mekanizması olmazdı. Sadece belirli bir yere kadar gidebilirdi ve daha ileri gidemezdi. Bazı gerçekler makine zihnine bakardı ve makine zihni de onlara bakardı ve bu gerçeklerin gerçekten doğru olup olmadığı konusunda tamamen ipucu vermezdi. Onların gerçeğini görebilen bizler, böylece makinelere karşı kesin bir üstünlüğe sahip olurduk. (*Bunun felsefi çevrelerde hararetli bir tartışma konusu olduğu ve hiçbir şekilde net olmadığı belirtilmelidir.*)

Gödel teoreminin kökeni öz-referansta yatar. Şu ifadeyi düşünün: "Bu ifade kanıtlanamaz." Bu tür ifadeler ya doğru ya da yanlış olmalıdır. Eğer ifade doğruysa, söylediği gibi, kanıtlanamaz, bu da ifadelerin kanıtlanabilir bir şekilde doğru olmadan da doğru olabileceğini ve dolayısıyla bir makinenin doğruluğunu kanıtlanmasının programlanmış yeteneğinin ötesinde olduğunu gösterir. Eğer ifade yanlışsa, bu kanıtlanabileceği anlamına gelir ve kanıtlanabilen ifadeler ipso facto doğru ifadelerdir, bu yüzden bu apaçık bir çelişkidir ve bu nedenle ifade doğru olmalıdır, yani kanıtlanamayan doğru bir ifadedir.

Eğer öz-referans diye bir şey olmasaydı, her şey kanıtlanabilirdi ve tüm evren bir bilgisayar gibi muazzam bir programlanmış makine olurdu. Özgür irade diye bir şey olmazdı ve evren tam olarak bilimsel materyalizmin tasvir ettiği gibi olurdu. Sadece objektivizmin dünyası olurdu. Bilimsel materyalizmin işlerindeki anahtar, tamamen özne ile ilgili olan öz-referanstır. Yalnızca bir özne kendisine atıfta bulunabilir. Yalnızca bir özne kanıtlanamayan gerçekleri tanıyabilir. Kendi aşkın kriterlerini uygular. Başka bir deyişle, bir makinenin kanıtlanamayan gerçekleri tanımasını sağlamanın tek yolu onu programlanmış bir nesne değil, bir özne yapmaktır.

Ancak, kritik bir şekilde, özneler mükemmel bir şekilde programlanmış makinelerin asla olamayacağı şekillerde korkunç derecede yanlış olabilirler. Yalan, özneler için hakikatten çok daha büyük bir sorundur. İbrahimciler, inancın "hakikatlerinin" kanıtlanamayacağını söylerlerdi: İbrahimciliğin hakikatlerinin saf saçmalık olduğunu ve hakikatle hiçbir ilişkisi olmadığını söyledik. Bir makine bu konuda bir görüş ifade edemez ve karışmazdı.

[Gödel'in Eksiklik Teoremi](#), gerçekte olduğu gibi anlaşılırsa, özneliğin katı bir nesnellik çerçevesine dahil edilemeyeceği ifadesidir. Tüm etkileyici ve korkutucu mantığına rağmen, Gödel'in teoremi son derece insani çıkar ve insanlığı sıradan makineler olmaktan kurtarmıştır.

Öznel Evren

EVREN sonsuz sayıda öznenen (monad) oluşur ve bu ölçüde tamamen öznel bir evrendir. Yine de her özne yalnızca kendisiyle ilişkili olarak bir öznenendir ve diğer tüm özneneler tarafından nesne olarak kabul edilir ve kendisi de diğer tüm özneneler tarafından bir nesne olarak kabul edilir. Dolayısıyla, bu ölçüde evren aslında nesnelendir. Ve varoluşun bu ikili doğası – öznel ve nesnel aynı anda – evrene, idealistlerin ve bilimsel materyalistlerin görüşleri taban tabana zıt görünse bile, her ikisinin de ikna edici bir şekilde haklı olduklarını iddia edebildiği olağanüstü karakterini verir.

Evren hakkındaki tartışma *nedensellik* açısından iki alternatife indirgenebilir:

$$A \Rightarrow B \Rightarrow C \Rightarrow D \Rightarrow E \Rightarrow F \Rightarrow G \Rightarrow H \Rightarrow$$

Veya

$$A \Rightarrow B \Rightarrow C \Rightarrow D \text{ (Özgür Seçim)} \Rightarrow ?$$

İlk alternatif bilimsel materyalizm ve objektivizm şemasıdır. Hiçbir şeyin kırılmaz bir neden-sonuç zincirini bozmasına fırsat vermez. Bu sistemde özgür irade yoktur. Atomlar aniden kendi işlerini yapmaya karar veremezler. Kaçınılmaz nedensel zincirleri değiştirebilecek özgür özneneler yoktur. Her şey öngörülebilir nesnelendir. İnsanlar sadece nesnel atomların bir araya gelmesidir, dolayısıyla özgür iradenin imkansız olduğu nesnel bir nedensel zincirin parçalarıdır. İnsan ırkının merkezi entelektüel paradigmasının, hepimizin sahip olduğunu bildiğimiz ve bir an bile şüphe etmediğimiz özgür iradenin tamamen bir yanılsama olduğunu iddia etmesi tuhaf görünüyor, ama işte böyle.

İkinci alternatif idealizm ve öznelcilik şemasıdır. Tüm özneneler potansiyel olarak bilinçlidir ve bilinç kazandıklarında bilimin nedensel zincirinin dışında eylemlerde bulunmayı seçebilirler. Mantıksız şeyler, çılgın şeyler, duygusal şeyler, rastgele şeyler yapabilirler - bunların hepsi kaprisli, kaprisli davranışlara yer vermeyen bir nedensel yasalar zincirinde imkansız olurdu. Tüm atomların kaprisli olduğunu hayal edin - herhangi bir bilimsel yasanın var olması imkansız olurdu. Özgür seçim bilimsel materyalizm için lanettir ve tüm paradigmayı yok eder.

İki alternatifi uzlaştırma yöntemimiz, özneneler bilinçsizce hareket ettiklerinde nedensel yasalara uyan bilimsel nesnelere benzediklerini iddia etmektir. Bilinç kazandıklarında normal nedensel zincirin dışındaki eylemlerin kaynakları haline gelirler. İnsanlar dışsal nedensellik tarafından BİLGİLENDİRİLİR, ancak BELİRLENMEZ. Kendi kişisel karakterlerimize bağlı olarak her türlü şekilde dışsal uyaranlara yanıt vermeyi seçebiliriz. Alternatif eylem yolları formüle edebilir ve diğerlerinden ziyade birini seçebiliriz. Hiçbir atom, hiçbir bilimsel nesne ne yapacaklarını seçemez. Sadece bilinçli özneneler seçebilir.

Ancak tüm bilimsel nesnelere içinde bilincin peşinde karmaşıklığı artırma yönünde içsel bir dürtü vardır. Darwinci evrim, Darwinistlerin iddia ettiği gibi tamamen rastgele değildir. Daha bilinçli biçimlere doğru evrimleşme yönünde doğal bir eğilimi yansıtır.

Noosfer

NOOSFER, öznelerin bilinçlerini artırmak için topluca bir araya geldikleri bir alan olarak düşünülebilir. Teilhard, insanlık için topluca şunları söyledi: "[Bu] sayı ve bağlantı bakımından sürekli eklemeli büyüme halindedir." Daha çok "kendisi üzerinde sıkı bir şekilde yoğunlaşmaktadır."

İnsanlığın "karşılıklı olarak güçlendirilmiş bilinç küresi, süpervizyon ve süper fikirlerin merkezi, desteği ve aracı" inşa etmesini istiyordu. Başka bir deyişle, tüm eylemlerimizde noosferi inşa etmeye aktif olarak katılmamızdır. Her zaman işbirliğini, bilgi alışverişini, artan bilgiyi ve bağlantıyı teşvik etmeliyiz.

Teilhard şunları söyledi: "Geçmiş nesillerin hepsinde gerçek arayıcılar, meslek veya meslek sahibi olanlar bulunur, ancak geçmişte bunlar genellikle izole edilmiş ve neredeyse anormal bir tipte bir avuç bireyden fazlası değildi. Ancak bugün... fiziksel maddenin, yaşamın ve düşüncenin her yönünü kapsayan alanlarda, araştırma görevlileri yüz binlerce kişiyle ifade ediliyor ve artık izole bir şekilde değil, nüfuz edici güçlerle donatılmış ekipler halinde çalışıyorlar. Araştırma... insanlığın büyük, hatta başlıca işlevi olma sürecindedir."

İnsanlık, deli rahipler ve peygamberler yerine liyakatçi uzmanlarına yönelseydi daha beyinsel, Teilhard'ın "muazzam bir düşünme makinesi" olarak nitelendirdiği noosferin gelişimini hızlandırmak için altyapıyı inşa etme konusunda daha yetenekli olurdu. Noosfer aracılığıyla insanlığın "ruhunu bulacağına" inanıyordu. Bu, insan ırkı için harikulade bir kavram ve doğru ve yerinde bir hırs değil midir? İnsanlığın ruhu, tartışmasız KAYBETTİĞİ şey değil midir? Ruh, kapitalizmde, materyalizmde, "bizim yolumuz ya da cehennem" İbrahimciliği'nde nerededir?

Yıldızlara ve ötesine yükselmek istiyorsak ruhumuzu geri almalıyız.

Omega DiriliŖi?

TEILHARD, evrimsel noosferinde Omega Noktasına doğru birleŖen ölüm ve diriliŖten bahsetmedi. Bu konulardan kaçındı çünkü görüşleri kesinlikle Katolik ortodoksluğuyla uyumlu olmayacağı için onu açıkça sapkınlığa sürükleyeceklerdi. Teilhard'ın neden Katoliklikten kurtulup yeni, hayırsever bir Hıristiyanlık yaratmadığı büyük bir gizemdir. Bir devrim başlatmış olabilir.

Onun fikirlerini kullanarak, ölüm ve diriliŖle ilgili tutumunun ne olduğunu söylemeye çalışacağız. Bir Hristiyan olarak, elbette reenkarnasyona düşmandı. Bu nedenle, Teilhard'a göre ölüm, bir ruhun başka bir bedende geri dönmesiyle sonuçlanamazdı. Ayrıca, Tanrı ile insan arasındaki birlik tüm türün evrimi yoluyla gerçekleştiği için bir ruhun cennete gitmesini de içeremezdi. Ruh cehenneme de gidemezdi çünkü bu, Teilhard'ın öngördüğü evrimsel sistemin bir özelliği değildir. *(Cehennem ve Ŗeytan, insanlığın çekilebileceği alternatif bir Omega Noktası olarak hayal edilmeliydi,... ancak bu Hristiyan Omega Noktası yerine - bu, iyi ve kötünün Maniheist bir ikiliği olurdu.)*

Yani, bir insanın ölümü üzerine ruhunun noosfer içinde durağanlığa girdiğini veya alternatif olarak evrimleşmeye devam ettiğini ve noosferin evrimine yardımcı olduğunu hayal etmeliyiz. Artık bedensel bir çıkışı yoktur ancak noosferin kendisi tarafından sürdürülebilir. Teilhard'a göre, zamanın sonunda, insan Omega Noktası ilahi Omega Noktası ile birleŖtiđinde, süper kişiselleŖtirme gerçekleşir, böylece ruh maksimum gelişimine ulaşacak ve Omega Noktalarının İlahi Birliği'nden önce hiç ölüm yaşamamış olabilecek diğer ruhlara karşı hiçbir dezavantajı olmayacaktır. Bu süper kişiselleŖtirmeye "ölülerin diriliŖi" diyebiliriz.

Ŗemamızın Teilhard'ın fikirlerine adalet sağladığını ve bu diriliŖ modelinin Hristiyan fikrinden sonsuz derecede üstün olduğunu düşünüyörüz. Bizim Teilhard versiyonumuzda, ruh ölümden sonra hayatta kalır ancak yeniden doğmak veya cennete ya da cehenneme gönderilmek yerine noosferin içinde kalır, burada beslenir ve noosferin evriminin ilerleyişini etkileyebilir.

Gaia Hipotezi

Teilhard'ın tartışmadığı ama mantıksal olarak yapması gereken BİR ŖEY, biyosferin zihnidir. Biyosfer, teorisinde insanlık aracılığıyla bilinç yaratır, ancak biyosferin bilinç üretebilmesi için "ön bilinç"e sahip olması gerekmez miydi?

Teilhard bu düşünce çizgisini izleseydi, [James Lovelock](#)'tan önce Gaia hipotezine ulaşmış olurdu. Lovelock'a göre, Dünya'nın küresel ekosistemi, biyosferin homeostazını korumak için kendini sürekli olarak yeniden kalibre edebilen bir süper organizmadır ve bu da bir tür gezegensel zeka anlamına gelir.

İnternet

İNTERNET, dünyanın her yerini birbirine bağlayan küresel bir bilgisayar sistemi midir – yeni başlayan noosferin fiziksel bir tezahürü müdür? Birçok düğümü vardır ancak tüm sistem BİR'dir. Google gibi bir şirket, arama motorunun kaydettiği veriler aracılığıyla küresel insan zihninin ve onun ilgi duyduğu şeylerin bir yansımasını görebilir. Bu bilgi aslında küresel bir IQ tahmininde kullanılabilir. Ünlü kültürüne, evcil hayvanlara, şakalara, pornoya, video oyunlarına, reality şovlarına, pembe dizilere, moda ve her türlü aptalca fikre takıntılı bir dünyanın IQ'su çok düşük olurdu. Herkesin felsefe, matematik, bilim, psikoloji, Aydınlanmacılık vb. araştırdığı bir dünyanın IQ'su son derece yüksek olurdu. Tahmin edin hangi alemde yaşıyoruz – Gerizekalılar aleminde !

Siber uzay, kolektif bilincin sabit bağlantısı olarak tanımlanmıştır. Dünyanın dört bir yanından yüz milyonlarca insanı bir araya getiren Facebook, bir tür Kitle Zihni'dir.

[Marshall McLuhan](#)'ın *Küresel Köy* kavramı, tüm insan zihinlerinin nasıl bir araya gelebileceğinin ve giderek daha fazla tek bir zihin gibi görünebileceğinin bir yansımasıdır. Dünyanın her yerinde insanlar kot pantolon giyiyor. Bir zamanlar kimse kot pantolon giymiyordu, sonra sadece Amerikalılar giydi ve şimdi neredeyse herkes giyiyor. Benzer eğilimler her yerde yaşanıyor. Hollywood filmleri her yerde gösteriliyor. Coca Cola her yerde. İnsanlığın zevklerinin bir araya gelme eğilimi çok büyük, sanki gerçekte milyarlarca özgün bireysel zihin yerine tek bir zihin varmış gibi.

Dünya giderek tek bir bilincin akkor ışığıyla kaplanıyor gibi görünüyor. Gelenek ve diğerlerine yönelik zihinlerin eğilimi kitlesel uyuma ulaşmaktır. Müslümanlara bakın - [Star Trek'teki Borg](#) gibiler. Ama bu durum onlara özel değil ki; Kalabalığın arasından sıyrılmamaya kararlı Amerikalı lejyonlarına bakın. Bu Kapitalist-emperyalist düzende Sosyal dışlanmadan korkuyorlar, bu yüzden akran gruplarına uymak için ne gerekiyorsa yapacaklar. Sahip oldukları tek "değer" dışlanmış olmamak. Bu savrulup gitme korkusu onları sürekli olarak bireyselliklerini kaybetmeye ve sadece günün modasını yansıtmaya itiyor.

Kozmik Süreç

EVREN BİR SÜREÇTİR, bir oluş sistemi, kendi kendini organize eden bir organizma, bilinç arayan bilinçsiz bir zihindir. Evren, büyük bir gerçekleşme merdivenini tırmanırken sürekli olarak daha yüksek formlarda kendini doğurur ve Tanrı Noktası'nda - çizginin sonu, varoluşun zirvesi - doruğa ulaşır.

Varoluş sürekli bir doğum süreci olduğu için buna bir *genesis (yaratılış)* diyebiliriz.

İlk olarak [Madam Blavatsky](#) tarafından kullanılan "kozmozogenez" terimi, kozmosun kökeni ve gelişimi olarak tanımlanır. Antropogenez, insanlığın kökeni ve gelişimidir, biyogenez, biyosferin kökeni ve gelişimidir ve noogenez, Omega Noktası'nda doruğa ulaşan noosferin (düşünce alanı) kökeni ve gelişimidir.

Teilhard, oluşumun beş aşamasını tanımladı:

- 1) jeogenez (Dünya'nın başlangıcı ve gelişimi).
- 2) biyogenez (yaşamın başlangıcı ve gelişimi).
- 3) antropogenez (insanlığın başlangıcı ve gelişimi).
- 4) noogenez (düşüncenin ortaya çıkışı ve gelişimi).
- 5) Christogenez ("bütün (christ) Mesih" in veya pleromanın (Omega Noktası) ortaya çıkışı ve gelişimi. Mesih'te her şeyin nihai birliğini meydana getiren dinamik bir harekettir.)

Teilhard'ın planında örtük olan, Mesih'in, zamanı geldiğinde kendisine yöneleceği beklentisiyle, noogeneze ilahi bir destek vermek için kendini Dünya'da enkarne ettiği hipotezidir.

Dünya'da noogenez, ilk öz bilinçli insanların düşünceli düşünceleriyle başladı. Bu, hayvan dünyasının sınırlı zihinsel faaliyetinden o kadar radikal bir sapmaydı ki, evrimin yeni bir aşamasını temsil ediyordu. Hayvan dünyası her zaman yaptığı gibi az çok tam olarak ilerlerken, insanlığın, özellikle de "en yüksek" insanların (yani en zeki ve en yaratıcı olanların) şaşkırtıcı ilerlemesine bakın. Aptal bir insan bir maymundan çok da farklı değildir; öte yandan bir Einstein bir Tanrı gibidir. Sekiz milyar Einstein'ın en büyük sorunlar üzerinde birlikte çalıştığını hayal edin. Herhangi biri kozmosun insanlığın bu kolektif zihnine karşı koyabileceğine ciddi olarak inanabilir mi? Tüm sorunları keserdi. Her engel aşılırdı. Dünya'nın zirvesinde durup sonsuz fetihleri ve olasılıkları incelerdik.

Noogenez, Wikipedia tarafından "*insanlığın yeryüzünde artan sosyalleşmesinin getirdiği düşünce ve bilinçteki sürekli artış*" olarak tanımlanmıştır. "Sosyalleşme" doğru kelime midir? Facebook çok başarılı bir sosyal ağ sitesidir ancak noosfer, gelişmiş bilinç ve öz-yansıtma ile ilgiliyse, Facebook'un noosferin bir parçası olduğunu iddia edebilir mi? Facebook etkinliğinin büyük bir kısmı, şempanze sürülerinin katıldığı sosyal bakımlardan pek de farklı görünmüyor. Facebook kullanıcıları bizi Omega Noktasına mı götürür... yoksa Lady Gaga'nın yeni videosunu duyuran Twitter'daki son mesajına mı?

Belki de alternatif bir küreden bahsetmemiz gerekiyor - SOSYOSFERE - ki bu, diğerlerine yönelik ve duygusal içerikle yönlendirilir. Bu küre aslında içe yönelik ve özerk noosferin ilerlemesini engeller. Ve gelenekle yönlendirilen insanlar için bir küre daha var - DİNSEL SFER - . Bu da noosferi geri tutuyor.

Gerçek noosferin ilerlemesini frenleyen insan durumunun unsurlarını aşmamız gerekiyor.

Noogenez, ortogenezin bir biçimini oluşturur: evrenin nihai bir hedefe doğru teleolojik, ilerici, doğrusal evrimi. ([Ortogenez](#), evrimsel biyologlar arasında reddedilir ve kesinlikle bilimsel olarak makul olması için kökten yeniden düzenlenmesi gerekir. Özellikle, fosil kayıtlarındaki kanıtlar doğrusal ilerlemeyi desteklemediğinden herhangi bir doğrusal yönün kaldırılması gerekir. Bu, daha dolambaçlı bir teleolojik sistemi dışlamaz.)

"Kozmoloji" ve "kozmozogenez" terimleri arasında önemli bir kavramsal fark vardır. İlk terim, kozmosun incelenmesini belirtir ve kozmosun gelişimine ilişkin bilimsel materyalist görüşü temsil eder; kozmosun "doğmuş" ve sonra büyüyen bir yaratık olarak ele alınabileceği yönündeki herhangi bir öneriyi reddeder. İkinci terim, kozmosun evrimleşen bir organizma olduğunu öne sürmek için çok daha iyidir.

Teilhard, insanlığın "daha" gerçek anlamda insan olma sürecini tanımlamak için "hominizasyon" terimini kullandı - potansiyellerini gerçekliğe dönüştürerek, olasılıklarının giderek daha fazlasını gerçekleştirerek. Ultra-hominizasyon, insanlığın Tanrısal tam potansiyeline yaklaştığını ifade eder. İlluminati'nin hızlandırmak istediği süreç budur.

Noosfer özellikle güçlü bir kavramdır. Şiirsel olarak onu, kristal berraklığında düşüncenin şeffaf bir küresi veya baloncuğu olarak hayal edebiliriz, yavaşça kökeni olan insanların bedenlerinden ayrılır ve sonunda Dünya'dan ayrılarak uzaya doğru uçar ve sonunda [Empyrean](#) ile karşılaşır ve göksel kürelerin görkemli bir birliğine girer.

Noosferi kendi başına bir yaratık, yaratıcılık ve en yüksek zekayla dolu bir Süper Varlık olarak hayal edebiliriz. Bu Düşünce Küresi ile doğrudan iletişim kuran herkes bir dahi olur. Eğer açılıp bize yaratıcı yağmur, dahi yağmur damlaları, saf, yoğun düşünce yağdırabilseydi, zihin çölümüz kozmik bir vahaya dönüşürdü.

Noosfer evreni dönüştürebilir. Bir anlamda Evrenin kopuk Zihni'dir, uzayda en destansı yolculukta yüzer - Tanrı arayışı. Bu arada, içsel şüphesi kendisinin Tanrı haline geldiği yönünde büyür.

Noosfer kavramının en önemli yönlerinden biri, Dünya ile Asgard'ı birbirine bağlayan Viking gökkuşağı köprüsü [Bifrost](#) gibi cennete bir köprü inşa edeceksek birlikte çalışmanın mutlak gerekliliğini göstermesidir.

Küresel iş birliği zorunludur. Bu dünyada yüksek işlevli bir insan ırkına kesinlikle karşı olan insanlar vardır. İbrahimciler yalnızca diz çökmüş, boş dualarla Tanrı'ya mırıldanan aptal, batıl inançlı insanları kontrol edebilirler. Bu nedenle, İbrahimci denetleyiciler (İnsan Çobanları) insanların zeki ve dolayısıyla özerk olmasını engellemek için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Benzer şekilde, ayrıcalıklı elitler akıllı bir insan ırkıyla ilgilenmezler çünkü her türlü ayrıcalığı nefret eden liyakatçiler tarafından çevrelenmiş olsalardı ayrıcalıklı konumlarını kaybederlerdi. Bu nedenle elitler insanlığı geri tutmak isterler. Onlar ve İbrahimciler, dünyayı kendi bencil planlarına ve hırslarına uyacak şekilde aptallaştırmaya çalışan kutsal olmayan bir ittifaktır. Onlar insanlığın düşmanlarıdır ve *Hesap Günü* kesinlikle gelecektir.

İnsanlığın gelecekteki ilerlemesi, karşılıklı ilerlemeye adanmış liyakatçi, yüksek eğitilmiş, işbirlikçi bir insanlığa bağlıdır.

Alfa'dan Omega'ya

TEILHARD'IN DÜŞÜNÇESİNDE, temel madde evrimin Alfa aşamasını tanımlarken, saf zihin - Omega Noktası - evrimin son noktasıdır. Birçok yönden, Teilhard'ın şeması, en alttaki saf biçimsiz maddeden en üstteki maddesiz forma kadar uzanan Aristoteles'in varlık zincirini anımsatır. Teilhard'ın sisteminin, evrende Tanrı (veya Teilhard'ın tercih edeceği gibi Mesih) olarak adlandırabileceğimiz saf formdan başka hiçbir şey kalmayana kadar tüm biçimsiz maddeyi maddesiz forma dönüştürmeye niyetli bir gücü içerdiği söylenebilir.

Kişiselleştirme

TEILHARD kişiliğin en büyük önemi konusunda ISRARCIYDI. Yükselen bir evrenin aynı zamanda giderek daha kişiselleştirilmiş bir evren olduğuna inanıyordu. Bu, elbette, giderek daha bilinçli bir evrenle tutarlıdır. Bilinç ve kişilik el ele yürür.

Kişilik, bireysellikten ayırt edilmelidir. Yalnızların olduğu bir dünya hayal edebiliriz -[Amerikan Survivalistler](#) gibi aşırı bireyler- ama böyle bir dünyada kişiliğin çok belirgin olduğunu düşünür müydük? Yoksa aşırı bireyselliğin olduğu bir dünyanın, hiç kişiliği olmayan bir tür otistik dünya olduğu sonucuna mı varırdık? (Ne de olsa, "otizm" -antik Yunanca autos'tan -"ben"- tamamen kendi içine kilitlemekle ilgilidir.)

Kişilik, doğru bir şekilde anlaşılırsa, sosyal bir olgudur. "Persona" başlangıçta bir oyuncunun maskesi anlamına geliyordu ve yalnızca başkaları mevcutsa maske takmak mantıklıdır. En gelişmiş kişiliğe sahip kişiler, kendileri ve başkaları, dolayısıyla psikoloji hakkında çok iyi anlayışa sahip olanlardır. Kişilik, başkalarıyla etkileşimimizin bir sonucu olarak gelişen bir şeydir. Her birimiz başkalarıyla hiçbir teması olmayan ıssız bir adada yetiştirilseydik, şu anki benliğimize benzer miydik?

Kişilik ve kişiselleştirme konusundaki Teilhard'ın fikirlerine katılıyoruz. Birçok insan kötülüğün bir varlıkta -kozmetik Şeytan'da- kişiselleşmesi kavramından kaçınma eğilimindedir. Kötülüğü bir tür metafor veya kişisel olmayan, soyut bir arketip olarak ele almayı severler. Ancak kötülük gibi tamamen kişisel bir şey nasıl kişiselleştirilemez? Tsunamiler, kasırgalar veya depremler kötü müdür? Enerji kötü müdür? Kesinlikle hayır. Kötülüğü kişisel bir özellik olarak görmezsek, o zaman "kötülük" derken neyi kastediyoruz? Kötülük nasıl kişisel olmayan olabilir? Kötülüğün bahsetmek, bir KİŞİNİN kötülük yapmasından ve başkalarına karşı kötü niyetli bir iradeye sahip olmasından bahsetmektir. Başka bir anlamı yoktur. Doğa asla kötü değildir. Kötülük, iyilik gibi, bilinç girene kadar evrene girmemiştir. **Kötülük, bir kişinin yaptığı bir seçimdir. Kişi olmadan kötülük yoktur.** Ancak kötülük, diğer her şey gibi neden bir omega noktasına, maksimum bir ifadeye sahip olmasın? Unutmayın: yasak olmayan her şey zorunludur. Kötülüğün maksimum kişiselleştirilmesi yasaklanmazsa, kaçınılmaz olarak gerçekleşmesi gerekir. Maksimum kişiselleştirme Şeytan'dır. Ancak, aslında "iyi ve kötü" iki kutupluluğuna hiç katılmadığımızı belirtmeliyiz: gerçek olgular "fedakarlık ve bencillik"tir.

TÜM kötülük eylemleri bencillik eylemleridir. Tüm iyi insanlar başkalarını düşünür. Tüm kötü insanlar sadece kendilerini düşünür. Dünyamızın iyi ve kötüyü bu terimlerle tanımlamayı sevmemesinin nedeni, en zengin, en güçlü ve ayrıcalıklı insanların hepsinin o zaman kötü olarak sınıflandırılacak olması, tamamen kendileri için ve diğer herkesi siktir edecek olmalarıdır! Aslında Hepsi güce taparlar ve dolayısıyla Şeytan'ın partisindedirler.

Teilhard, hiper kişiselleştirmeye yol açan evrimin ileri aşamalarından bahsetti ve yine buna katılıyoruz. Daha gelişmiş varlıklar daha kişiseldir. Daha yüksek varlıkların varlığını kabul ediyorsanız (ve insanlık evrimin üretebileceği en iyi şeyi neden temsil etsin ki?) o zaman tüm yüksek varlıkların iyi olduğu sonucuna uygun ve mantıksız bir şekilde varmadığınız sürece, kötü olan daha yüksek varlıkların olduğu sonucuna varmalısınız ve neden diğerlerinden daha kötü biri olmasın ve hatta diğerlerinin prototipi olan Şeytan olmasın?

Kaç kişinin Tanrı'ya inanmaya istekli olup (Satan) Şeytan'a inanmaması dikkat çekicidir, yine de biri olmadan diğeri olamaz. Her biri diyalektik olarak kaçınılmazdır ve her biri diyalektik kozmik güçlerin hiper-kişiselleştirilmesidir.

Ayrıca, birçok insan evrimleşen bir kozmos fikrini belirsiz ruhların belirsiz, kişisel olmayan bir kozmik Birlik ile birleştiği belirsiz bir panteizm türü olarak ele alma eğilimindedir - bir tür evrimsel Budizm. Bilimsel materyalizm bu eğilimden sorumludur. Kozmik güçlerin her türlü kişiselleştirilmesini saçma göstermiştir. Bilimsel materyalizm insan kişiliği kavramıyla bile mücadele eder ve aslında onun varlığını reddeder, bilimsel neden ve sonuçların kaçınılmaz zincirindeki makineler olduğumuzu ve özgür irademizin olmadığını iddia eder. Dolayısıyla, bir kişiliğe sahip bilim insanları kendi kişiliklerinin varlığına inanmıyorlarsa, kesinlikle başka hiçbir yerde onu aramayacaklardır, değil mi?

Egemen bilimsel görüşe göre evrenin sonu, anlamsız ve anlamsız bir Isı Ölümü'nden oluşur. Evren kelimenin tam anlamıyla sonsuza kadar donar. Bilimsel düşüncede amaçsız ve yönsüz olan evrim hiçbir yere varmaz ve basitlik, galaksiler arası güçler ve entropi tarafından ezilerek sönüp gider.

Yani, iki seçeneğiniz var - daha yüksek bilinç ve kişiselleştirme durumlarına yol açan evrim (tam olarak Dünya'daki yaşamın gösterdiği gibi) veya bilinçli görünen makineleri rastgele bir araya getiren ve daha sonra evren genişledikçe ve entropi artan düzensizlik getirdikçe bunları kademeli olarak ortadan kaldıran evrim.

Bilim insanları haklı olarak tüm güneşlerin yakıtının biteceğini, dolayısıyla tüm gezegenlerdeki yaşamın kesinlikle yok olacağını belirtiyorlar. Evrim fiziksel dünyaya artık bağımlı olmayan yaşam formları üretmediği sürece bilim haklı olmalı. Evrendeki tüm yaşamın kaderi, materyalizmden bir kaçış yolu olup olmadığına bağlıdır. Sadece idealizm bir cankurtaran botu sağlar. Siz de gemiye biniyor musunuz?

İlk Günah

TEILHARD hepimizin Mesih olmakta olduğumuzu savundu. Teolojisinde İlk Günah yoktur, dolayısıyla Kurtuluşa gerek yoktur. Mesih bizi İlk Günahı silerek değil, bizi ilahiliğe ve kendisiyle birliğe çekerek "kurtarır". Evrimsel güçler herkesi Tanrılığa taşıyor; Mesih'in gerçek ölümüne ve dirilişine olan inancın bunların hiçbiri üzerinde hiçbir etkisi yoktur.

[İlk Günah](#) Teilhard'ın düşüncesinde var olduğu ölçüde, bu yalnızca insanlığın kendi kusurluluğunun farkındalığının bir yansımasıdır. Evrim, günahı (kusurluluğu) Omega Noktasında iyiliğe (kusursuzluğa) dönüştürür.

Kökenler

"Bir şeyi geçmişe itmek, onu en basit unsurlarına indirgemekle eşdeğerdir. Kökenlerine doğru mümkün olduğunca izlendiğinde, insan topluluğunun son lifleri görünmez hale gelir ve gözlerimizde evrenin özüyle birleşir." -- Teilhard

Her zaman, yapıldığımız şeyin bir yerden geldiğini hatırlamaya değer. Eğer "hiçlikten" ortaya çıktıysak, bu dikkate değer bir hiçlik türü olmalı. Evrenimiz, tarihin en olası olmayan olayında, içinde yaşadığımız akıl almaz derecede muazzam bir genişliğe "şişirilen" maddeci bir kuantum dalgalanmasında mı doğdu?

Ama eğer sonsuz sayıda kuantum dalgalanması sürekli gerçekleşiyorsa, evrenler neden sürekli şişmiyor ve var olan evrenleri paramparça etmiyor? Evren neden sadece sürekli bir patlama değil?

Ya da "hiçlik" aslında boyutsuz bir zihin miydi? Rastgele bir maddi dalgalanmadan ziyade zihinsel bir süreçten mi doğduk?

Büyük Varlık

EVİRİMLEŞİM BİYOLOGU [J.B.S. HALDANE](#), beynimizdeki milyarlarca hücre bilinç üretebiliyorsa, milyarlarca bilinçli insan birlikte hareket edip bir "Büyük Varlık" oluşturursa ne üretebilir diye düşündü. Bir süper bilinçleri, Tanrı bilinci olmaz mıydı?

Haldane şöyle yazdı: *"Sözde hareketsiz maddede yaşam veya zihne dair belirgin kanıtlar bulamıyoruz ve doğal olarak onları en eksiksiz şekilde tezahür ettikleri yerde en kolay şekilde inceliyoruz; ancak bilimsel bakış açısı doğruysa, eninde sonunda onları, en azından ilkel formlarda, evrenin her yerinde bulacağız."*

Ruh Enerjisi

"En ufak bir şüphe olmaksızın, maddi ve ruhsal enerjinin bir arada tutulduğu ve birbirini tamamladığı bir şey vardır. Son tahlilde, bir şekilde dünyada işleyen tek bir enerji olmalıdır. Ve aklımıza gelen ilk fikir, 'ruhun', doğanın tüm noktalarından, bedenlerin güçlerinin bir araya gelerek güzellik ve hakikat içinde içselleştirildiği ve yüceltildiği bir dönüşüm odak noktası olması gerektiğidir." -- Teilhard

LEIBNIZIAN'ın, her şeyin altında yatan arkhe'yi oluşturan sonsuz sayıda monad (ruh) şemasında, her şey gerçekten de nihai odağını ruh alanında bulur.

"Esasında tüm enerjinin doğası gereği psişik olduğunu varsayacağız; ancak her belirli elementte bu temel enerjinin iki ayrı bileşene bölündüğünü ekleyelim: elementi evrendeki kendisiyle aynı düzendeki (yani aynı karmaşıklık ve aynı merkezियetteki) diğerleriyle bağlayan teğetsel bir enerji; ve onu giderek daha büyük karmaşıklığa ve merkeziyete doğru çeken, yani ileriye doğru çeken radyal bir enerji." -- Teilhard

Teilhard'ın teknik terimleri ve bunların modern bilimle uyumlu olup olmadığı konusunda onunla tartışsak da, artan karmaşıklığa doğru işleyen bir süreç olduğu ve bunun esasen zihinsel bir süreç olması gerektiği konusunda kesinlikle haklıdır.

Teilhard radyal enerjiyi "spiritüel" olarak adlandırır ve bunun artan kimyasal karmaşıklığın "iç astarını" temsil ettiğini söyler. Şeylerin iç kısmı fikri, Teilhard'ın tüm düşüncesinin anahtarıdır. Doğası gereği, geleneksel bilimsel çalışmaya uygun değildir.

Teilhard'a göre gerçek evrim, içerideki büyümeyle ilgilidir ve dışarıdaki büyüme bu büyümenin aracını sağlar.

Kozmosun bir "içerisinin" olmadığı konusunda ısrar eden bilimsel materyalizm, evrende gerçekte neler olup bittiğine karşı kördür, ancak evrenin genişlemesinin kaynağı olan karanlık enerjiyi ZİHİNSEL enerji olarak anlamak zorunda kaldığında hayatının en büyük şokunu yaşayacaktır.

Kendi zihinlerimiz bedenlerimizin "içerisidir". "İçeri" bizim tek gerçekliğimizdir! Düşüncelerimiz nerede? Nelerdir? Neyden yapılmıştır? Onları ne üretir? Bedenleri nasıl kontrol ederler? Bilim insanları hiçbir fikre sahip değiller, ancak zihni ayrıntılı bir yanılısama olarak nitelendiriyorlar. Hiçbir anlayışları olmayan bir şeyi nasıl reddedebilirler?

"Hayat dışarıdaki determinizme nasıl saygı gösterebilir ve içeride özgürce nasıl hareket edebilir?" -- Teilhard

Hayatın temel sorusu budur. Sadece dışarıyı tanıyan bilim, varoluşun en büyük sorularını ele almanın hiçbir yoluna sahip değildir. Her zaman dışarıdadır ve asla içeriye bakmaz.

"Tamamen pozitivist bir bakış açısından insan, bilimin karşılaştığı tüm nesnelere en gizemli ve rahatsız edici olanıdır. Aslında bilimin evrenin temsilinde ona henüz bir yer bulmadığını kabul edebiliriz... bilim, dünyanın günümüzdeki yeniden yapılandırılmalarında, evrenin temel bir faktörünü veya daha doğrusu tüm bir boyutunu ihmal ediyor." -- Teilhard

Descartes'ın felsefesinde iki madde vardır: "uzatılmış şey" ve "düşünen şey". Descartes hayvanların düşünebileceğini reddettiği için, bunlar yalnızca uzamın tezahürleriydi, yani biyolojik otomatlardı. Bilimsel materyalizmin insanları düşünme şekli özünde budur. Bizler egzotik otomatlarız ve daha fazlası değiliz.

Varoluşun İKİ yönü olduğunu yeterince vurgulamak mümkün değil: biri boyutlu, diğeri boyutsuz. Birincisi -uzay ve zaman alanı- bilimsel dünyadır. Her şey BİREYSELLEŞME ile, ayrı şeylerle ilgilidir ve entropiyi yansıtır - buna tüm bireysel şeylerin tamamen ayrılmasına doğru gidiş diyebiliriz. Evrenin kaderine ilişkin bilimsel görüş, evrenin sonunda tüm yararlı enerjiden yoksun, tüm atomların kendi başlarına olduğu ve genişleyen uzay tarafından daha da uzağa itildiği ölü bir yer haline geleceğidir. Bilimsel paradigma doğru olsaydı, bu görüş tartışmasız doğru olurdu. Neyse ki, bundan daha yanlış olamazdı.

Bilim, varoluşun tüm bir yönünü kaçırmıştır. Deneyler yaptığı, görünüşte hareketsiz varoluşun sınırlı, bilinçsiz alanını tarif etmede şaşırtıcı bir başarı elde etmiştir. Yine de yaşamı, zihni, özgür iradeyi ve bilinci, yani gerçekten önemli olan tüm şeyleri açıklamada tamamen başarısız olmuştur. Bilim, büyük sorulardan hiçbirine hiçbir cevap vermemişken, bu kadar saygıyla karşılanması şaşırtıcıdır. Verdiği bu tür "cevaplar" aslında kaçınılmaz bilimsel yasaların olduğu bir kozmosun içinde bunlara yer olmadığı için, zihni, özgür iradeyi ve bilinci illüzyonlar olarak ilan eder.

Tıpkı Descartes'ın hayvanları makinelere indirgemesi gibi - böylece bunların gerçekten canlı olarak adlandırılıp adlandırılmayacağı, sadece kendilerini itebilen üstün mekanizmalar olup olmadığı sorununu gündeme getirdi - bilim de yaşamın özel bir otomasyon türünden başka bir şey olmadığı ve gerçekte hiç yaşam olmadığı yönünde örtük bir anlayışa sahiptir. Cansız bir makine tamamen neden ve sonuca tabiye ve kendi başına hareket etme olasılığı yoksa ve bir insan da aynı şekilde değerlendirilirse, ikisi arasındaki fark, insanların daha geniş bir davranış repertuarına sahip daha karmaşık mekanizmalar olması (ancak bunların hepsinin yine de tamamen belirlenimci olması) dışında nedir?

Gerçekte, yaşam, zihin, özgür irade ve bilinç, bilimin reddettiği alana aittir: maddi dünyada hiç olmayan boyutsuz alem. Bu alan, nihayetinde tamamen birleşmeyle ilgilidir. Şeyleri bireyselleştirmek için bir alan ve zaman yoktur, bu yüzden şeyleri birbirinden ayıran bir entropi olamaz. Bu, entropiyi dengeleyen alandır. Şeyleri bir araya getirmeyi, onları daha karmaşık hale getirmeyi, onları düzenlemeyi ve yaşam, zihin, özgür irade ve bilincin ifadesi için optimize etmeyi amaçlar.

Boyutsuz alan için temel sorun, başlangıçta BİLİNÇSİZ olmasıdır. Bilinç (veya daha kesin olmak gerekirse öz-bilinç), Hegel tarafından çok parlak bir şekilde gösterildiği gibi, DİĞERLİĞİ yani ayrılığı, bireyselleşmeyi ve rakip öz-bilinçleri gerektirir. Başka bir deyişle, zihinsel alan kendini SADECE boyutsal dünya aracılığıyla optimize edebilir, bu yüzden onu ilk etapta yaratır. Evrenin yapılandırılma biçiminde hiçbir tesadüfi şey yoktur. Bu şekilde çalışmaya mecburdur.

Boyutsuz alan, doğası gereği bireyselleşmemiş olan, bilinçli hale gelebilmek için bireyselleşmeyi üretmenin bir yolunu bulmalıdır. Bunu fiziksel alan aracılığıyla yapar. Maddi dünya amacına hizmet ettikten sonra nihai ürün, hem bireyselleşmiş hem de kesinlikle yakınsak olan zihinsel bir alandır. Teilhard'ın gözlemlediği gibi, aşırı kişiselleşmiştir, ancak bunun anlamı, Bir ve Çok'un mükemmel sentezi haline geldiğidir. Bu zihinsel bir hologramdır: her parça Bütün'ün içindedir ve Bütün her parçanın içindedir. Optimize edilmiştir. Varoluşun Omega Noktasına ulaşmıştır.

Teilhard şöyle demiştir: *"Evrensel ve Kişisel (yani 'merkezlenmiş') birbirini dışlayan olmaktan uzak, aynı yönde büyür ve aynı anda birbirlerinde doruğa ulaşır. Bu nedenle varlığımızın veya noosferin uzantısını Kişisiz'de aramak bir hatadır. Gelecek-Evrensel, Omega Noktasında Hiper-Kişisel olandan başka bir şey olamazdı... Herhangi bir alanda -ister bir beden hücreleri, ister toplumun üyeleri, isterse ruhsal bir sentezin unsurları olsun- birlik farklılaşır. Her organize bütünde, parçalar kendilerini mükemmelleştirir ve gerçekleştirirler."*

Teilhard daha sonra Budizm'e kesin bir karşı çıkışta bulunur: *"Bu evrensel kuralın ihmal edilmesiyle birçok panteizm sistemi bizi, bireylerin okyanustaki bir damla veya eriyen bir kum tanesi gibi birleştiği varsayılan büyük bir Her Şey kültürüne sürükledi... Hayır, merkezlerinin birleşen yörüngelerini takip ederek, bilinç taneleri ana hatlarını kaybetme ve karışma eğiliminde olmazlar, aksine, egolarının derinliğini ve iletişimsizliğini vurgularlar. Birleşmeyle ne kadar 'öteki' olurlarsa, kendilerini o kadar 'ben' olarak bulurlar. Omega'ya batmış oldukları için başka türlü nasıl olabilirdi? Bir merkez çözülebilir mi? Ya da daha doğrusu, onun çözümlenme şekli kendini aşırı merkezileştirmek olmaz mıydı?"*

Teilhard, "bilincin karışmazlığından" bahseder ve bu çok önemli bir kavramdır. Her "ruh" yalnızca kendisi olabilir. Diğer ruhlar tarafından bilgilendirilebilir, ancak asla başka bir ruh OLMAZ. Bilinci benzersiz bir şekilde kendine ait kalır. Bu yüzden herkesin Tanrı olmasından bahsetmek mümkündür. Kişisel Omega Noktasına yolculuğunu tamamlayan her ruh, tam anlamıyla Tanrı'dır ve çevresinde ne kadar çok Tanrı bulursa bulsun, yine de bir BEN olarak kalır. Her birimiz BENZERSİZ BİR BİLİNÇ'iz.

Teilhard şöyle yazmıştır: *"Omega, yapısı gereği, nihai ilkesiyle, yalnızca bir merkezler sisteminin merkezinde yayılan belirgin bir Merkez olabilir; Her Şeyin kişiselleştirilmesinin ve unsurların kişiselleştirilmesinin, aynı anda ve son derece özerk bir birlik odağının etkisi altına girmeden, maksimuma ulaştığı bir grupta."*

Bu, Budizm'in nihilist, kişiselleştirilmemiş Nirvanası'na göre muazzam derecede üstün bir vizyon değil midir? Teilhard'ın sistemi her bakımdan Budist düşünceye göre muazzam bir gelişme sağlıyor.

Teilhard, bir kişinin “kendinden daha büyük olanda kaybolarak” doyumuna ulaştığından bahseder. Kaybolmuş kelimesi oldukça talihsizdir. Teilhard'ın söylemek istediği şey kesinlikle tam tersidir: Kendimizden daha büyük olana dalarak kendimizi buluruz. Bütünün parçaları olarak tamamlanırız. Eğer Bütün –kendinden daha büyük olan– asla var olmazsa, o zaman hiçbirimiz asla tamamlanmış olmayız. Kaderimiz, Tümün kaderine ayrılmaz bir şekilde bağlıdır. Bu yüzden benciller, ayrıcalıklı seçkinler, ilerlemenin bu kadar düşmanıdır. Bütünün ilerlemesini engelliyorlar. Her insan optimize edildiğinde insanlık optimize edilir. Bu, hepimizin birbirimize yardım etmemiz GEREKTİĞİ anlamına gelir. Herkes diz çöküp tapınırken kalenin kralı olmak isteyen o güçler lanetlidir; ve uzun vadede kendileri de dahil onlara tabii olan herkesi dipsiz uçurumlara sürükleyerek yok ederler..

Teilhard şaşırtıcı bir açıklama yaptı: “Evren, varsaydığımız gibi mekanik enerjinin değil, kişilerin toplayıcısı ve koruyucusudur.” Başka bir deyişle, enerjinin ne yaratılabileceğini ne de yok edilebileceğini, yalnızca dönüştürülebileceğini söyleyen Termodinamiğin Birinci Yasası şu şekilde yeniden düzenlenebilir: kişiler ne yaratılır ne de yok edilir, yalnızca bilinçleri açısından dönüştürülürler.

Teilhard düşüncelerinin harikulade bir özetini sunar: “[Dünya] anlaşılmaz olurdu ve içindeki yansımanın varlığı da anlaşılmaz olurdu, ta ki sonsuz ile sonsuz küçük arasında, şans, tesadüfler ve özgür seçimin uygulanmasıyla, ikisi arasında ortaya çıkan bilinci ısıtmak, beslemek ve sonuna kadar sürdürmek için gizli bir suç ortaklığı olduğunu varsaymadığımız sürece. Bu suç ortaklığına güvenmek zorundayız. İnsan yeri doldurulamaz. Bu nedenle, ne kadar imkansız görünürse görünsün, hedefe ulaşmalıdır, şüphesiz, ille de değil ama yanılmaz bir şekilde.”

İnsanlık hala ne ölçüde biyolojik olarak evrimleşiyor? İlerlememiz tamamen zihinsel alana aktarılmadı mı? Memler -kültürel aktarım birimleri- genlerden devraldı.

Bilimin varoluşun temel bileşenini (bağımsız zihin) göz ardı etmesi bir trajedidir ve insanlığın sağlıklı bir geleceğe sahip olması için bu hatanın düzeltilmesi gerekir. Teilhard şöyle gözlemlenmiştir: “...analizlerinin sonunda, fizik artık elinde kalanın saf enerji mi yoksa tam tersine düşünce mi olduğundan emin değil.”

Işığın gizemlerine aşina olan herkes (fotonlar kütlelidir ve ne zaman ne de mekan deneyimler) Teilhard'ın gözleminin gerçeğini bilir. Işık madde midir yoksa aslında zihin midir?

Boyutlu ve boyutsuz alanlar sıklıkla birbirlerine karşı çalışıyor ve tamamen farklı hedeflere sahip gibi görünüyor, ancak diyalektik çatışmaları evrenin evrimi için olmazsa olmazdır. Materyalizm, boyutluluğun varoluşu yönlendirdiğini iddia eder; İdealizm, boyutsuzluğun bizim bu fiziksel dünyamızdaki görünmeyen denetleyici olduğunu iddia eder. Gerçek denetleyicinin bilimsel olarak tespit edilememesinin basit bir nedeni var, o da fiziksel dünyada olmaması. Bilim, inceleyemediği ve test edemediği hiçbir şeyin varlığını kabul etmeyecektir. Kanıt yokluğunun yokluğun kanıtı olduğu ideolojik duruşa bağlıdır. Bu, şimdiye kadar benimsenen en yanıltıcı pozisyonlardan biridir ve bilim için bir felaket olduğu kanıtlanmıştır: boyutsuz bir alanda zihnin gerçek varlığını kabul edene kadar kozmosun gerçek işleyişini asla anlayamayacaktır.

Varoluş, boyutsal ve boyutsuz, madde ve zihin arasındaki bir geri bildirim döngüsüdür. Bilime göre, bir geri bildirim döngüsü yoktur ve zihin, bilimsel neden ve sonuçların deterministik dünyasında hiçbir işlevi olmayan garip bir madde [epifenomenidir](#).

"Hiç şüphe yok: büyük insan makinesi çalışmak üzere tasarlanmıştır ve çalışmalıdır - aşırı miktarda zihin üreterek. Eğer çalışmazsa veya daha doğrusu sadece madde üretirse, bu tersine döndüğü anlamına gelir." -- Teilhard

Teilhard'ın algısal yorumu Hegel-Marx tartışmasıyla alakalıdır. Hegel bir idealistti ve Marx bir materyalistti (mekanik bir materyalist değil, diyalektik bir materyalistti) ve Marx, idealist diyalektiği materyalist bir diyalektiğe dönüştürerek "Hegel'i baş aşağı koyduğunu" gururla övünüyordu. Marx, tam tersinin değil, maddi koşulların fikirleri şekillendirdiğini iddia etti.

Marksizm, ateizm ve materyalizme amansızca odaklanarak insan ruhuna ölümcül bir saldırı olduğunu kanıtladı. Özgürlüğe ve ifade özgürlüğüne düşmandı, kontrol ve tamamen totaliter Komünist Parti tarafından merkezden yönetilen bir komuta ekonomisine takıntılıydı: İnsanları TANRILAR yapmak için bir formül değildi.

Maddi bir ekonomiden çok, RUHSAL bir ekonomiye ihtiyacımız var. **Tek kullanımlık materyalist çöplerden ziyade ruha gıda sağlayan ruhsal ürünler yaratmalıyız.** Yaratıcı bir ekonomi, ruhsal bir ekonomi, bir sanat, düşünme, performans ekonomisi hayal edin. Her zaman zihnin iyileştirilmesine yönelik bir ekonomi hayal edin. İnşa etmemiz gereken dünya bu değil mi? Bunun yerine birkaç kapitalist Çin'deki terzihane fabrikalarında bir sürü çöp üretiyor ve dünyayı çöpleriyle dolduruyor. Tek motivasyonları kendilerini zengin etmek. Ürünlerinin insanlar üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu umursamıyorlar, yeter ki kendileri çok para kazansınlar. Bu tür insanların dünyamızın kontrolcülerini olmasına izin verilmeli mi? Tüm tüketici ürünleri insan ırkının kalitesini yükseltip yükseltmediğine göre yargılanmamalı mı? Seçkinleri zenginleştirmek ancak kitleleri aşağılamak için tasarlanan tüm ürünler yasaklanmamalı mı?

Hükümetler kapitalizmin ürünlerine ilgi göstermelidir. Herkesin istediği gibi davranabilmesi kabul edilemez. Hepimiz serbest kapitalizmde neler olduğunu biliyoruz: en "altta" olma yarışı, küresel bir aptallaşma, insanlığın genel bir aşağılanması, en düşük, en kötü ve en aşağılık olan her şeye iltifat etme. En Düşük Ortak Payda dünyasını, çöp insanlar için çöp toplumu elde ederiz. Anında tatmin, kısa vadeli düşünme, haz ilkesinin takıntılı bir şekilde peşinden gitme elde ederiz. Zengin kapitalistlerin yaptığı tek şey, en kısa sürede en yüksek karı üreten insan ırkının en kötü yönlerine iltifat etmektir. Kapitalistlerin önemseydiği tek şey budur. İnsan ırkının kalitesiyle ilgilenmezler. Aslında kalitenin sürekli düşmanlarıdır. Yüksek kaliteli bir insan ırkının onların karlarına ne faydası olur? Hiçbir faydası olmaz.

Negentropi

"NEGENTROPİ" (negatif entropi) TERİMİ, materyalist entropi versiyonunun zıt yönünde çalışan entropi için türetilmiştir.

Bilimde zaman, entropinin yönü olarak tanımlanır. Açıkça, zamanın geçmediği ve noktalar arasında mesafelerin olmadığı bir alanda, geleneksel entropi türü mevcut değildir. Negentropi burada hüküm sürer.

Bilimin antropik ilkesi (antropik, "insanla ilgili" anlamına gelir), canlıların evreni düzenlediğini iddia eden bir negentropi doktrini olarak yorumlanabilir.

Negentropi bazen "sintropi" olarak adlandırılır: biyoloji ve fizik için birleştirici bir ilke sağlamayı amaçlayan bir terim. Biyoloji, negentropinin kendini gösterdiği yerdir, ve fizik ise entropinin hüküm sürdüğü yerdir.

Bilimdeki en önemli alan, fizik ve biyoloji arasındaki arayüzdür. Burada, materyalizm ve idealizm karşı karşıya gelir. Entropi ve negentropinin savaştığı yer burasıdır. Zihin, bir köprübaşı oluşturmak için madde üzerinde bir hakimiyet kurmak zorundadır ve bunu madde bilimi ile yaşam bilimi arasındaki gizemli arayüzde yapar. Bilinçdışının bilince doğru uzun yükselişine başladığı yer burasıdır. Bu alacakaranlık alanını fethedebilirsek, kendimiz de yaşam yaratabiliriz.

Noosferik Potansiyel

"... 'noosferik' etkilerin olası büyüklüğü hakkında henüz hiçbir fikrimiz yok. Milyonlarca yankılanan insan titreşimleriyle karşı karşıyayız – bir bilinç katmanının aynı anda hem geleceğe hem de bir milyon yıllık düşüncenin toplanmış ve istiflenmiş ürününe baskı uygulaması. Bu büyüklüklerin neyi temsil ettiğine dair bir fikir oluşturmaya hiç çalıştık mı?" -- Teilhard

Hükümetlerin kendi ceplerini doldurmak ve ayrıcalıklı arkadaşlarına yardım etmek yerine noosferik etkileri en üst düzeye çıkarmaya girişmesinin zamanı gelmedi mi? İnsanlık uygun şekilde eğitildiğinde – herkes ayrıcalıklı seçkinlere ayrılmış eğitim standardını aldığı anda – o zaman dünyamızın tamamen dönüşmesini sağlayacak yaratıcı bir Tekillığe ulaşacağız. Hükümetler bu hedefe bağlı kalsaydı, sadece bir nesilde oraya ulaşabilirdik.

“...hayatın bir gün, ya diğer meskun gezegenleri istila etmenin yollarını bularak ya da (daha da baş döndürücü bir bakış açısıyla) uzayın uçurumları boyunca bilincin diğer odak noktalarıyla psişik temas kurarak, yeryüzü hapisanesinin parmaklıklarını ustaca zorlamayı başaramayacağını ciddi bir şekilde sorarak başlayabiliriz. İki noosferin buluşması ve karşılıklı döllenmesi, ilk bakışta çığınca görünebilecek bir varsayımdır, ancak sonuçta yalnızca psişik fenomenlere, hiç kimsenin maddi fenomenlere reddetmeyi düşünmeyeceği bir kapsamı genişletmekten ibarettir. Böylece bilinç, sonunda gezegensel birimlerin bir senteziyle kendini inşa edecektir. Astral birimi galaksi olan bir evrende neden olmasın?” -- Teilhard

Uzay genişlerken galaksiler birbirlerinden uzaklaşırken, düşüncenin büyük kristal kürelerinin tam tersini yaptığını ve evrenin merkezine doğru görkemli bir şekilde süzüldüğünü ve orada birleşerek devasa bir kozmik zihin oluşturacaklarını hayal edebiliriz.

Kara delikleri –tüm maddenin yok olduğu ve uzay ve zamanın durduğu– ölü güneş sistemlerinin noosferleri olarak düşünmek mümkün müdür? Her galaksinin merkezinde süper kütleli bir kara delik vardır. Bu aslında bir galaktik noosfer midir, tıpkı Platon'un gezegenleri yöneten ruhlar gibi etrafındaki sayısız yıldız zihinsel olarak yönlendirir mi?

Tüm kara delikler ve süper kütleli kara delikler bir araya gelip tek bir kozmik noosfer mi oluşturacak? Büyük Patlama Tekilliği, bilinç edinme yollarını arayan başlangıç aşamasındaki, bilinçsiz bir kozmik noosfer miydi?

Kişisel Evren

“İnsan kişisini barındırabilen tek evren, geri döndürülemez bir şekilde ‘kişiselleştiren’ bir evrendir.” -- Teilhard

Evren, bilim insanlarının bize inandırmaya çalıştığı gibi, bizi sadece bir avuç toz gibi atmak için mi doğurdu, yoksa evrenin özü aslında insanlar mıdır?

Bilincin artması, kişiselleştirmenin artmasıyla aynı şeydir. Kozmos, mükemmel kişilerin zirvesine doğru ilerliyor – Tanrılar Topluluğu, İlahiyat Topluluğu.

Ölü Dinler

KATOLİSİZM akıllı insanlar tarafından yönetilseydi, Teilhard'ı bir aziz yapardı ve Teilhardçı bir Papa atardı.

Teilhard, *"Neredeyse tüm antik dinler için, 'modern zihni' karakterize eden kozmik bakış açısının yenilenmesi, eğer henüz bunun tarafından öldürülmemişlerse, asla iyileşemeyecekleri kadar şiddetli bir krize yol açmıştır. Savunulamaz mitlere sıkı sıkıya bağlı veya karamsar ve pasif bir mistisizmle dolu olan bu dinler, ne kesin uçsuz bucaksızlığa ne de uzay-zamanın yapıcı gereksinimlerine uyum sağlayabilirler. Hem bilimimizle hem de faaliyetlerimizle uyumsuzdurlar."* dedi.

Dünyamızda milyarlarca insanın gerçekler ve mantık tarafından tamamen reddedilen inançları savunmaya devam etmesi şaşırtıcı bir şey. İnsanların sadece ebeveynleri tarafından söylendiği için saçma görüşlere abone olmasından daha iç karartıcı bir şey var mı? Akıl, kanıt, mantık, gerçekler, sağduyu, çağdaş bilgi veya başka hiçbir şey umurlarında değil. Boğulan adamlar gibi, kendilerini Tanrı'nın Sözü olarak tanımlamalarına rağmen gülünç, saçma ve neredeyse delirmiş olan eski metinlere tutunuyorlar. Delilerle nasıl mantıklı bir tartışma yapabilirsiniz? Dünya, tımarhanelere çeşitli isimler vermeyi seçti: sinagoglar, camiler, kiliseler ve tapınaklar.

Eski Tanrılara inanan insanların zihinsel engelli veya bunak olduğunu ne kadar erken açıkça söylersek, dünyamızı etkileyen temel sorunu o kadar erken teşhis etmiş oluruz. Yahudilerin, Hıristiyanların ve Müslümanların davranışları 21. yüzyılda kabul edilemez. Bu dinzorlara yer yok. İnsanlığın ilerlemesi için muazzam bir engeldirler.

Acil ihtiyaç, zeki insanlığın aptal, kötü eğitilmiş, mantıksız, batıl inançlı inanç lejyonlarından kendini ayırması ve onların zihninin hangi çöllerinde ve cehalet mağaralarında yaşamayı seçerlerse orada çürümesine izin vermesidir.

Modern çağda, İbrahimî olmak suç yada akıl hastalığı sayılmalı. Bu gerçek Tanrı'nın gözünde saldırganlıktır. İnananların ilkel balçığa geri dönmesine izin verin. Onlar Evrimleşmeyi reddettiler, bu yüzden kendi kaderlerini mühürlediler. Yahudiler 600'den fazla kuralına uymaya devam edebilir, Müslümanlar kendi "Savaş" tanrılarına günde beş kez dua etmeye devam edebilir, Hıristiyanlar Roma haçı üzerinde işkence görmüş deli bir marangoza tapmaya devam edebilir. Yavaş ama emin adımlarla eski balçığa bakacaklar ve o da onlara bakacak ve hiçbiri bir fark görmeyecek. Geri kalanımıza gelince, yeni Babil'i inşa etmeye devam edebiliriz ve bu sefer kendimizle cennet arasındaki uçurumu kapatacağız.

İlluminati, Işık Ordusu'nun öncü birliğidir. Karanlığın Güçlerini - İbrahimîleri ve ayrıcalıklı seçkinleri - geride bırakmanın zamanı gelmedi mi?

Biyolojik Evrimin Sonu

"Belirli bir sağduyu bize insanla birlikte biyolojik evrimin tavanına ulaştığını söyler: Kendi üzerine düşünerek, yaşam durağan hale gelmiştir." -- Teilhard

İnsanlığın biyolojik olarak daha fazla evrimleşeceğini düşünmek artık mümkün mü? Gelecekteki insanlığın genetik mühendisliği ve sibernetiği yansıtması, rastgele mutasyon ve doğal seğilimden çok daha olasıdır.

Bilincin yükselişinin biyolojik evrimi öldürmesi durumu mu söz konusu? Dünyadaki diğer tüm türler, onları insanlara çok daha fazla benzeten özellikleri geliştirerek kazanç elde edeceklerdir, ancak insanlar artık zihinsel alanda evrime bakmak zorundadır. Bu yüzden aptal dinler artık evrim karşıtı olarak kabul edilebilir. İnsanlığın bir zamanlar maymunlarla bir primat atayı paylaşması ancak ayrılarak diğer maymunları sonsuz derecede geride bırakması gibi, İbrahimciler de zihinsel alanda sonsuz derecede geride kalacak ve insandan çok maymun gibi grnecekler. şikayet edemezler, zira şikayet edecek akılları bile yok. Bu kaderi kendileri getirdiler.

Bergson – Sezginin Dehası

Teilhard üzerinde büyük etkisi olan FRANSIZ FİLOZOF [HENRI BERGSON](#) (1859-1941), hareketsiz maddenin, kendisinin *élan vital* adını verdiği muazzam, hayati bir dürtüyle sürekli bir mücadele içinde olduğunu ileri süren bir dalistti. Bu dinamik unsur, evreni Bergson'un "yaratıcı evrim" olarak adlandırdığı bir süreçte ileri ve yukarı doğru sürdü. Evren hareket eden, büyüyen, yaşayan bir organizmaydı. Bilim, yaşam dilimlerini sanki bir otopsi yapıyormuş gibi aldı ve mikroskop altında incelenecek l dokular haline getirdi, ancak bu süreçte hayati olan her şeyi kaybetti. Bergson, yaratıcı evrim hakkında şunları söyledi: "*Gezegennemizdeki yaşamın tüm evrimi, bu esasen yaratıcı gücün, maddeyi aşarak, yalnızca insanda gerçekleştirilen ve insanda bile yalnızca kusurlu bir şekilde gerçekleştirilen bir şeye ulaşma çabasıdır.*"

Yaratıcı g maddede hapsolmuştur ancak insanlıkta kendini özgürleştirmeye başlar. Gerçeklik katı madde veya düşünen zihin değildir, yaşayan, yaratıcı evrimdir. Bergson'a göre evrimi yönlendiren doğal seçilim değil, bu içsel yaratıcı dürtüdür.

[élan vital](#), kozmosun derinliklerindeki katlanmış, yaratıcı bir Zekadır ve insan deneyiminin her yönü bir "ığır açan" deneyim aracılığıyla bundan etkilenebilir. Onun aracılığıyla dünyada yaratıcı bir dönüşüm yaratabiliriz.

Bergson'a göre gerçekliğin iki zıt eğilimi vardır: Kendini yapan bir gerçeklik (yaşam; élan vital) ve kendini bozan bir gerçeklik (madde, "lm", yaşama karşıt). Sezgi, élan vital'den türetilirken analiz (bilim) l maddenin incelenmesidir.

Bergson, bilimin evrenin yetersiz bir tanımını sağladığında, kritik öneme sahip çok fazla şeyi atladığında ısrarcıydı. Tüm görkemli iddialarına rağmen bilim, insanlığı tanımlayan tüm şeyleri, yani yaşamı, zihni, özgür iradeyi ve bilinci açıklamada hiçbir etki yaratmadı. Bergson, tüm evrenin bilimle değil, sezgiyle en iyi şekilde kavranabileceğine inanıyordu. Bilimin, yaşama, birçok kareden oluşan bir filmmiş gibi yaklaştığını ileri sürdü. Kareleri doğru hızda oynattığınızda hareket ve yaşam yanılsaması yaratılır, ancak her kare aslında statik ve cansızdır. Bilimsel film analizi yaşam için olmazsa olmaz bir şeyi gözden geçirir. Yaşam, bir dizi durum değil, çözülmez bir sürekliliktir. Bireyselleştirilmiş zaman kavramı -saniyelerin sonsuz bir dizisinde tik-tak-zamanın gerçekte deneyimlendiği biçim değildir.

Bergson'a göre matematiksel zaman bir uzay biçimiyken, gerçek, yaşayan zaman bir süredir: "Saf süre, egomuzun kendisini yaşamaya bıraktığı, mevcut durumunu önceki durumlarından ayırmaktan kaçındığı zaman bilinçli durumlarımızın aldığı biçimdir." Saf süreyi yalnızca içsel deneyimimize odaklandığımızda algılayabiliriz. Buna fiziksel değil, psikolojik zaman deneyimi diyebiliriz.

Bergson'un evrimsel görüşü, yaşam dürtüsü olan élan vital'in evrene nüfuz ettiği ve evrimi yönlendirdiğiydi. Direksiyonda Büyük Bir Zihin gibidir. Sezgi, insanların élan vital'in büyük ruhuyla nasıl iletişim kurduğudur ve nihayetinde élan vital, yaratılışın ve yaratıcılığın kaynağı olan Tanrı'nın kendisidir.

Sezgi

BERGSON SEZGİ'nin felsefi bir araç olarak kullanılabileceğini ve gerçekliğin sürekli akışını yansıtan bir 'süre içinde düşünme' yöntemi olarak tanımlandığını düşündü. Sezgisel ve kavramsal düşünme karşılaştırıldı, ilki gerçekliğin dinamik bilgisini sağlarken, ikincisi yalnızca bilimin statik, analitik bilgisini sağlayabilirdi. Sezgisel düşünme "saf" veya "gerçek" zamanla (süre - sürekli ve bölünemez) ve kavramsal düşünme "matematiksel" zamanla (bilimsel olarak ölçülebilir zaman - gerçek zaman akışını maskeleyen birimlere veya aralıklara bölünebilir) ilişkilendirilir.

Bergson'un vurgulamayı amaçladığı şey, bilimin analitik zamanı ile zamanı normalde nasıl düşündüğümüzü dikte eden zaman ile zamanı gerçekte nasıl deneyimlediğimiz arasındaki gerçek farktı. Başka bir deyişle, *yapay bir zaman ve gerçek bir zaman olduğunu ve bilimin yanlışlıkla ilkine odaklandığını söylüyor.*

Gerçek zaman matematiksel olarak analiz edilemez. İçsel sürekliliği, parçalanmasını engeller. Bunu aralıklar açısından kavramsallaştırmak, onu yanlışlamak ve özünü kaybetmektir. Gerçek zamanı kavramanın tek aracı sezgidir.

Bergson tamamen mantıksız ve bilim karşıtı olarak görülüyordu, ancak felsefesi bir süre halkın hayal gücünü ele geçirdi ve oldukça etkili bir filozof oldu, ancak önemi artık neredeyse tamamen ortadan kalktı. Hiçbir Bergsonizm ekolünü bırakmadı ve fikirleri ana akım felsefede kalıcı bir yer edinmek için fazla mistik ve kendine özgüydü.

Bununla birlikte, bilimin zamanı, bölünemez bir süreklilikteki sonsuz bir deneyim akışı yerine, kesin birimlere (ve tanımlanmış olaylara) bölünebilen bir uzay biçimine dönüştürdüğüne dair görüşü, zamanı en iyi şekilde nasıl düşünmemiz gerektiğine dair ilginç bir katkıdır. Zamanın nesnel değil öznel yorumunu savunuyordu. Sezgi, oldukça öznel bir düşünme biçimidir, bu nedenle onun konumu, bilimsel nesnellik yerine özneliğin savunulmasıydı.

Bergson'a göre, akıl nesnel bilgi sağlar ve sezgi farklı bir tür bilgi sağlar - öznel bilgi. Birçok felsefi sorun, sezgisel düşünce yerine kavramsal düşüncenin kullanılmasından kaynaklanır ve yalnızca sezgi felsefi bir yöntem olarak kullanıldığında çözülebilir. İleriye doğru en iyi yol, iki yaklaşımı doğru şekilde kullanmaktır.

Özgürlük sezgisel alana, bilimsel neden ve sonuç ise analitik zeka alanına aittir. Zaman ve uzayın aralıklara bölünmüş olduğu, dünyanın hızlı bir şekilde ardı ardına oynatılan durağan karelerden oluşan bir film olarak görüldüğü bilimsel görüş, kendisini tamamen amansız bir neden ve sonuç izlenimine ödünç verir. Fakat bu filmde bir öznenin, etrafını saran neden ve sonuç deniziyle hiçbir ilgisi olmayan bir eylemi başlatmaya karar verdiğini nerede görüyoruz?

Bir kameranın sessizce oturup pencereden dışarı bakan bir insana doğrultulduğunu hayal edin. Bir dizi film karesi, neden ve sonuç hakkında geleneksel bir izlenim verecektir, ancak kişinin yerinden kalkıp bir fincan kahve yapacağı, bir kitap alacağı veya müzik dinleyeceği bir an olacaktır. Film, kişinin hareket etme ve çevresi üzerinde nedensel bir etki yaratma konusundaki içsel, öznel kararını nasıl yakalar? Bilim insanları, beyin hücrelerindeki aktiviteyi filme alabilen sihirli bir kameramız olsaydı, bir kişinin kahve makinesini açmak üzere olduğunu bize söyleyecek bir neden-sonuç zinciri göreceğimizi ciddi olarak mı öne sürüyorlar?

Büyük İskoç filozof [David Hume](#), nedenselliğin algılanamayacağını, yalnızca çıkarımsal olarak yapılabileceğini belirtti. Bir topun başka bir topa çarptığını ve onu hareket ettirdiğini düşünün. İkinci topun birinciyle temas nedeniyle hareket ettiği sonucuna varırız, peki ya aynı şeyi aynı iki topa tekrar yaparsak ve bu sefer ikinci top hiç hareket etmezse? Nedensellik şimdi nerede? Mesele şu ki, gördüğümüz tek şey bir şeyler yapan nesnelere ve sonra nedenselliğe dayanarak tanık olduğumuz şeyin bir yorumunu empoze ederiz. Nedenselliği gerçek bir şey olarak GÖRMÜYORUZ. Nedensellik, herhangi bir şekilde görebileceğimiz, duyabileceğimiz, hissedebileceğimiz, dokunabileceğimiz, tadabileceğimiz veya duyusal olarak algılayabileceğimiz bir şey değildir. Nedensellik, fiziksel dünyanın gözlemlenebilir bir şeyi değildir; duyarlarla erişilebilen bir "şey" değildir. "Bu bir nedendir" veya "Bu bir sonuçtur" diyen küçük bayraklar çıkmaz. **Nedensellik, dünyayı anlamak için ona empoze ettiğimiz zihinsel, düşünme kategorisinden başka bir şey değildir; gözlemlediklerimizin nedenlerinin bir yorumudur.**

Nedensel etkeni yanlış bir şekilde tanımlayabilir miyiz? Kesinlikle - bunu her zaman yapıyoruz. Nedensellik konusunda yanlış olan sayısız dini, felsefi ve bilimsel teoriyi düşünün. Yahudiler, Yehova'nın dünyanın var olmasına neden olduğunu söylüyor. Bilim insanları, "hiçbir şeydeki" bir dalgalanmanın kainatı yarattığını söylüyor. Bu kesin bir "neden ve sonuç" mu yoksa saf bir spekülasyon mu? Nietzsche, "Gerçekler yok, sadece yorumlar var." demişti. Başka bir deyişle, sadece neden ve sonucu değil, neden ve sonucun uygulandığı şeyleri de reddetti.

"Atom" kavramı kuantum mekaniğine ve görelilik teorisine göre araştırıldığında, inanılmaz derecede belirsiz bir kavram olduğu ortaya çıkıyor - bunun bir parçacık mı yoksa bir dalga mı olduğunu, enerjisinin ne olduğunu veya hatta nerede olduğunu kesin bir şekilde söylemek mümkün değil - ancak bu, bilim insanlarının "hakikat" olarak ilan ettiği "katı" materyalizmin temelidir! Vurulduğunda hareket etmeyen top durumunda, belki de masaya yapışmış olabileceği veya aynı ama çok daha ağır bir topla değiştirilmiş olabileceği yönünde bir hipotez yarattık, ancak bunlar onun gözlemlediklerini açıklama girişimleri olurdu. Hiçbir aşamada nedenselliğin kendisini gözlemlenmiş olmazdı.

Kant'ı "dogmatik uykularından" uyandıran Hume'un nedenselliğe yönelik ölümcül saldırısıydı ve çözümü, uzay ve zamanın, neden ve sonucun, noumenal dünyaya onu anlaşılır kılmak için dayatmaktan başka seçeneğimiz olmayan zihnin yapıları olduğunu söylemekti. Yine de, zihinlerimiz dünyayı "anlaşılır" olmaya zorladıysa, gerçeklikle hiçbir bağlantısı olmayan ayrıntılı bir fantezi yaratmamış mıyız?

Bir kişinin kahve yapmayı seçmesi durumunda, ASLA önceki bir nedenselliği göremeyiz. Onun eylemlerinden, kahve içmeye karar verdiğini çıkarırız. Başka bir deyişle, nedensellik, bilimin %100 öngörücü bir aracı olmaktan ziyade, gözlemlenen eylemlere yanıt olarak yaptığımız GERİYE DÖNÜK bir yargı olarak kabul edilebilir. **Bir bilardo oyuncusunun atışı yanlış gittiğinde, bir hata yaptığını düşünür, ancak bunu gerçekten nasıl biliyor? Bu bir yorumdur, bir gerçek değil.** Beklentilerimizi şeylere dayatıyoruz, ancak sıklıkla beklentilerimiz yanlıştır. **Böylece alternatif bir senaryo yaratırız: Beklentilerimiz doğru ve gerçeklik yanlıştır!** Hangisinin hangisi olduğundan nasıl emin olabiliriz? Hume'un fark ettiği gibi, garantili bilgiyle değil, alışkanlık ve beklentiyle uğraşırız.

Bergsoncu sezgi bir kişinin kahve yapmak üzere olduğunu ortaya çıkarabilir; bilim asla bunu yapamaz. Bilim, bir kişinin a) kahve yapmak üzere mi, b) müzik dinlemek üzere mi, c) televizyon izlemek üzere mi, d) yürüyüşe çıkmak üzere mi, e) kitap okumak üzere mi olduğuna karar vermek için atomik davranışı nasıl analiz edebilir? Ancak bilimin, atomik neden ve sonuçların amansız zincirleriyle iddiası, atomik davranışı analiz ederek bir kişinin ne yapacağını yapmadan önce gerçekten bilebileceğimizdir. Bir miktar atomik titreşime bakıp, "Aha, şimdi kahve yapacak" diyebiliriz.

Bergson, haklı olarak, bu tür bilimsel analizleri çöpe attı. Kişinin kendi seçimlerini özgürce başlatabileceği olasılığını göz ardı ediyor. Bergson önemli konuları gündeme getiriyordu, ancak son derece başarılı bilimsel görüşe meydan okuyacak metodolojiden yoksundu.

Bilim o kadar baskındı ki, ona yalnızca kendi şartlarıyla meydan okumak mümkündü ve bu, bilimlerin kraliçesi matematik olduğu için matematiksel olarak anlamına geliyordu.

Bergson, gerçeklik statik anların bir ardışıklığı değilse, o zaman yaratıcı olasılık özgürlüğü üreten olaylarda bir belirsizlik olduğunu ileri sürdü. Her zaman gerçekliğe yaratıcı bir boyut kazandırmaya çalıştı ve böylece yaratıcılığın büyük bir savunucusu olduğunu kanıtladı.

Élan vital

[Élan vital](#) ve Yaratıcı Evrim'in İYİ AÇIKLAMALARI Wikipedia tarafından sağlanmıştır:

Élan vital, Fransız filozof Henri Bergson tarafından 1907 tarihli Yaratıcı Evrim kitabında, giderek daha karmaşık bir şekilde şeylerin kendiliğinden örgütlenmesi ve morfogenezisi sorusunu ele aldığı bir terim olarak ortaya atılmıştır. Élan vital, İngilizce baskıda "yaşamsal ivme" olarak çevrilmiştir, ancak eleştirmenleri tarafından genellikle "yaşamsal güç" olarak çevrilmiştir. Bergson'un bilinçle yakından ilişkilendirdiği, organizmaların evrimi ve gelişimi için varsayımsal bir açıklamadır. Başkaları tarafından bu özün (élan vital) hasat edilebileceğine ve cansız bir maddeye yerleştirilebileceğine ve elektrikle aktive edilebileceğine inanılıyordu, belki de Bergson'un metaforik açıklamalarından biri olan "yaşam akımı" kelimesi kelimesine alınmıştır... Bergson'un uzak bir öncüsü, Güneş'in Dünya yüzeyindeki tüm canlılara yaydığı bir "yaşamsal güç" varsayan Hristiyan öncesi Stoacı filozof Posidonius'un çalışmalarında bulunabilir. élan vital kavramı Schopenhauer'ın yaşama isteği kavramına benzer. Fransız filozof Gilles Deleuze, Bergsonism adlı kitabında Bergson'ın fikrinin yeniliğini telafi etmeye çalışmış olsa da, terimin kendisi Deleuze tarafından önemli değişikliklere uğramıştır. Artık 19. yüzyılın sonlarındaki vitalist tartışmalarda olduğu gibi kaba madde üzerinde etki eden mistik, anlaşılması güç bir güç olarak kabul edilmeyen élan vital, Deleuze'ün elinde organik ve inorganik madde arasındaki ayrımın ayırt edilemez olduğu ve yaşamın ortaya çıkışının kararlaştırılamaz olduğu bir maddeyi ifade eder.

Yaratıcı Evrim (L'Evolution créatrice), Fransız filozof Henri Bergson'un 1907 tarihli kitabıdır. İngilizce çevirisi 1911'de yayınlanmıştır. Kitap, Darwin'in evrim mekanizmasına alternatif bir açıklama sunarak, evrimin bir élan vital, yani insanlığın doğal yaratıcı dürtüsü olarak da anlaşılabilen bir "yaşamsal dürtü" tarafından motive edildiğini ileri sürmektedir. Kitap, Neodarwinci sentez geliştirilmeden önce, yirminci yüzyılın ilk on yıllarında çok popülerdi. Kitap ayrıca, Marcel Proust gibi modernist yazarları ve düşünürleri önemli ölçüde etkileyen zaman kavramlarını (Bergson'un daha önceki çalışmalarında sunulan) da geliştirmektedir. Örneğin, Bergson'un "süre" terimi, matematiksel, nesnel olarak ölçülebilir "saat zamanı"nın aksine, daha bireysel, öznel bir zaman deneyimine atıfta bulunur. Bergson, Yaratıcı Evrim kitabında zamanın "süre" olarak deneyimlenmesinin en iyi şekilde zekâyla değil, yaratıcı sezgiyle anlaşılabilirliğini ileri sürer.

Bergson, bir düşünürün hızlı yükselişinin ve düşüşünün faydalı bir örneğidir. Bir dönem, belki de Avrupa'nın en ünlü filozofuydu, ancak itibarı uçurumdan düştü ve artık neredeyse hiç tanınmıyor ve biraz şaka olarak görülüyor.

Birçok geçerli soru ortaya attığı ve kesinlikle doğru sahada oynadığı göz önüne alındığında, bu kadar modası geçmiş olması üzücü. Sorunu, fikirlerini önemli ve kesin kılacak herhangi bir teknik kelime dağarcığı tasarlayamamış olmasıydı. Kısacası, matematikten yoksundu.

Bergson gibi tüm filozoflar, çok kesin ve zorlu bir rakip olan bilimsel materyalizmle savaşmaya çalışmanın aynı sorunuyla karşı karşıya kaldılar. Metafizik matematiği yenemez. Her zaman umutsuz bir spekülasyon gibi görünür.

Bilimsel materyalizm aslında Matematiksel Materyalizm iken Aydınlanmacılık Matematiksel İdealizmdir. Bilimsel materyalizme doğrudan meydan okuyabilmemizin nedeni aynı temel dili, matematiği kullanıyor olmamızdır.

Bilim, din, felsefe, psikoloji ve paranormal için büyük bir birleşik teori sağladığımızı iddia etmemizin nedeni, hepsi için ortak bir matematiksel temel sağlamış olmamızdır. Bu matematiksel çerçeveyi kullanarak, Bergson gibilerinin boğuştuğu tüm belirsiz kavramlar için kesin tanımlar ve mekanizmalar sağlanabilir.

Dünyamızda ayrılmış olan tüm düşünce alanları – özellikle din ve bilim – yalnızca ortak bir dil kullanılarak bir araya getirilebilir: matematik.

Aydınlanmacılık, bilimsel materyalizmle rekabet edebilen tek dindir çünkü biz de bilim insanları kadar matematiği kullanırız. Açıkçası, matematiksel olmayan tüm iddialar boş ve anlamsızdır. Bilimin tüm gücü, gerçek dünyadaki çeşitli ölçümlerin sonucunu tahmin etmek için matematiği kullanabilmesinden kaynaklanır. Einstein, yıldız ışığının güneş tarafından yerçekimsel olarak büküleceğini öngördüğünde ve ne kadar olduğunu söyleyebildiğinde, onu tanınmış bir dahi yapmak için gereken tek şey, haklı olup olmadığını görmek için bir ölçüm yapmaktır. Élan Vital hakkında konuşan bir metafizikçi olsaydı, hangi test onu haklı çıkarırdı?

Kozmik Organizma Teorisyenleri

TEILHARD, BERGSON, STEINER, SPINOZA ve benzeri düşünürlerin hepsi evreni bir tür organizma olarak tasarladılar ve sıklıkla evrenin aktif olarak daha yüksek durumlara doğru evrimleştiğini ileri sürdüler. Öte yandan bilimsel materyalizm, kozmosun, bir kez harekete geçirildiğinde bilimin aynı derecede amansız yasalarına göre kaçınılmaz bir şekilde açılan devasa bir saat mekanizması olduğu görüşünden asla gerçekten ayrılmadı.

Evrimleşen, yaşayan evren doğal olarak hayata, özgür iradeye ve bilince yol açabilir. Öznelliğe, evrenin "içsellğine" dayanır. Öte yandan materyalist görüş doğası gereği neseldir ve özgür iradeden, yaratıcılıktan ve bilinçten yoksundur.

Özgürlüğün bir makineye nasıl girebileceğini görmek imkansızdır. Arabanız kendi kendine gitmeye başlaması ve gezmek için güzel yerler seçmesi gibi, saat gibi işleyen evrende özgürlüğün ortaya çıkması ne kadar mucizevi olurdu. Özgür irade, materyalizmin çöktüğü en büyük kayadır. İronik olarak, materyalizm genellikle özgür iradenin gerçekten var olduğunu reddederek yanıt verir, oysa her insan her an istediğini yapmayı özgürce seçebilir. Tam şu anda ayağa kalksaydınız, atomların özel bir konfigürasyonu tarafından mı zorlanırdınız, yoksa sadece yapmaya mı karar verirdiniz? Bazen, bilimsel materyalizm bir tür delilik gibi görünür, apaçık ortada olanı isteyerek reddeder.

Zihnin, bilincin ve özgür iradenin varlığını hevesle reddeden materyalistler var, ancak inkar eyleminin kendisi zihni, bilinci ve özgür iradeyi içeriyor!

Bilim kısır bir dünya görüşüdür, entelektüel bir çıkmaz sokaktır. Büyük sorulara büyük cevaplar sunmaz. Her şeyi bilmek istiyorsanız, bir Aydınlanmacı olmalısınız.

Fabrika Ayarları

Daha en başında Yaşadığımız bu alemin bir tür tanrı fabrikası olduğunu belirttik. Peki ama bu fabrikanın bir tür Fabrika ayarları var mıdır ? Yani fabrikada üretilecek tanrılar ne tür ve nasıl tanrılar olacaklar ? yada olabilecekler midir ?

Açıkçası yaşadığımız bu alemin bir tür fabrika olduğu kesin, sonuçta biz insanlar, bilinçli bir canlı türü olarak, yapay seçilim ile evrime yön verebiliyoruz. Ama evrimimizi nereye yönlendireceğimiz ve gerçekten doğru yöne mi gittiğimiz büyük önem taşıyor. Zira evrime sürecimizi yanlış yola sokarsak bırakın tanrı olmayı hayvandan bile ileri gidemez, basit fizyolojik ihtiyaçlara kitlenmiş bir tür olarak son bulabiliriz. Ancak evrimsel süreçte doğru yolu bulabilirsek, işte o zaman tanrısallık sürecimize başlamış oluruz. Uzun lafın kisası bu “fabrikanın” ne üreteceği bizim “vizyonumuza” kalmıştır. Gerçekten ne olmak istiyoruz; kul mu, tanrı mı ?

İnsanlık yüzlerce yıl önce tarım ve çiftlik devrimini yaptığından beri doğada yapay seçilim metodlarını kullanmaktadır. Bugün manav tezgahındaki çoğu ürün yüzlerce yıllık yapay seçilimin sonucudur. Bir meyvenin doğadaki yaban hali ile, tarla ürünü hali arasında ki farka bakarsanız göreceksiniz. Ve yahut çiftlik hayvanları da öyledir; mesela doğada ki yaban koyunları yapay seçilimle en uysalları, en besili ve gür yüne sahip olanlar seçilmiş ve çiftlik hayvanı olmuşlardır. Çiftçinin işine yaramayan koyun yada koçlarda yaban kalmayı sürdürmüştür.

Ancak bu tür yapay seçilim, ve yahut daha süslü bir isimle, “akıllı tasarım” ile evrime yön vermek sadece hayvan ve bitkilerle sınırlı kalmaz. İnsan türü ayrıca kendi evrimini de bilinçli ve/veya bilinçsiz bir şekilde yönlendirebilmektedir. En barizi, çiftlik hayvanlarına yapıldığı gibi, en uysal ve uslu insanlar çoğaltılmaya teşvik edilirken, asi ve uyumsuz olanlar toplumdan dışlanarak genetik havuzdan arındırılmaya çalışılır. Elbette bu arındırma mutlak bir şekilde olamaz. Zira bir uyumsuz bir toplumdaki dışlandığında, başka bir toplumda kalıtımını sürdürme şansı bulabiliyordur. Aslında tarih boyunca insan kendi ırkına yüzeysel bir şekilde yapay seçilim (yada bir tür yüzeysel öjeni) uygulamıştır, ancak bu uygulama görece yalıtılmış küçük gen havuzlarında yapıldığı için küresel anlamda halen genetik çeşitlilik korunabilmiştir.

Ancak böyle bile olsa, bu durumda da genetik çeşitlilik olgusunun dengesizleşebilme olasılığı artıyordu. Zira bazı toplumlar fazlasıyla muhafazakar olduklarından uyumsuz bireyleri dışlama oranları fazlalıyor ve o toplumların çeşitlilik oranı azaldığı için toplumsal ve entelektüel anlamda kısırlaşmaya başlıyorlar. Bu tür toplumlar fiziki olarak çoğalsalar bile, bu çoğalma niteliksiz bir nicelikte olduğu için vasıfsız insan kitlelerinin arttırmaktan başka bir işe yaramaz (bkz. Aşırı kalabalık geri kalmış ülkeler). Bu kitleler vasıfsız, cahil ve niteliksiz olduğu için (*din ve benzeri çeşitli ideolojilerle*) kolay kontrol edilebilirler, ama nitelikli bir işe yarayamazlar, tam anlamıyla üretken olamazlar. Sadece vasıfsız kaba işler de ve/veya yüzeysel ara eleman olarak kullanılırlar. Tam bir bio-robotlardır !

Ancak bazı toplumlar da uyumsuzlar daha hoş görülür ve dışlanmazlar. Bu toplumlarda da çeşitlilik oranı arttığı için toplumsal ve entelektüel anlamda bereketi artar; dolayısıyla çok yönlü ve üretken olurlar. İşte bu tarz toplumlar da sanayi ve teknoloji devrimleri çıkma olasılığı artar. Ancak, Toplumları oluşturan bireylerin niteliği yüksek olduğu için, bir önceki toplumlar gibi, güdümleri çok daha zordur ve kontrol edilebilmeleri için daha incelikli, sofistike ve rasyonel yöntemler gerekir.

İki toplumu karşılaştırdığımızda, çeşitliliğin az olduğu toplumlardaki insanların, sanki bir fabrikanın seri üretiminden çıkma ürünler gibi olduğunu görürüz. Tam anlamıyla tek tipleştirme vardır. Aynı elbiseyi (üniformayı) giyen Karikatür komünist ve benzeri (dini/ideolojik) distopik toplumlar insanı tek tipleştiren bir tür seri üretim fabrikalarıdır. Tek tip ve yahut (hiyerarşi ve kast varsa) kısıtlı tiplerde üretim yapılır. Ve “ürün insanın” yapay toplumsal normlarla kontrol edilebiliyor olması sağlanır. Yani bu fabrikalar “[kullanıcı dostu](#)” insanlar üretir; böylece bu *ürün insanları* kullanmak kolay olur, ama dezavantaj olarak akıl ve fikir bakımında sığ ve kısırdırlar. Yenilikçi, yaratıcı ve entellektüel olamazlar, sadece taklit edebilirler. O nedenle bu tür toplumlarda sanayi, teknoloji ve hatta sanatsal...vb devrimler ve rönesanslar olmaz. Halbuki çeşitliliğin çok olduğu toplumlar bunun tam anti-tezi olduğundan (bkz. Gelişmiş ülkeler) bu tür toplumlar, diğerlerine nazaran çok daha ileridedir.

Anlaşılabileceği üzere “Fabrikanın” bir tür “default” fabrika ayarı yoktur. Evrim sürecini yönlendirecek olan Fabrika ayarı tamamen bizim vizyonumuza kalmıştır. Şunu anlamamız gerekiyor, ***bizler insan olarak doğmayız, yaşayarak ve öğrenerek insan olmaya çalışırız.*** Hayvan doğamızı törpüleyip eğiterek insan olmaya ve sonra da mümkünse insan-ı kamil olmaya çalışırız. Yani sabit bir doğamız (fitratımız) yoktur, evrilerek daha iyisi oluruz, yada olmaya çalışırız. Ama çoğu “idare” bizlerin evrim geçiren “değişken” varlıklardan çok “sabit” doğalı varlıklar olduğumuzu dayatmak ister. Zira sabit varlıklar değişken varlıklardan çok daha kolay kontrol edilebilir.

O nedenle çoğu muhafazakar evrim teorisinin öğretilmesini yasaklamak isterler. Zira evrim değişim demektir; Evrim teorisi canlıların evrilerek doğalarını nasıl değiştiğini ve bunun mekanizmalarını açıklar. Bir varlık evrilerek değişiyorsa, yani sabit bir doğası yoksa, bu “idarecilerin” kontrol gündemin uymaz. İdareciler toplumun sabit kastlar ve hiyerarşiler içinde sabit fitratlara kısılmış halde kalmasını ister, zira ancak bu şekilde onları kontrol edebilir. Sürekli değişen, dinamik ve hatta kaotik bir şeyi kontrol edemedikleri için, evrim ile ilgili herşey onlara şeytan gibi görünür. Halbuki asıl şeytanlar gerçeği kabullenemeyenlerdir.

İşte o nedenle çoğu idareci insanların evrim hakkında bilinçlenmesini istemezler. Zira bu konuda bilinçlenirlerse evrimi kendileri kontrol ederler, yani fabrikanın kontrolünü kaptırabilirler. Halbuki onların idealinde evrimin kontrolü tekellerinde olmalıdır. Bu şekilde Evrimi resmen bir silah gibi kullanabilirler. Düşünsenize, evrim süreçlerin yapay seçimle kontrol ederek, potansiyel rakiplerinizin, onlar daha doğmadan “fitratlarını” manipüle edebilirsiniz. Yani müstakbel rakipleriniz daha doğdukları anda hayata kaybederek başlayacaklar !!! Ne plan ama ! işte akıllı tasarım diye buna denir !!!

Maalesef hayata kaybederek başlamaya mahkum edilmişsek, kaderimize boyun eğip pes edebiliriz. Ama unutmayın ki, yaşadığımız sürece umut da vardır. Kötü ve dezavantajlı bile başlasak, bir tür [underdog](#) olarak beklenmedik bir çıkış yapma olasılığımız daima bakidir. O nedenle evrilmeye ve kendinizi geliştirmeye bakın; başkaları değil, siz kendi kendinizi şekillendirin. Herkes (çoğu kişi) dünyadan ve insanlardan şikayet eder, madem dünya bu kadar kötü neden uyum sağlayalım ki, yada neden dünya bizi şekillendirsin ki ?

Bencil Gen Dayatması

Çeşitliliğin daha avantajlı ve gelişime faydalı olduğu tarihi tecrübe ve kayıtlarda aşıkardır. Ancak hemen herşey de olduğu gibi bunun da bir dezavantajı olabiliyordur. Sonuçta hiç bir şey mutlak iyi yada kötü değildir. Genetik Çeşitliliğin en büyük tuzağı bir tür bencil gen dayatması sonucu “kötücül” ve/veya bazı kusurlu genlerin de genetik havuzda varlığını sürdürmesi ve dolayısıyla etkilerinin insanlığa kambur olmasıdır.

[Bencil genin](#) ne olduğunu [Richard Dawkins](#)'i okuyanlar mutlaka anlamışlardır. Gene de kısa bir özet geçmek gerekirse; organizmanın uygunluğu üzerinde olumlu veya bir olumsuz etki olmasa bile, genomdaki diğer genler pahasına kendi aktarımlarını artırabilen genetik bölümlerdir. Yani bir “gen” kodu, ne pahasına olursa olsun (*işe yaramaz, hatta zararlı olsa bile... fark etmeksizin*) kendi kodunun devamlılığını amaç edinir. Burada ki katı amaç, bencilliğe neden olur.

Daha dramatik bir örnek verirek, mesela köpek türünü düşünün. Köpekler kurtlardan yapay seçilim sonucu türleştirilerek üretilirler. Kurt bağımsız bir şekilde vahşi doğada tek başına rahatça hayatta kalabilirken, sıradan bir köpek için insansız hayatta kalmak çok zordur ve üstelik köpek süs köpeği olarak üretilmiş ise kendi başına bağımsız yaşaması neredeyse imkansızdır. Ancak “süs köpeği” yapay seçilim (“akıl(sız)” tasarım) ile yapay olarak üretilmiş olsa bile, içgüdüsel olarak üremeye programlıdır. Zira genlerinde bu kodlanmıştır. Süs köpeğinin Genetiği ne kadar sakat ve işe yaramaz olursa olsun, köpek bilinçsizce üremeye devam eder. Açıkçası “bencil gen” için amaç zaten üremektir (kodunu sürdürmektir), daha iyi yaşamak yada gelişmek değildir.

Başka bir sürü dramatik örnek İnsanlar üzerinden de verilebilir. İnsan ırkı belki diğer canlılar arasında genetik çeşitlilik bakımından en zengin ırk türü gibi gözükebilir. Zira insan zeka avantajı sayesinde içindeki engelli bireyleri bile kollayabilmiş ve dolayısıyla (*hastalıklı, kansere yatkın ve sakat genler de dahil*) her tür genetik kusurun sürüklenmesine vesile olmuştur. Ancak bu kadar çok genetik çeşitlilik gerçekten ne kadar gereklidir ? ... Örneğin engelli, kansere yatkın bir bedende veya [Akdeniz Anemisi](#) gibi bir genetik bozuklukla doğduğunuzu düşünün. Doğuştan engelli/hasta doğmayı tercih eder miydiniz ? aslında burada ne tercih ettiğinizin bir önemi yok, önemli olan bencil genlerin ne olursa olsun kalıtımının sürmesi. Zira Genetik eksende onların borusu öter !

Bir de şöyle düşünelim; Mesela dünya çapında ortalama insan boyu 1.6-1.7 m civarındadır, ama elbette dağılım daha çeşitlidir. Yetişkinler için 1 m'den 2 m'ye kadar dağılım gösterebilir. Peki ama seçme şansımız olduğunda hangi boy uzunluğunu tercih ederdik ? hiç düşündünüz mü ? seçme şansı olsa, görece kısa boylu olanlar kısa boylu kalmayı tercih eder miydi yoksa daha uzun boylu olmak mı isterlerdi ? yada uzun boylu olanlar, uzun boydan sıkılıp, kısa boylu olmayı tercih eder miydi ? Yada göz renginizi düşünün... gene seçme şansınız olsa, hangi göz rengini seçmek isterdik ? kaç kişi (baskın olan) siyah / kahve göz rengi tercih ederken, kaç kişi (daha çekinik olan) renkli gözlere sahip olmak isterdi ? ... benzer tercihler, cinsiyet, beden tipi, saç yada ten rengi...vb ayrıntılar üzerinden de çeşitlenebilir.

Bunu biraz rol yapma bilgisayar oyunlarındaki oyuncu tasarımına (player design) benzetebiliriz. Fantezi rol yapma oyunlarında (bkz. FRP) maceraya başlamadan evvel "avatarımızı" en ince ayrıntısına kadar tasarlama olanağımız olur; ırkını, cinsiyetini, yetenekleri, huyu/suyu, beden tipi, göz/saç/ten rengi, boy uzunluğu....vb... hepsi de bizim bilinçli seçimlerimizdir ve üstelik bu tamamen fantazide ve kısıtlı süre içindedir (yani oyun boyunca). Ancak bir de şöyle düşünün; "avatarınız" tamamen şans eseri belirleniyor olsun ve üstelik bu sizin seçiminiz olmayan "avatar" ile yaklaşık 60-80 yıl bir "rol yapma" oyunu oynamaya zorlanıyorsunuz. Ne düşünürdünüz ?

Bencil genler, elbette ki, sizin ne düşündüğünüzü umursamazlar, onlar sadece kendi devamlılıklarını kör bir şekilde amaç edinmişlerdir. Genetik çeşitlilik aslında bir tür genetik kumar gibidir ve hayata resmen bu kumarı oynayarak başlamak zorunda kalırız. Bu öyle bir kumardır ki, bilinçli ve diğer hayvanlardan daha akıllı olmakla övünen insan türü bile bu kumarı kabullenmiş ve hatta bunu sanki bir kumar bağımlılığı haline getirmiş gibidir.

Açıkçası muhafazakarların bu kadar kürtaja karşı olmaları, çocuk yada tecavüz gebelikleri ile ilgili umursamaz olmaları ve insanların nasıl daha iyi yaşayacaklarından çok onları daha çok üremeye bu kadar teşvik etmelerindeki gizli amaç aslında bu 2 temele dayanır;

- **Bencil genlerin etkisi;** Böylece genetik çeşitlilik bahanesiyle iyi yada kötü her tür gen ayrım gözetmeksizin sürdürülebilecektir. Burada ki tuzak, normalde doğal (yada yapay) seçilimle elenebilecek kötü (kusurlu, sakat, hastalıklı) genlerin nesiller boyu sürüklenmesi ve genetik çeşitlilik uğruna tartışmalı (ucube) nesiller ortaya çıkabilmesidir. Açıkçası Bencil gen etkisi inanılmaz sinsi bir olgu olduğu yadsınamaz. Bencil gen etkisinde olanlar bir yandan kötü genetiklerini sürdürebilmek için genetik çeşitliliğin kanatları altına sığınırken, diğer yandan kendisine rakip yada tehdit olarak gördüklerini genetik havuzdan dışlamak ve/veya (bariz kusurlarına rağmen) kendilerini üstün ırkmış gibi göstermek için her tür entrika ve algı oyununu oynayabilirler. Bu bakımdan Efendi/köle ve benzeri sömürü hiyerarşilerinin oluşmasında dolaylı olarak bencil genlerin neden olduğunu söyleyebiliriz. Zira bencil genler kusurlu yapıları nedeniyle eşit şartlarda rekabet edemezler, o nedenle hiyerarşi ve entrikalardan medet umarlar.

- **Kumar bağımlılığı;** Zira ne kadar çok nüfus artarsa o kadar çok genetik çeşitlilik ve dolayısıyla bencil gen sayısı artar, ve genetik çeşitlilik ne kadar artarsa genetik olasılıklar da o kadar artar ve bu kadar çok olasılık arasından azınlık bile olsa işe yarar olasılıklar ortaya çıkar. Piyango çekilişi gibi düşünün; piyango çekilişlerinde ne kadar çok bilet alınırsa o kadar çok kazanma olasılığı artacaktır, yani teorik olarak tüm piyango biletleri alınırsa kazanmak kaçınılmaz olacaktır. Bu durumda biletler bencil genleri temsil eder, kazanan bilet ise bizim ideal bulduğumuz gen kombinasyonu olacaktır. Tüm biletler satın alındığından tüm bencil genler sürdürülmüş olur, ve bu genler arasından ideal bulduğumuz gen kombinasyonu ise bizim kazanımımız olacaktır !

Yani Bu aslında bir tür “win/win” anlaşması gibidir. Nüfus artışı bencil genlerin kazanımıdır ve bu kadar olasılık arasından “ideal” kabul ettiğimiz “ürün” bizim kazancımız gibi olur. Ancak burada ki handikap, tek bir sözde “ideal” olasılık için, milyarlarca olasılığın üretilip çöpe atılmasının ne kadar pratik ve adil olduğudur. Sırf bencil genleri sürdürmek için milyarlarca insan seçmedikleri bir hayata zorlanıyorlar, ve milyarlarca insan arasından sadece küçük bir azınlık genetik piyangoda karlı çıkabiliyor. Tamam, genetik çeşitlilik güzel, verimli ve bereketli... ama ne uğruna... şanslı bir azınlık için büyük bir çoğunluğun seçmedikleri bir hayata zorlanması ne kadar medeni, adilane ve gerçekten ne kadar pratik ?

Bu durumu, geçmişte bazı toplumlar [Öjenik](#) metotlarla çözmeye çalışmışlardı. Açıkçası, işe yaramaz, sağlıksız/sakat ve kötü (!) genlerin genetik havuzdan arındırılarak herkesin genetik bakımından ideal olarak doğmasını sağlamaya çalışan öjeninin uygulamaları geçmişte ironik bir şekilde “sakat” olmuştu. Zira geçmişteki öjeni uygulamaları oldukça yüzeysel özellikler üzerinden yapılmaya çalışılmıştır. Sanki Resmen çiftlik hayvanı terbiye eder gibiydiler; en gür yünü veren koyunu, en çok eti yada sütü verecek ineği yapay seçilim ile seçerek ve öjenik yöntemlerle en sağlıklı çiftlik hayvanları üretmek kolaydır. Ama iş insana ve insani vasıflara gelince karmaşıklaşır. İnsani vasıflar basit bir öjeni ve yapay seçilimle inceltilebilecek özellikler değildir. Mesela insan zekası ve akli çok yönlü ve sofistikedir. Daha akıl ve zeka gibi aşırı soyut kavramları ölçme ve tanımlama konusunda tam beceri sağlayamamışken, nasıl daha akıllı ve zeki insanlar üretilebilirdi ki ? elde edilebilecek tek somut şey, hesap makinesi gibi düşünen ve kendi dar uzmanlık alanında kısıtlı kalan insanlar olacaktır. Yada görsel estetik bakımından renkli gözlü ve parlak saçlı, yada boylu poslu insanlar da üretilebilir, ama bunların ne kadar estetik olacağıda tartışmalı ve göreceli olacaktır ! Zira estetik aslında kompozisyondur; tek tek ayrıntıların mükemmelliğinden çok, ayrıntıların kendi aralarındaki uyum ve harmonisidir. Üstelik entellektüel estetik oldukça görece, sofistike ve subjektif olabilirken, öjeniği ve yapay seçilimi nasıl belirleyeceğiz ?

Uzun lafın kisası “İnsan ruhunu” belli bir somut bedene kısıtlamanın ister doğal (şans eseri, bencil genler) ister yapay (öjeni, yapay seçilim) olsun daima problemi olacak gibi görünüyor. Belki bu sorunu çözenin yegane yolu, teknolojinin iyice gelişerek (mesela genetik mühendislik ...vb gibi) herkesin kendi istediği gibi seçebileceği bir tür siberetik ve/veya bionik bedene sahip olabilmesidir. Böylece herkes, mesela, ilk başka “default” bir bedende doğar ve zamanlar zihin ve entellektüel kapasitesi geliştikçe zevkleri de gelişerek, kendi bedeninde bir tür “custom design” (özel tasarım) yapabilir; yada komple başka bir bedene transfer olabilir. Bu tam anlamıyla FRP video oyunlarının gerçek hayata uyarlaması gibi olacaktır.

Eğer böyle bir teknoloji mümkün olabilirse, o zaman insanlık tarihinden defalarca yaşanan tüm hastalıklar ve hastalıklı alışkanlıklar da anında son bulacaktır. Zira insan kendi fizyolojisi üzerinden mutlak hakimiyeti olduğunda, bu sakat fizyolojisi yüzünden çektiği hastalıklar ve işlemeye zorlandığı günahlardan da otomatikman kurtulmuş olacaktır. Mesela kansere yatkınlık, engelli doğmak, obezite (aşırı yemek) ve nemfomani gibi sapmalar..., çeşitli kişilik bozuklukları (ve akıl hastalıkları)...vb hemen her tür aşırı davranış ve hastalıklar aslında beden fizyolojisindeki sapmalar sonucu oluşur. Ancak beden fizyolojisini mutlak olarak kontrol edebildiğimiz de hatta onu baştan inşaa edebildiğimizde, tüm bu kusurlu gözükten sapmalar (dolayısıyla her tür hastalık/kusur, bedensel günahlar ve zihinsel hastalıklar) da basitçe elimine olacaktıdır; üstelik tüm kusurlar onarılacağı için toplumsal sınıflar da ortadan kalkacak ve dolayısıyla efendi/köle diyalektiği kökten yok olacaktır. Ama bu kadar kusursuzluk günümüz idarecilerin pek işine gelmeyecektir. Zira onlar kontrol edilmesi kolay kusurlu kullara alışıklar. Hatta tüm sistemlerini kusur üzerine kurmuşlar, o nedenle kusursuzluktan Şeytan gibi korkuyorlar. Ancak şu ana kadar “zayıf ve aptal” gördüklerini kandırabildiler ve hatta saltanatlarını sürdürebilmek için güç bile uygulayabildiler. Onların nezdinde eğer güçlünün zayıfa hükmetmesi, zulüm etmesi ve hatta katletmesi meşru ise, o zaman onlardan daha güçlünün onlara aynı şekilde davranması da meşru olacaktır.

Pedofili Dosyası

“Fabrika ayarlarında” sadece gen (yani beden) manipülasyonu olmaz. Ayrıca “yazılım” da manipüle edilmeye çalışılır. Burada yazılımdan kasıt beyin yıkamadır. Beyin yıkama, özellikle kötü ve yanlış bilgiler yüklenerek yapılırsa, en az çocuk istismarı kadar feci bir şeydir. Ne yazık ki Beyin yıkama ile yapılan nitelikli çocuk istismarı insanlık tarihi kadar eskidir, ve gene ne yazık ki bu nedenden ötürü toplumun ve dolayısıyla toplumu idare edenlerin nüfus artışını teşvik etmesi ve “çocuk sevgisi, seviciliği” hiç de o kadar masum değildir. “Toplum” çocukları sever, zira onları sömürülecek ve kullanılacak mal/robot olarak görürler. Unutmayın, yaşadığımız dünyevi alemde hiç bir sevgi bedelsiz değildir, ve toplumu oluşturan vasat insanlar kontrol edilmesi kolay olanları sever, kontrol edilemeyenlerden ise nefret ederler !

O nedenle belirtmek gerekir ki İlluminati terminolojisine göre her tür çocuk istismarı aslında “pedofilidir”, zira çocukları sevenler (*pedo;çocuk ve fili/philia; aşırı sevgi, yani aşırı çocuk sevgisi olanlar*) aslında onları sömürmek için severler. Bu sömürü türü kişiden kişiye değişebilir. Sadece cinsel yada emek sömürüsü (çocuk işçi) olarak dar anlamli düşünmemek gerekiyor.

En iyi niyetli olanlar bile (mesela anneler), çocuklarını gelecekteki sigortaları olarak görürler; yani onları karşılıksız sevmezler. Sonuçta neden çocuk yapılır; yaşlanınca ebeveynlerine baksınlar ve/veya soylarını sürdürsünler diye, değil mi ? ... Kötü niyetli olanlar ise zaten onları resmen köle gibi kullanmak istedikleri için severler. Üstelik çocuk saftır, yani kontrol edilmesi kolaydır. Düşünsenize kontrol edilmesi çok kolay (*kandırılması, beyni yıkanması kolay*), saf, cahil ve fiziki açıdan zayıf bir çocuktan daha iyi bir köle/uşak olabilir mi ?

Zaten o nedenle hala bazı geri kalmış toplumlarda “çocuk gelin” vakaları ısrarla sürdürülmektedir. Bazıları bu durumu haklı çıkarmak için, “genç kadınların” daha sağlıklı bebek yaptıklarını, ve yahut, erkek tarafının kadını bizzat kendisinin hamile bıraktığını garantilemesi için (bakire) çocuk gelin tercih edildiğini söyler (*bir bencil gen vakası daha !*). Bunların hepsi boş bahanelerdir. Menopozuna kadar her kadın modern tıp sayesinde sağlıklı bebek yapabilir ve günümüz teknolojisi ile kadının gerçekten kimden hamile kaldığı kolayca tespit edilebilir. Üstelik günümüzde yapay dölllenme, taşıyıcı annelik ve yapay rahimler... vb gibi gelişmeler sayesinde de bebeğin kimden olacağı ve hatta genetiği dahi kolayca kontrol edilebilir. Yani yeni teknolojik gelişmeler sayesinde artık soyunuzu devam ettirebilmek için bakire genç kızlara hiç gerek kalmıyor.

Peki o zaman neden hala bu çocuk gelin ısrarı ? Nedeni çok basit; çünkü kontrol edilmeleri ve dolayısıyla kandırılmaları çok daha kolaydır ! işte o nedenle kasıtlı bir cahilleştirme, beyin yıkama, aptallaştırma...vb politikalarla etkin bir kitlesel “saflaştırma” yapılmaktadır.

Aslında bu bakımdan Toplumların çoğu hastadır; zira sevgi anlayışları hastadır ve onlar için karşılıksız sevgi diye birşey olamaz. Mesela kedi yada köpekleri düşünün. İnsanlar neden kedi yada köpek severler; zira bu canlılar konuşamazlar, insan gibi zeki değildirler, dolayısıyla kullanılmaları ve istismar edilmeleri kolaydır. Istismarı sadece cinsel ve şiddet içerikli olarak düşünmeyin, aslında her tür zorlama, dayatma ve basiret zayıflığından faydalanarak oldu bittiye getirme de istismar sayılır. Aslında, ne tarajiktir ki, insan medeniyeti istismar üzerine kurulmuştur (insan/hayvan/bitki fark etmez). Bizler sanki resmen kötü bir “temel” ile inşa edilmiş bir “evde” yaşatılıyoruz.

Aslında işte o nedenle, bu sözde medeni düzen sürdürdüğü sürece “pedofili” vakaları asla bitmeyecektir. Zira hemen herkes kendi çapında pedo-filidir; çocukları severler. Zira “*küçüklerle sevgi büyüklere saygı*” dayatılır, ancak herkesin bu sevgi ve saygıdan anladığı oldukça çarpık, eğreti ve yapmacık bile olabilmektedir; zira bu sevgi ve saygılar asla karşılıksız değildir o nedenle kirliliği çıkar ilişkileri kaçınılmazdır.

İnsanın sömürü ve istismar spektrumu o kadar geniş ve kanıksanmış haldedir ki, bu geniş çaptaki efendi-köle ağlarından geleneksel anlamdan ki pedofili vakalarını cımbızla ayıklamak imkansızdır. Toplumdaki tüm istismar Spektrumunu olduğu gibi yok etmeden tekil istismar vakalarını cımbızlamak nfile olacaktır.

Piramit Dinleri

Tanrı fabrikasından bu kadar bahsedip kitabı sonlandırmadan evvel bu konseptin anti-tezinden bahsetmemek olmaz. Ana-Akım Dinler; yani kul (köle) fabrikaları ! Dinler tam anlamıyla tek-tip seri üretim yapan fabrika gibidirler; tek tip ve birbirine benzeyen, benzer şeylere inanan, benzer hareket eden robotlar üretir. Bu robotlar elbetteki fabrikanın yöneticisinin ve dolayısıyla hiyerarşideki diğer elemanların emrindedir. Bu Dinsel kul fabrikalarının bir diğer enteresan yanı ise, bir “saadet zinciri” gibi resmen [ponzi](#) ve [piramit şeması](#) tarzı dolandırıcılık uygulamasıdır.

Bilen bilir, ama yinede kısaca özetlersek; sürekli “sisteme” yeni üyeler dahil ederek azınlık olan ilk katılımcıların yeni gelenleri sömürmesi üzerine kurulu bir düzen sağlanır. Klasik saadet zincirlerinde vaatler görece kısa vade olduğu ve sonsuz sayıda insan olmadığı için, eninde sonunda sistem çöker; ve sisteme önceden katılanlar genellikle karı alıp kaçarlar, sisteme sonradan katılanlar çoğunlukla mağdur olur. Aslında sistem resmen adı üstünden piramit gibidir; sistemi kuran ve dolayısıyla sisteme ilk katılanlar piramidin en tepesindeki azınlık olarak karlarına kar katarken, piramidin tabanındaki çoğunluk boş vaatlerle sömürülür. Ve daha evvel dendiği gibi, sonsuz sayıda insan olmadığı ve ortada aslında herhangi bir somut üretim yapılmadığı için sistem öyle yada böyle çökmeye mahkumdur.

Dinlerdeki saadet zinciri ise çok daha sinsi ve tehlikelidir. Dinler ölümden sonraki cenneti vaad ederek, bir nevi “katılımcıyı” ömür boyu kendi sistemine bağlar. Böylece katılımcı ödülünü ancak öldükten sonra alacağını düşünerek ömür boyu dini sisteme hizmet etmeye ikna edilir. Elbetteki ölümden sonra ne olduğu kesin olarak ispatlanamaz, sadece vaatler vardır, ve bu vaatlerin ne kadar doğru yada yanlış olduğu, dogmatik nedenlerden ötürü asla sorgulanmaz. Ayrıca dinler topladıkları katılımcı kalabalıklarını resmen çiftlik gibi yöneterek bir tür “sonsuz” insan (yani köle) kaynağı elde edebilirler. Böylece “saadet zincirleri”, en azından bu dünyevi alemde, asla çökmez. Beyinleri yıkanmış ve kandırılmış tükenmez insan kaynağı ve ölümden sonraki hayatın bilinmezliği sayesinde aslında Dinler mükemmel bir saadet zinciri sistemleridir.

Düşünsenize, ölümden sonra size cennet vaad ediliyor ama öldükten sonra bu vaadin gerçek olmadığını anlıyorsunuz, yada bunu anlayamıyorsunuz bile, zira tamamen yok olduğunuz için bunu anlayacak haliniz olmayacaktır. Peki ama o zaman hakkınızı nasıl arayacaksınız ? cennet vaadi ile sizi bir ömür boyunca köle gibi kullandılar ama öldükten sonra elinize hiç bir şey geçmedi... ne olacak o zaman ? “Tanrıya” mı şikayet edeceksiniz ? Hangisine ?!

Tüm bu ve benzeri soruların cevabı Tanrı serisinin devam kitaplarında bulunabilir. Sıradaki cildimiz ise; **Herşeyi Bilen Son Adam !**